

nguyễn thụy long

dầu chân gió chạy

Dấu chân gió chạy

Nguyễn Thụy Long

dấu chân gió chạy

Nguyễn Thụy Long

bìa: *NXB Nam Phương*

nguồn: *Tieulun*

trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

dấu chân gió chạy

NGUYỄN THỤY LONG

NAM PHƯỜNG
xuất bản - 1970

1

Sơn và Nhi về nhà khoảng 11 giờ đêm. Sau nghi lễ phiên phúc, một cuộc ăn nhậu hợp pháp trên nhà hàng Đồng Khánh hai người đã trở thành vợ chồng. Thật Nhi không ngờ người đàn ông đi cạnh mình lại là chồng nàng. Nhi không hề yêu Sơn nhưng lại bằng lòng lấy Sơn, Sơn giàu, làm ăn đứng đắn, mẹ nàng bảo thế. Nhi ưng, nàng không hề có ý kiến ở trong cuộc hôn nhân này, nàng nhận lời là vì nàng muốn yên phận, muốn mẹ không lải nhải nhắc đến mỗi

tình giữa nàng và Nguyên nữa.

Dĩ nhiên Nguyên đau khổ, chàng phải chịu đựng, biết làm sao được. Nhưng Nhi tin rằng thời gian sẽ làm Nguyên quên nàng. Nguyên vốn là kẻ khao khát sống, chàng không thể gục ngã một cách khốn kiếp vì một đứa con gái. Còn Nhi, nàng phải chịu đựng suốt đời bên cạnh một anh chồng mà nàng không hề yêu. Nhi cho rằng sự đau khổ của nàng lớn hơn Nguyên nhiều.

Sơn đỡ Nhi bước lên bậc thêm không cao lắm, sự săn sóc này chứng tỏ Sơn còn vụng về trong vấn đề đi cạnh một người con gái. Ngày trước khi đi chơi với Nguyên, chàng thường để mặc nàng, không đỡ dẫn nàng trong những chướng ngại vụn vặt. Khuôn mặt chàng bình thản. Nhưng khi Nguyên khoác tay chàng qua vai, nàng tự nhiên cảm thấy

mình nhỏ bé, nàng được che chở. Hình ảnh của Nguyên vạm vỡ, kiêu hãnh, đôi khi tàn bạo trong một cái nhếch mép khinh bạc, Nhi vừa sợ vừa kính yêu Nguyên, vậy mà nay...

Nhi vừa nhìn vào mặt Sơn. Khuôn mặt hơi bệu, trắng, môi dày, đôi mắt không mấy tinh nhanh. Nói theo điệu Nguyên thì loại đàn ông có cái mặt cấu ra sữa. Tóm lại Sơn chỉ là một người đàn ông đầy đủ tứ chi và bốn phận. Ngoài ra Sơn không có một nét quyến rũ nào khác từ tâm hồn đến thể xác. Sự ngán ngẩm mọc rễ ngay vào tâm hồn nàng từ lần gặp gỡ đầu tiên khi Sơn đến xem mặt Nhi. Sau khi mang nước ra, Nhi trở vào phòng riêng úp mặt trên gối cười sằng sặc. Buổi tối mẹ nàng hỏi ý kiến nàng về Sơn, Nhi lại cười, nàng trả lời:

– Được đó mẹ.

– Được là thế nào? Mà có bằng lòng nó không?

– Mẹ yên chí, hơi ngộ nghĩnh, nhưng thời buổi này một đứa con gái xấu xí như con mà lấy một tấm chồng như thế là phúc rồi.

Bà cụ không quên một đòn cân nảo:

– Mà học ở đâu cái giọng đều cẳng đó? Từ ngày mây mê trắng Nguyên đâm mất dạy ra.

Nhi sa sầm mặt, nàng nín đùa cợt:

– Con nhận lời lấy ông Sơn, từ nay mẹ đừng nhắc nhở đến anh Nguyên nữa.

Nghĩ đến đó Nhi mím môi, Sơn lay nhẹ vào tay nàng:

– Em nghĩ gì thế?

Nhi ngược lên, nàng nghĩ mình cũng chẳng nên hà tiện một nụ cười:

– Không...

Sơn chỉ tay qua căn nhà đối diện:

– Mình về đến nhà rồi.

Nhi không lạ gì căn nhà đó. Một căn nhà hai tầng, phía dưới là cửa hàng bán áo quan, vòng hoa cườm, cho thuê xe đòn và chuyên việc tổng táng người chết. Nghe đâu gia đình Sơn giàu từ mấy đời bằng cái nghề đó.

Tới cửa Sơn định lấy chìa khóa ra mở, nhưng cửa sắt đã có ai mở sẵn. Chàng đẩy vào, đỡ Nhi theo. Trong ánh sáng mờ nhạt từ ngọn đèn điện nhà trong hắt ra. Nhi bỗng thấy rùng mình, Nhi có cảm tưởng mình đang đứng trong một căn nhà mồ. Những chiếc áo quan thơm

mùi vẹc-ni xếp hàng song song, chồng chất trên nhau cao đến gần sát trần nhà, gần đó những vòng hoa cườm để từng đống, những mộ bia làm sẵn. Tự nhiên Nhi thấy sợ hãi, không khí lạnh lẽo trùm đầy vẻ chết chóc ma quái...

Bỗng một ánh sáng hồng lóe lên từ trong kẹt, phía để áo quan, rồi tiếng sột soạt, tăng hắng, một bóng người đường lên sừng sững. Nhi rú lên... Sơn ôm chầm lấy vợ, Nhi sắp sửa ngất đi thì tiếng Sơn vang lên:

– Mà làm gì ở đó Hoạt?

Nhi mở mắt thở hổn hển, bỗng một người đàn ông tầm thước đang lưng thẳng tiến đến, miệng ngậm thuốc lá phì phào. Ánh lửa đỏ rực sáng soi rõ những góc cạnh xương xẩu trên mặt, tiếng đế giày gõ cồm cộp đồng dục:

– À chào anh chị!

Nhi vẫn chưa hết hồi hộp, nàng nhìn người đàn ông đứng sừng sững trước mặt mình. Sơn biết ý giới thiệu:

– Giới thiệu em đây là chủ Hoạt, em ruột anh.

Sơn quay lại em:

– Còn đây chị Nhi, chị dâu chú đó!

Hoạt cao quá, chàng hơi cúi xuống, điều thuốc vẫn dính trên môi. Nhi nhìn thấy ánh mắt của Hoạt, nụ cười hơi nhếch:

– Có nghe nói, nhưng bây giờ mới thấy, tốt lắm.

Nhi muốn lộn tiết lên vì lời khen xác xược của em chồng. Nét mặt Hoạt trở lại thản nhiên, chàng quay sang anh:

– Chờ anh lâu quá, xin hai bích đi chơi.

Sơn trợn mắt lên:

– Giờ này chú còn đi chơi đâu?

Hoạt gỡ diều thuốc xuống, cười gằn:

– Thiếu gì chỗ chơi, tôi muốn đi đêm nay để anh chị khỏi thắc mắc.

Sơn gắt khẽ:

– Này, ăn nói giữ mồm giữ miệng đấy, không phải...

Hoạt cướp lời:

– Biết rồi khổ lắm nói mãi!

Chàng xoè tay ra, những ngón tay xát xát vào nhau:

– Nào, cho hai bích đi.

Sơn quá chán ông em, chàng cũng muốn yên thân nên móc bóp ra rút tiền, mắt Hoạt như dán vào những tờ giấy trăm:

– Thôi được đưa năm bò cho chăn.

Không chờ anh đồng ý, Hoạt giật tờ giấy năm trăm dứt gọn vào túi. Sơn bực mình, chàng không nói được nhiều:

– Mày.. mày...

Hoạt quay đi, không đếm xỉa gì đến chị dâu mới:

– Męc-xi!

Sơn mắng với theo:

– Mày thật đốn.

Hoạt quay lại, đầu hơi hất lên:

– Thôi để lúc khác cần nhần. Chà

“thơm” quá, hai người có đôi có lứa còn tôi cô đơn cô độc.

Hoạt nhảy ba bước ra cửa, Sơn ra đóng cửa miệng còn cắn nhả:

– Cái thằng hỗn láo!

Sau khi đóng cửa cẩn thận, Sơn trở vào dắt vợ lên lầu Chàng muốn giải thích với về hành động của em, nhưng chàng không biết nói sao về tánh phức tạp của nó:

– Em đừng buồn thằng đó tánh nó lông bông.

Sắn mang mặc cầm lấy chồng như Sơn là một cuộc “thí mạng”. Nhi tỉnh bơ, nàng chỉ nói một câu để Sơn vừa lòng:

– Không sao!

Trước mắt Nhi căn phòng hoa chúc hiện ra khi Sơn giờ tay bật công tắc điện. Ánh điện hồng nhạt làm căn phòng trở nên ấm cúng. Tất cả mọi đồ đạc trong phòng đều mới tinh, ngăn nắp. Sơn đi vào trước, chàng ra mở cửa sổ, nói vội với vợ.

– Buổi tối em có thể mở cửa sổ ngồi nhìn xuống thành phố, em thấy khung cảnh đêm rất đẹp, anh nghĩ đến căn phòng này từ khi mới lớn, anh muốn nó đủ tiện nghi, vợ chồng mình sẽ ở đây...

Sơn nói thao thao, chàng dẫn Nhi đi theo giới thiệu từng món đồ, những tiện nghi. Nhi công nhận sự sửa soạn này rất chu đáo từ chiếc khăn bông, chậu thau đựng nước và bánh xà phòng Cadum để ở cuối giường, một mảnh lụa trắng giải giữa màu nệm hồng trên giường. Nhi nhìn Sơn nhếch mép cười:

– Chu đáo lắm anh ạ!

Lúc đó Sơn đang cởi quần áo và mặc lại bộ pijama. Sơn cười, Nhi thấy hai má chồng bệu ra, đôi môi dày vén lên một cách kệch cỡm. Sơn nói khẽ:

– Khuya rồi!

Tiếng nói của Sơn mất tự nhiên, biết hẳn đang thúc hối đang đòi hỏi. Nhưng hẳn còn nhút nhát, Nhi biết ý, nàng nhẹ thở dài, tay lần cởi cúc áo. Nàng ra tủ lấy bộ kimono thay, nàng thấy bóng mình trong gương, khuôn mặt nàng đầy sầu muộn. Nhi không muốn nhìn lâu, nàng sợ nhìn lâu mình sẽ khóc, Nhi quay trở lại. Sơn đã lên giường nằm. Những ngón tay run run của hắn đang căng tấm lụa ra, trải lại cho phẳng phiu. Nhi không muốn nhìn vào mặt chồng, hay thả rơi người xuống nệm, nàng ngồi gục mặt và suy

ngĩ. Xung quanh nàng yên lặng ngoại trừ tiếng đồng hồ tí tách, tiếng một lóng xương của Sơn kêu khi chàng cử động. Nhi lại nghe thấy hơi thở mạnh, rồi một bàn tay nắm vào vai nàng co xuống. Trong óc Nhi bỗng nghĩ đến mảnh lụa, nàng bỗng thấy chua xót, một mảnh lụa để đánh giá phẩm hạnh của một đứa con gái. Nếu Nhi không nhỏ được những giọt máu tiết trinh của nàng lên đó? Bỗng nhiên Nhi thấy tức tối, Nhi vùng quay lại hất tay chồng ra ôm mặt khóc. Sơn ngồi bật dậy, chàng luống cuống vỗ về.

– Sao thế! Sao thế em, em không vừa lòng điều gì?

Nhi lắc đầu, Sơn không biết nói sao. Chàng bỗng “à” lên một tiếng đứng dậy bật đèn đêm rồi ra tắt đèn giữa phòng. Chàng trở lại ngồi bên vợ:

– Xin lỗi em, anh quên tắt đèn. Em sợ hả?

– Sợ gì kia chứ, đằng nào...

Nhi lắc đầu, nàng vẫn khóc, bàn tay Sơn vuốt ve, người nàng muốn nổi gai ốc, nàng có cảm tưởng một con rắn đang trườn mình trên da thịt mình mà nàng không thể gỡ nó ra, Một lần nữa nàng hất tay chồng ra:

– Ô hay!

Nàng ngẩng mặt lên. nàng nhìn thấy nụ cười ngượng ngịu của Sơn. Càng nhìn vào khuôn mặt đó rồi nhìn xuống tấm lụa, nàng muốn nói những lời gay gắt. Nhưng nàng nghĩ chẳng ích lợi gì, thấy uất hận, nàng thản nhiên trái lại mảnh lụa rồi ngược lên hỏi Sơn:

– Tại sao mảnh lụa này màu trắng?

Sơn không ngờ vợ lại hỏi mình câu đó. Nhi hỏi dồn thêm, mai mả nhưng lại về ngày thơ:

– Giá dùng màu đen có phải sạch không? Thôi cũng được em sẽ quăng đi.

Sơn cười, nụ cười che đậy sự ngượng ngịu, chàng hơi luống cuống. Tự nhiên Nhi thấy thương hại hẳn. Nhi rút khăn mùi xoa lau mắt, nàng biết lúc này mình không thể tỏ thái độ. Nhi ngả người nhìn xuống, thôi cũng đành. Khuôn mặt Sơn cúi xuống, phóng lớn trong tầm mắt Nhi, Nhi thầm nhủ, mình hãy nghĩ đến chuyện khác. Nàng đau đớn... Cánh cửa sổ bị gió xô mạnh vào thành gỗ.

Tiếng gọi của Nhi vang lên trong hồn. Tên chàng như một điệp khúc, một

điệp khúc bất tận. Nhi như nhìn thấy trước mắt một buổi chiều và ngửi thấy mùi ngai ngái của lá khô um khói, và Nhi đi ở đó. khi nắng xuống trong vòng tay chàng. Nỗi đau lớn làm Nhi bật khóc, lời van nài của Sơn thì thấm bên tai nàng:

– Không sao đâu em!

Sơn đứng dậy ra khép hai cánh cửa sổ, chàng trở lại, Nhi đang nằm nghiêng, quay mặt vào tường chàng phủ chiếc mền mỏng lên thân thể vợ:

– Em uống nước cam nhé!

Nhi nghe thấy tiếng dép lẹp xẹp của chồng rồi tiếng tấm cửa tủ lạnh mở. Nhi không muốn nhìn chồng, bỗng nhiên nàng thấy buồn và nước mắt nàng ràn rụa.

Nhi hỏi thăm, có lẽ gần sáng rồi.

Nàng nghe vắng từ dưới đường đưa lên tiếng động cơ xe cộ, Sơn đang cúi xuống kê ly nước cam vào miệng nàng.

– Em uống đi, sao mà khóc?

Tiếng nói của Sơn dịu dàng săn sóc. Nhi lắc đầu:

– Em không uống nữa đâu.

Nhi thấy mình không có quyền gay gắt với chồng, giọng nàng cố ý làm ra vẻ êm dịu:

– Tắt đèn đi anh.

Bóng tối trùm kín căn phòng nhỏ, Sơn nằm xuống chàng nói thủ thỉ với vợ:

– Rồi em sẽ cho anh một đứa con trai, cả dòng họ này không hy vọng vào ai, chú Hoạt thì đừng trông mong gì vào nó. Nó hoang tàng...

Giọng Sơn đều đều, chàng kể cho vợ nghe dự định về tương lai, cuộc đời. Tất cả đều tính toán sẵn, Sơn thật đúng nghĩa một con người làm ăn chân chỉ hạt bột. Sơn không có cái phóng khoáng, lãng mạn như Nguyên, Nhi lại thấy xót xa, giờ này Nguyên đang làm gì? Nguyên có ngồi uống rượu cô đơn ở một quán các bên đường lúc trời gần sáng như Nguyên đã từng kể cho nàng nghe độ trước không?

Mỗi tình đó sáng mãi trong hồn nàng. Lần cuối cùng hai người gặp nhau cách đây bốn tháng. Buổi sáng hôm đó Nhi ngồi ở nhà Sơn, căn nhà thật xinh xắn, đồ đạc mới. Nguyên sắm sửa lần, hy vọng có ngày được cưới Nhi về. Đôi mắt Nguyên buồn buồn nhìn ra khung trời rộng, bên ngoài cửa sổ rợp mát bóng cây. Nhi nghe thấy tiếng reo trong gió,

những con chim bay ngang bầu trời và những đám mây bông gòn lãnh đãng rôi. Nhi vuốt nếp áo nhẵn của người yêu nài nỉ:

– Anh đừng nghĩ gì nhé! Em yêu anh, hôn em đi rồi quên em. Anh phải cố quên em, anh còn. tương lai, còn sự nghiệp.

Nguyên cúi xuống, chàng bóp nhẹ bàn tay Nhi. Chàng muốn nói thật nhiều, nhưng trái lại chàng chỉ thở dài. Đôi mắt Nguyên âu sâu, giọng chàng không còn giữ được bình tĩnh:

– Đành vậy, nhưng anh không quên em, anh chỉ hứa không còn làm phiền đến em thôi. Nếu chúng ta không gặp nhau và không yêu nhau, anh sẽ khỏi phải nhớ đến cái dĩ vãng đó. Nhi có thể lấy một người chồng giàu có rồi quên

anh, nhưng anh thì không thể quên em,
anh nhắc lại một lần nữa

Nghe Nguyễn nói, bỗng dưng Nhi thấy xót xa nước mắt nàng tuôn chảy ra, và nàng đút ngón tay vào miệng cắn để chặn tiếng nức nở. Nguyễn quay lại nhìn Nhi, chàng nhếch mép cười:

– Ô hay, em khóc đấy à? Việc gì phải khóc, anh thật sung sướng khi thấy một người con gái khóc vì mình.

Nguyễn đứng dậy đi vòng quanh nhà, chàng lại ra đứng vịn tay vào song sắt nhìn trời:

– Gần ba mươi tuổi rồi, chưa nên thân phận gì hết. Bao nhiêu năm qua vẫn cơm hàng cháo chợ, vợ nhà thổ, không biết tình trạng đó còn kéo dài đến bao giờ? Buồn thật.

Nguyên nói một mình, nhưng lời nói đó sắc như dao cắt lên da thịt Nhi, nàng víu hay Nguyên:

– Em xin anh.

Nguyên cười nhạt, chàng ra mặc vận quần áo, đi giày:

– Thôi muộn rồi đấy, em nên về kèo mẹ mong. Anh sẽ đưa em đi một quãng đường ra bến xe buýt.

Nhi không còn điều khiển được mình, nàng đi theo Nguyên, con đường dẫn vào xóm thật đẹp. Lối đi hẹp, hai bên có tre mọc cao che rợp nắng Nguyên thường nói với Nhi, ban đêm chàng đi chơi về vẫn ngửi thấy mùi Hoa Dạ Lan thơm ngát. Vừa đi, Nguyên vừa đưa tay cấu những chiếc lá vò nát trong tay, Nhi nhớ đến những buổi chiều xa xưa khi hai

người yêu nhau, Nguyên thường nói cho nàng rất nhiều chuyện khi đi trên đường này. Bây giờ Nguyên im lặng, chàng nhìn xuống bước chân mình...

Khi ra đến bến xe buýt, Nguyên vén tay áo lên xem đồng hồ. Lúc ấy buổi trưa nắng gắt, xe buýt về Sài Gòn chưa tới. Nguyên nói:

– Đúng Ngọ ngày 22 tháng 11 thì chấm dứt. Xe buýt đến kìa, em bước chân lên xe chúng mình lại trở thành xa lạ,..

Nói xong Nguyên quay đi, ngồi trên xe nhìn xuống lúc xe chuyển bánh Nhi ghi nhận hình ảnh cuối cùng của chàng. Bóng dáng Nguyên cúi đầu đi giữa đám bụi vàng.

Nhi nghe tiếng chuông nhà thờ đổ hồi, tiếng chuông thứ nhất trong ngày.

Sơn nằm bên cạnh đã ngủ say. Ánh đèn ngủ tuy nhạt màu nhưng vẫn còn soi rõ khuôn mặt Sơn, đôi mắt mở hi hí và rải rắt chảy dài bên mép. Nàng với tay ra tắt đèn.

* * *

2

Hoạt tới nơi thì quán gần đóng cửa, nhưng chàng vẫn vào. Mãi bây giờ chàng mới có tiền thì đi sớm sao được. Gã hầu bàn chạy đến cười nham nhở:

– Quán gần đóng cửa rồi cậu à!

Hoạt lừ mắt, đi ra vườn, chọn một chiếc bàn dưới gốc cây ngồi. Hoạt thích cái khung cảnh nên thơ này, đêm nay trời lại có trăng, vậy mà đèn thấp ngoài vườn

lại thắp sáng chưng, một số bàn ghế đã xếp lại gọn ghẽ. Hoạt vẫy gã hầu bàn:

– Này tắt đèn đi chứ, sáng thế này cậu ngắm trăng sao được,

Hắn ngần ngừ một lát rồi đành phải nghe lời, hắn từng biết Hoạt, hắn không thể cãi lời chàng, chiếc chai không có thể bay vào mặt hắn như bốn. Cãi Hoạt tức là khai chiến với cả bọn du đảng vùng này. Hoạt xoa hai tay vào nhau:

– Được đó, 33 nhé! Mở nhạc lên.

Gã hầu bàn đứng dừng lại:

– Dạ khuya quá rồi, xin cậu hiểu cho...

Hoạt không nói gì, mặt chàng lạnh lùng, cúi xuống rút một điều thuốc gắp lên môi. Gã hầu bàn tự động chạy lại

đánh, diêm môi lửa cho chàng. Hoạt hít một hơi thuốc phun khói thẳng vào mặt gã:

- Hôm nay chú bướng bỉnh nhỉ?
- Dạ không phải, nhưng ông chủ...
- Nói với ông chủ, cậu Hoạt muốn nghe nhạc.

Gã hầu bàn đành quay vào, một lát sau tiếng nhạc nổi lên, và chai 33 mang ra. Khi Hoạt sắp sửa nâng ly lên uống, chàng chợt thấy một đôi thanh niên nam nữ đi vào. Đứa con gái cắt tóc kiểu “bom bê”, mặc quần “Zin” chưa tới tuổi 18. Gã thanh niên, Hoạt không lạ gì, Minh đầu bạc. Hai đứa ngồi quay lưng lại phía Hoạt. Hoạt thầm nghĩ: “Không biết anh chàng Minh đầu bạc moi được con tiện tỳ này ở đâu ra mà trông khá thế”. Hai đứa vẫn

chúi đầu vào nhau cười rúc rích không để ý đến Hoạt ngồi phía sau. Hoạt ho khê, chúng nó vẫn không biết. Tức mình Hoạt với chai bia không tung lên, chiếc chai rớt xuống ngay cạnh bàn Minh đầu bạc vỡ tan. Minh đầu bạc đập ghế đứng phắt dậy. Người trong nhà nghe tiếng đổ vỡ chạy túa ra xem. Hoạt thản nhiên gác chân lên ghế cười hênh hếch:

– Sư mày đi đâu mà khuya thế?

Minh đầu bạc bình tĩnh lại. Hắn để lại cái ghế:

– Mày làm tao hết hồn, tội tao vừa đi nhót về

Đứa con gái đứng nhìn Hoạt, khuôn mặt bầu bĩnh, miệng nhai tóp tép. Đôi mắt nó to và đen. Hoạt thấy nó đẹp. Chàng hất hàm bảo hai đứa:

– Tụi bây bò sang đây ngồi uống luôn thể cho vui.

Bà chủ quán đi ra:

– Các bố phá quá, đêm hôm...

Hoạt xua tay:

– Xong rồi, bồ bịch chào nhau đấy mà.

Minh đầu bạc và đưa con gái đi sang, Hoạt kéo ghế cho đứa con gái ngồi cạnh mình:

– Mẹ, chán đời không thể tưởng được.

– Nởm, Hoạt Băm mà chán đời...

Hoạt cười hì hì:

– Hoạt Băm đâu có yêu đời được như Minh đầu bạc đêm nay, có người đẹp đi

nhót vui bỏ mẹ.

Minh đầu bực biết ý bạn nhắc khéo mình, hăn quay sang đứa con gái:

– Quên tao không giới thiệu, đây là Zan Nét em họ tao.

Hoạt cười, đưa tay ra bắt tay Zan Nét:

– Vậy mà bây giờ tao mới biết mày là con ông cháu cha, có bà con “thơm” đấy.

Zan-nét rất tự nhiên, miệng cô bé vẫn tóp tép kẹo cao su, cô bé nhìn Hoạt dăm dăm nhưng vẫn không cười:

Minh đầu bực nhắc ly bia lên uống, hăn đặt chai xuống bàn nhìn Hoạt nói sang chuyện khác:

– Một tháng nay mày biến đâu mà tao không gặp?

Hoạt lẫn điệu thuốc lá đang cháy trên hai ngón tay:

– Tao nằm nhà, nhảy nhót mãi chán rồi, không hiểu tại sao tao đâm ghét phá phách.

– Nằm nhà đâu có hơn gì!

– Dĩ nhiên, buồn hơn là khác nhưng tao bây giờ chẳng thiết gì cả, tao tính đi lính...

Hoạt im lặng nhìn khói thuốc tan loãng vào bóng tối. Từ nãy Zan-Nét vẫn ngồi thản nhiên nhai kẹo. Nó rốc từng viên kẹo từ trong hộp ra liệng vào miệng. Minh đầu bạc ngồi bật ngửa ra ghế, tay cầm chiếc ly xoay xoay, một lát hần hỏi Zan-Nét:

– Buồn ngủ chưa bé?

Zan-Nét chúm chím cười lắc đầu, Hoạt nhìn cô bé rồi nhìn đồng hồ trên tường:

– Khuya rồi đấy, đưa bé về đi là vừa.

Zan Nét cười, nó vẫn còn nét nhút nhát của trẻ con đối diện người lạ:

– Chưa buồn ngủ, hôm nay mẹ cho đi chơi với anh Minh mà!

Minh đầu bạc uống nốt ly bia:

– Nhưng dầu sao cũng phải về, hôm khác anh lại đến dắt đi chơi.

Hoạt đứng dậy ra quầy hàng trả tiền. Khi ra đường, xe cô đã thừa thớt. Hoạt kéo Minh đi lùi lại phía sau hỏi:

– Này, mày bắt được em này ở đâu mà “thơm” thế?

Minh đầu bạc gắt khế:

– Mày chỉ bận, nó trẻ con, con bà cô tao đấy, nó học trường dăm.

– Tao cứ ngỡ là...

Zan Nét đi lùi lại chờ hai người, Đêm về khuya, Hoạt và Minh đầu bạc ít nói chuyện hơn, trái với tính nết ồn ào, phá phách của họ, Đêm nay Hoạt thấy buồn, chàng cứ nghĩ thoát ra khỏi nhà là tìm thấy niềm vui. Đã nhiều lần Hoạt cảm thấy buồn như đêm nay, cái buồn không lý do nó đeo đẳng theo Hoạt những đêm đi chơi về khuya. Hoạt ngửa mặt nhà khói thuốc lên trời, chàng nói khế:

– Hôm nay ông anh tao cưới vợ.

– Vậy hả, mày có đi dự đám cưới không?

Hoạt búng mẩu thuốc ra đường cười nhạt:

– Còn lâu, mày còn lạ gì tao với ông ấy như mặt trăng mặt trời... Nhiều khi tao cũng thấy thương nhưng thấy mặt tao không chịu nổi. Ông ấy thì mực thuốc, còn tao hoang tàng thì quen rồi.

Zan Nét vẫn lẻo đẻo theo sau, nó tiếp tục nhai kẹo cao su. Hình như nó không hề để ý đến câu chuyện hai người. Hoạt chợt nhớ ra, chàng nhắc Minh đầu bạc:

– Mày kêu xe đưa Zan Nét về nhà chứ!

Minh đầu bạc chỉ ra ngoài đường đằng trước:

– Nhà kia rồi.

Hoạt nhìn con đường dài hun hút.

– Ủ. Thôi mày về đi, tao đêm nay đi lang bang.

Trước khi sang đường Minh đầu bạc vùng vằng:

– Hay... mày chờ tao, đêm nay mày không về nhà à?

– Không!

– Tốt, chờ tao cùng đi cho vui, tao cũng cóc thích thềm nhà.

Hoạt gật đầu chàng đứng lại ở góc đường chờ. Zan Nét cúi đầu chào Hoạt, bằng dáng điệu tự nhiên Hoạt đưa tay bắt tay Zan Nét.

– Bon nuy, nếu có thể hôm nào đó anh được hân hạnh mời Zan Nét đi nhảy.

Zan Nét cười, nó quay sang nhìn Minh đầu bạc. Hoạt hất hàm hỏi:

– Thế nào có cho phép không ông anh!

- OK. Nhưng với điều kiện phải đi có moa.

– Khó thể!

– Không, bởi bà cô giao nó cho moa...

– Bộ người ta ăn thịt mất em mày sao mà bắn cả lên vậy.

Zan Nét chỉ chúm chím cười. Hoạt khen:

– Mày có cô em ngoan quá, thôi lên tao chờ.

Minh đầu bạc dắt Zan Nét sang đường.

Nhà Zan Nét là một căn biệt thự nhỏ, bên trong đèn còn để sáng. Hoạt đứng

nhìn theo, khi Minh đầu bạc đứng bấm chuông, cô bé quay lại nhìn Hoạt, chàng giơ tay lên vẫy. Cánh cửa sắt hé mở, hai người vào trong vườn. Hoạt nghe vọng lại tiếng bước chân dẫm lên sỏi trắng. Hoạt đánh diêm châm một điếu thuốc.

Hoạt hút tàn điếu thuốc thì Minh đầu bạc cũng vừa ra, hấn thọc hai tay vào túi quần tây nhảy chân sáo qua đường. Hoạt đứng dậy hỏi:

– Có gì mà nhí nhánh thế này?

Minh đầu bạc rùn vai:

– Có quái gì, bỗng nhiên tao thấy yêu đời.

– Thú nhỉ!

Minh đầu bạc vẫn thọc hai tay trong túi quần, nhìn Hoạt:

– Mà có nhiều ngân không?

– Sêm sêm!

– Sêm sêm là bao nhiêu mí được?

– Vài bò!

Minh đầu bạc rút tay ra dấm dứ vào không khí:

– Xong rồi!

– Mà định đi đâu?

– Đi lang thang, nhậu nhẹt, nếu cạn thì bắt một con tiện tỳ nào đó về hành hạ cho xong một đêm.

Hoạt cười, chàng đứng vắn xương kêu rắc rắc:

– Ý kiến hay đó, như xách nó về đâu?

Minh đầu bạc không để ý đến nỗi

thắc mắc của bạn, hần nhìn dọc theo con đường vắng:

– Xong rồi!

– Xong ở đâu?

– Xong rồi, đi theo tao. Nhưng trước hết tụi mình phải kiếm cái gì thồn cho đầy bụng đã.

– O.K!

Hai người đi cạnh nhau, Minh đầu bạc vừa đi vừa chăm chú nhìn xuống hè phố tìm những hòn sỏi hay viên đá chơi cho đỡ chồn cẳng.

– Lâu quá tao không đánh lộn thấy ngứa tay chân.

– Dễ quá mà, đi gây sự.

– Mẹ, chán cóc có chịu được, mình

trót nổi tiếng mất rồi, các tay chị thì là anh em cả, còn tụi nhóc ngồi quán trông thấy mặt đại ca đã ngán thấy mẹ rồi còn nước non chó gì nữa.

Một chiếc xe xích lô đi qua, Minh đầu bạc chặn lại leo lên trước, Hoạt lên sau. Minh đầu bạc ra lệnh:

– Đi!

Gã phu xích lô hỏi:

– Đi gần không cậu?

Minh đầu bạc nổi nóng:

– Ờ hay! Gần hay xa thì kệ mẹ tôi việc cho gì đến anh.

– Dạ nhưng gần đến giờ giao xe rồi.

– Đi đi không nói nhiều, bao nhiêu tôi trả. Tới Chợ Cũ.

Gã phu xích lô nhả nhục đạp. Hoạt ngồi ngựa người, dựa đầu vào vai Hoạt:

– Sao hôm nay mày hung thế?

– Mẹ, bỗng nhiên động cớn thấy yêu đời thấy mỗ.

Chiếc xe chạy từ từ trên đường vắng. Đêm khuya, những vì sao sáng lấp lánh trên cao, sau bóng lá cây. Đi tới đường Trần Quý Cáp, Minh đầu bạc hỏi:

– Đố mày biết Sài Gòn này con đường nào nhiều bò lạc nhất?

– Bến Tàu. Trương Minh Giảng.

– Chưa nhiều.

– Thế đường nào?

– Quanh nhà bưu điện cho tới Duy Tân.

Hoạt cười:

– Nói thế mà cũng nghe được, mà
cứ nhầm bò lạc với các em phỉnh. Bò lạc
là các em sến động đực bỗng thềm mây
mưa một phen, thứ đi bổ lẻ mà không ăn
cái giải... rút gì, còn phỉnh khác, phỉnh là
...

Minh xua tay:

– Thôi, thôi đủ rồi.

Xe xích lô đi gần đến Chợ Cũ thì
Hoạt tốp lại chàng móc túi đưa cho gã
phu xe tờ giấy bạc hai chục rồi quay đi!
Minh đầu bạc bĩu môi:

– Sao đêm nay mà ô thế?

– Ô là cái chắc, bắn mãi rồi.

Minh đầu bạc cấn nhả:

– Mà bắt tao đi bộ từ đây ra Chợ Cũ đấy à?

– Mẹ, đi bộ một tí thì chết chóc gì?

– Tao nhảy rã cẳng ra suốt từ tối đến giờ.

Hoạt chợt nhớ ra cô bé con nhai kẹo cao su đi với Minh đầu bạc hồi tối:

– Này, tao hỏi thật nhé!

– Cái gì?

– Nhưng phải trả lời cho thật cơ,

– Ủ, cái gì ỡm ờ hoài?

Hoạt nhìn Minh đầu bạc cười, cái cười có ẩn ý đều:

– Tôi nghi anh lắm, con lỏi hồi tối mày hốt hồi nào vậy?

Minh đầu bạc trộn mắt tròn xoe:

– Ô hay, em họ tao mà không tin à?

– Khó tin quá, tao nghĩ mà muốn giữ thể diện cho nó nên mới giới thiệu thế trước mặt tao. Bây giờ chỉ còn hai đứa...

– Tao phải nói thế chớ nào cho mà tin nó là em bà con tao thật.

Hoạt vẫn khinh khỉnh:

– Lạ nhỉ! Một thằng cổ quái như mà lại có họ hàng “thơ” thế sao?

Minh đầu bạc càng hằn học:

– Ô hay, mà tưởng tao là con nhà hèn sao? Ông nội tao làm quan đại thần, bố tao...

Hoạt ngắt ngang lời nói:

– Thôi, đừng khai gia phả ra nữa. Mà mất dạy như thế mà cô mà dám giao con gái cho máy đi rước đèn thật là gan cùng mình.

Đột nhiên Minh đầu bạc buồn buồn, giọng hần không còn gay gắt nữa:

– Câu chuyện hơi dài, để lúc khác tao kể mà nghe.

Giờ này Chợ Cũ cũng đã vắng người, ngoại trừ những quán ăn bán đêm. Hoạt chỉ một quán Tàu:

– Hay mình vào đây?

– Đâu cũng được, miễn là thôn cho đầy bụng.

Hai người vào quán kéo ghế ngồi. Hoạt hất đầu hỏi Minh đầu bạc:

– Mà đớp gì?

Minh đầu bạc nhìn những lòng, ruột treo lòng thòng trên những cái móc ở bếp:

– Cháo!

– Ủ cháo!

Gã phổ ky đứng gần đó hỏi:

– Cháo gì?

Hoạt ngấm nghĩ một lát:

– Cháo “hầm bà lằng”.

– Hầm bà lằng!

Gã phổ ky nhắc lại trước khi chạy đi. Hoạt rút thuốc ra định hút thì một gã phổ ky khác lại chạy đến hỏi.

– Uống gì?

Minh đầu bạc cau mày gắt khế:

– Mẹ, sao mà phiền thế, ăn riêng, uống riêng.

– Dạ pời hai chỗ à!

– Hai 33 đi!

Cháo mang ra, Minh đầu bạc xoa hai tay vào nhau, mũi hít lấy hít để:

– Đói bỏ mẹ!

– Đớp đi, coi chừng nóng tuột lưỡi ra bây giờ.

Minh đầu bạc vừa húp cháo xùm xụp vừa xuýt xoa luôn mồm:

– Ngon thấy mô!

Hắn gọi tiếp một tô nữa. Hoạt phì cười hỏi:

– Màỵ đói mấy ngày rồi?

– Sơ sơ một ngày.

– Tiền đâu mà mày đi nhót với em?

Minh đầu bạc trợn tròn mắt:

– Mẹ, đi nhót mà cũng phải có tiền nữa kia à? Chỉ có những thằng ngu như mày mới mất tiền cho lũ cai gà và chủ Dancing.

Ăn xong, Minh đầu bạc vỗ bụng bành bạch:

– Xong rồi, giờ ăn no phải tìm bò cưỡi chứ! Mày đi với tao.

Hoạt ngáp vặt, giọng ngái ngủ:

– Dễ thường đến hai giờ đêm rồi, tao thấy buồn ngủ quá!

Minh đầu bạc lắc đầu chán nản:

– Thằng này độ rày nằm nhà hoài đâm ra hết chịu chơi rồi.

– Cóc phải thế. nhưng tao chỉ khoái ngủ.

– O.K, tao sẽ tìm cho mày chỗ ngủ đàng hoàng. Nhưng phải xuống tận An Đông kia.

– Xa quá!

– Gọi xe đi cho nhanh, mày còn “sữa” quá. Đi với tao, tao dạy bảo cho mới mở mắt ra được. Mày sẽ thấy ly kỳ lắm.

Đi mãi tới đường Trần Hưng Đạo hai người mới tìm được một chiếc xích lô máy chạy sớm. Tới bến xe An Đông, Minh đầu bạc hồi Hoạt xuống. Hắn dắt Hoạt vừa đi vừa nói:

– Mày vào ngủ trước nhé! Nếu muốn thì hội đồng với tao, còn không cứ mặc mẹ tao.

– Vào đâu?

– Yên chí lớn, lát nữa mày sẽ thấy, có một em sến ở gần đây mê tao lắm, nhờ tao kiểm công ăn việc làm cho nó.

– Mày xách nó về đấy à?

– Chứ còn gì, món sen trần thì ngon đứt đuôi rồi.

Bến xe An Đông về khuya vẫn còn đông người phần đông là những dân lơ xe đi lơ là ăn nhậu chờ giờ xe khởi hành. Con đường rộng, xe đậu thành hai dãy, đầu xe hướng ra đường. Trước mỗi sạp bán vé, đèn néon thấp sáng choang, trên vỉa hè những quán cóc bán đêm đông khách. Họ cười nói, đùa bỡn và vắng tục.

Ở đầu những con hẻm nhỏ sâu hun hút, có những mẹ đàn bà đứng chòm khăn lông hai tay thu vào trước ngực lim dim ngủ. Khi nghe bước chân Hoạt và Minh đầu bạc đi tới, họ choàng mở mắt, lên tiếng mời chào:

– Đô chơi bởi hai thầy.

Một vài người khác bạo dạn hơn ra nín kéo:

– Đô hai thầy, có mấy đứa em mới về nhỏ xíu hà!

Minh đầu bạc cười hô hố, hấn thò tay bẹo vào má một con mẹ dặt mồi:

– Mồm bỏ mẹ mà mời chào cái nổi gì.

Tướng bỏ, mẹ nín tay Minh đầu bạc:

– Không phải, em thì già hấn rồi,

nhưng mấy em út kia mới ngon lành, dô nghe thầy hai?

Minh đầu bạc muốn chọc mụ một nách nữa, nhưng Hoạt lôi đi:

– Thôi đừng nham nhở mày, tìm chỗ ngủ cho tao đi, mệt quá rồi.

Minh đầu bạc háy mắt, nhìn ra đầu đường hần nhắc lại câu nói cổ hữu:

– Xong rồi!

Hai người băng qua đường. Ở đó có vẻ đông người và huyền ảo hơn. Lại những người đàn bà khác đứng ở đầu đường mời chào, nhưng họ có vẻ công khai, không lén lút như những mụ dặt mối ở ngõ hẻm hai người vừa đi qua. Hoạt nhìn họ rồi nhìn Minh đầu bạc hỏi:

– Lại nhà thổ nữa hả mày?

Minh đầu bạc cười, không trả lời vào câu hỏi:

– Vào ngủ!

– Mẹ bỏ mẹ.

Minh đầu bạc mỉm cười lảng lảng đi tới, mẹ đàn bà chạy ra mời chào:

– Vào nghỉ hai thầy.

Minh đầu bạc có vẻ thông thạo, hẳn dắt Hoạt đi tới, hỏi mẹ đàn bà:

– Còn giường không?

– Dạ còn đúng một cái giường hai người nằm.

Minh đầu bạc nhìn vào căn nhà, mừng trắng mặt la liệt:

– Tụi này những ba mạng tính sao đây.

– Dạ còn ghế bố một người nằm.

Lúc này Hoạt mới vỡ nhẽ ra, chỗ này là nhà ngủ công cộng rẻ tiền. Hoạt buồn ngủ rũ, chàng muốn ngả lưng nằm luôn cho xong chuyện:

– Thôi được. Tôi ngủ ghế bố.

Mụ đàn bà toét miệng cười, trong bóng tối mờ mờ Hoạt trông thấy ở miệng mụ một chiếc răng vàng sáng chói.

– Hai thầy theo tôi!

Hoạt và Minh đầu bạc đi theo mụ vào một lối đi nhỏ trong căn nhà dài. Hai bên lối đi những chiếc ghế bố kê ngay hàng thẳng lối có giăng mùng sẵn. Ánh đèn điện vàng vọt nên căn nhà không được sáng sủa cho lắm. Từ những bộ ngựa, ghế bố vang ra tiếng ngáy ngủ, tiếng cửa mình và tiếng gãi lột xột. Những nhà

cho thuê ghế bố này để cho hành khách đi xe đêm ngủ tạm. Nhưng cũng là nơi ngã lưng hay hành lạc của dân giang hồ.

Mụ đàn bà đưa Hoạt tới góc nhà, chỉ một cái ghế bố còn trống:

– Thầy nằm đây, còn thầy kia cái giường bên cạnh.

Minh đầu bạc kéo tấm ri-đô bằng vải hoa bản quây gọn chiếc giường hăn.

– Được kín đáo đó.

Trong khi mụ đàn bà ra lấy chăn gối, Minh đầu bạc hỏi Hoạt:

– Mà nhất định chê à?

Hoạt không buồn trả lời, chàng chỉ muốn ngã lưng cho đỡ mỏi.

Minh đầu bạc cười hì hì:

– Đồ dở ẹc!

Chăn gối mang đến, Hoạt ngả lưng nằm xuống liền. Chàng nghe thấy mẹ nói với Minh đầu bạc.

– Thầy cho tiền trước, giường bốn chục, ghế hai chục.

Hoạt thấy Minh đầu bạc lần tay vào túi mình tìm tiền, hẩn càu nhàu:

– Dở quá! Này thối lại đi.

Tiếng người đàn bà:

– Thầy để tôi kêu em ngủ đêm cho nhé?

– Khỏi, à bao nhiêu?

– Bốn bò thôi.

– Chắc thứ phỉnh thối chị đưa cho tôi chứ gì?

- Đâu có, mới cắt chỉ.
- Thôi bà nội, tôi có sẵn rồi.
- Ấy là hỏi vậy thôi chứ.

Cơn buồn ngủ đè nặng trên mi mắt Hoạt, chàng nghe thấy tiếng bước chân hai người xa dần. Tiếng động cơ xe cộ ngoài đường.

- Dậy, dậy mà sáng rồi!

Hoạt choàng thức giấc, chàng dụi mắt ngồi dậy. Minh đầu bạc đã vén mừng lên ngôi cười ở đầu ghế bố.

- Ngủ ngon không?

Hoạt nhìn khắp gian nhà thấy trống trơn. Phía ngoài cửa bây giờ là một nhà máy, máy may chạy rầm rầm. Ngoài đường tiếng động cơ xe cộ, tiếng người

nói chuyện ồn ào. Hoạt hỏi bằng giọng ngái ngủ:

- Máy giờ rồi?
- Khoảng bảy giờ.

Hoạt đứng dậy, vươn vai:

- Cũng qua một đêm.

Minh đầu bạc chỉ một lối nhỏ dẫn vào nhà trong:

- Vào trong đó rửa mặt rồi đi ăn sáng với tao.

Hoạt rửa mặt mũi qua loa, chải đầu rồi trở ra.

- Nước ở đây tanh ngòm.

Hai người ra khỏi nhà. Minh đầu bạc nói bằng giọng thản nhiên:

– Ấy thế mà có một đạo tao nằm đây cả năm trời, mãi cũng phải quen đi. Tao giao du với hầu hết tụi dĩ điểm ở đây.

Hoạt bỗng nhớ đến lời Minh đầu bạc nói hôm trước:

– À, đêm qua mày có bắt em nào về không?

– Dĩ nhiên là có, tao đánh thức mày nhưng mày ngủ say như chết!

– Nó đâu rồi?

Minh đầu bạc toét miệng cười:

– Bán rồi!

Hoạt trợn mắt hỏi lại:

– Bán rồi?

– Ủ!

Minh đầu bạc móc túi xòe ra trước mặt Hoạt những tờ giấy bạc. Hoạt biết Minh đầu bạc, hấn dám làm việc đó lắm. Tới một quán cà phê Minh đầu bạc quẹo vào:

– Vào đây, ăn uống no nê rồi tao kể cho mày nghe.

Trong lúc ăn uống Minh đầu bạc nhìn Hoạt nói:

– Mày chưa sống bằng tao, tao dám chắc như vậy. Mày chỉ là một thằng con nhà giàu thích ăn chơi, rồi đánh lộn đánh lạo giải sầu, chứ còn tao, tao ăn chơi cùng mình, thương vàng hạ cám gì tao cũng xài tuốt luốt. Người là liệt tao với mày là những thằng du đãng, mày chỉ phá phách xông còn tao thì từng đánh thiên hạ ra tiền, tao bắt địa, tao cóc cần. Vì đời có coi tao là cái quái gì đâu.

Hoạt hợp một miếng cà phê:

– Bỏ đi, tao chỉ muốn hỏi mày làm cách nào bán được con nhỏ đó?

Mặt Minh đầu bạc tươi lên:

– Mày thương hại nó à?

– Không phải, nhưng tao thấy...

Minh đầu bạc cười khẩy:

– Mày còn quân tử Tàu lắm. Mày phải hiểu rằng cái loại gái thích nằm ngửa ăn sẵn thì chỉ làm điểm thôi chứ làm gì bây giờ? Nó có “khuynh hướng” điểm đàn ông thì tao giúp.

– Mẹ bố, nói thế mà cũng trôi.

Minh đầu bạc cười tít mắt ;

– Ô hơ! Hợp lý hợp tình mà không trôi sao được.

Hoạt bực mình:

– Thôi được rồi, mày kể cho tao nghe
mày bán nó cách nào?

– Vay vênh tai lên mà nghe nhé!

– Mày quỷ quái lắm!

– Là cái chắc, tao đã bảo nó có
“khuyh hướng” phỉnh mà. Tao không
bán nó lấy tiền ăn nhậu thì cũng có thằng
khác bán. Cho tao xin một liều thuốc lá
đã.

Hoạt đưa thuốc cho Minh đầu bạc,
bật quẹt môi lửa cho hẵn. Minh đầu bạc
vẫn tùm tùm cười:

– Đừng có nóng, rồi đâu sẽ vào đó.
Tử vi bảo rằng con nhỏ khốn nạn thì dù
tao không bán nó cũng khốn nạn kia mà.
Tao làm theo mệnh trời...

Hoạt nóng tiết gắt:

– Nói vòng vo tam quốc hoài. Sao?
Nói tao nghe đi.

Minh đầu bạc thả một nạm khối,
nhìn ra ngoài đường:

– Chúng ta còn cả một buổi sáng, cả
một ngày và cả một đời để nói chuyện
bắn cho nhau nghe kia mà.

Hoạt đành ngồi yên chịu trận anh
chàng cứng đầu.

Nắng đã lên cao, trong quán vắng
khách. Minh đầu bạc dí bẹp mẩu thuốc
vào góc bàn:

– Tao nghĩ trước sau gì con nhỏ đó
cũng làm đi. Con nhà thích ăn diện nhưng
không thích làm thì chỉ làm đi chứ làm
gì. Thỉnh thoảng nó có bồ lẻ kiếm tiền,

như vậy chính là bán chính thức làm
đĩ rồi, được cái trời cũng thương cho tí
nhan sắc.

Minh đầu bạc co một chân lên ghế:

– Mẹ tiên sư, nhè tao mà nó bắt địa.
Tao biết gái nhiều quá rồi mà, hạng sến
đó tao coi như tép riu.

Hoạt nhìn bạn:

– Mà có vẻ thù ghét?

Minh đầu bạc cãi:

– Cóc phải, cũng còn tùy, tao cho nó
ngủ với tao nhiều lần rồi, mẹ lần này thì
đi dút. Tao bán cho nó có năm bò.

– Mà bán cách nào?

Minh đầu bạc cười như nắc nẻ:

– Tao hứa tìm cho công ăn việc làm,

nhà ở, tiền tiêu mà lại nhàn hạ sung sướng. Năm giờ sáng tao xách cổ nó dậy cho đi ăn hủ tiếu uống cà phê rồi lôi đi bán theo như chương trình đã định.

Hoạt cười, chàng hơi lấy làm lạ lòng:

– Mày làm như bán heo, mà mày làm cách nào lôi nó đến chỗ đó được?

Minh đầu bạc làm ra vẻ bí mật:

– Ăn thua ở ngón võ mồm, một đứa con gái dù có khoái làm đĩ mười mươi nhưng đời nào nó chịu nói ra miệng. Minh phải dẫn nó vào hoàn cảnh đã. Tao dắt nó đến con mẹ Tư trong xóm, Khi thấy mặt tao, mẹ biết rồi. Tao nheo mắt ra hiệu, mẹ Tư đon đã đón tiếp. Con bé ngồi lại ở phòng khách, tao và mẹ Tư ra sau bếp. Mẹ hỏi tao thật tự nhiên: “ Bao nhiêu?” Tao trả lời: “Năm bò”. Mẹ vùng

vằng, tao nói: “Không chịu thì thôi, tôi dắt nó đi chỗ khác bán”. Cuối cùng tao moi tiền của mẹ ngon lành rồi chuồn ra cửa sau đi luôn.

– Còn con nhỏ thì sao?

– Tiền trao cháo múc rồi còn gì nữa.

– Lỡ nó không chịu?

Minh đầu bạc nhổ toẹt một bãi nước bọt co hai thân lên ghế, trông hẩn hạ tiện ra mặt, hẩn chửi thề:

– Mẹ, không chịu mà được à, tiền của tú bà bỏ ra mua chứ có phải “cứt” đâu.

– Khi vỡ lẽ ra hẩn la lên...

Minh đầu bạc cướp lời:

– Không chịu nó đánh bỏ mẹ luôn.

Tú bà nuôi “mặc rô” chỉ dùng vào mỗi việc đó.

Nói xong hấn cười hê hê, đôi mắt hấn liếc xéo thật đều. Tự nhiên Hoạt thấy bất nhân, chàng từng đi chơi bời, đánh lộn như cơm bữa. Nhưng chàng chưa từng hành động bất nhân như chuyện Minh đầu bạc vừa kể. Minh đầu bạc không để ý đến nét thay đổi đột ngột trên mặt bạn. Hấn cười hê hê, cất tiếng hát những lời tục tĩu. Một lát sau móc túi lấy ra những tờ giấy năm trăm đưa lên mũi hít. Thơm quá!

Hoạt càng thấy bất nhân, chàng cố nén giận:

– Thôi để đấy tao trả tiền ăn sáng cho.

Minh đầu bạc cười ha hả, hấn dí tiền vào mũi Hoạt:

– Này, ngửi đi thơm lắm, tao ăn xài điệu bán gái cho mày ăn kia mà!

Hoạt cố nhin lần nữa, gạt tiền của Minh đầu bạc ra:

– Mày nham nhở quá lắm!

Minh đầu bạc há hốc miệng ra cười:

– Mày ngửi thử xem nào, có thơm hơn tiền buôn xác chết nhà mày không?

Cơ nóng bốc lên đầu Hoạt đột ngột, nhanh như chớp Hoạt với tay qua bàn, tung một quả đấm vào giữa mặt Minh đầu bạc:

– Hồn!

Người Minh đầu bạc tung lên ngã lộn ra sau. Chiếc bàn xô nghiêng đổ đến rầm, ly tách, chai lọ trên bàn vỡ loảng xoảng, bắn lên tung toé. Người trong

quán la lên, xôn xao. Minh đầu bạc lồm cồm bò dậy. Hoạt đứng chống nạnh thủ thế, chàng sẵn sàng tung ngay một cú đá bồi vào mặt địch thủ. Hoạt chỉ mặt Minh đầu bạc:

– Mày đừng hỗn với tao mà nhừ đòn con ạ!

Minh đầu bạc gượng cười méo mó, hăn nhặt những tờ giấy bạc đút vào túi.

– Hừ! cần trộm khá lắm.

Hoạt hơi khinh địch, chàng định ngoắc chủ quán lại tính tiền đền. Bà chủ quán luôn mồm la bai bai:

– Các người giết tui rồi, tui kêu lính.

Quán lúc ấy mỗi lúc một bu đông, Hoạt muốn thoát thân. Thành linh Minh đầu bạc chồm dậy như con thú

dữ. “Chát”. Chiếc ghế đầu lao như chớp vào đầu Hoạt. Hoạt thấy mắt mình hoa lên, chàng giượng đứng, phản công bằng một cú đá, cú đá trúng vào cánh tay cầm ghế của Minh đầu bạc. Chiếc ghế rời khỏi tay. Hoạt loạng choạng lùi vào quầy hàng, người chàng nóng hực lên như hơi lửa. Chàng chợt nhìn thấy con dao cắt bánh mì. Chàng chụp lấy, hực, con dao rơi xuống đất. Tiếng người xem kêu rú lên:

– Dô can ra không tụi nó giết nhau bây giờ.

Hoạt và Minh đầu bạc đều tay không, hai người đứng hờn nhau cả hai đều muốn nhào đến chụp con dao. Nhưng họ đều sợ những cái nện bất ngờ dội vào mình, Bốn con mắt gườm gườm nhìn nhau chờ từng hành động sơ hở nhỏ của địch thủ. Hai hàm răng Minh đầu bạc

nghiến trèo trẹo. Hấn rít lên:

– Tao phải giết mày!

Hoạt cười khẩy:

– Nhào vô!

Đầu Hoạt nhúc nhối, máu chảy ướt cả vai áo sơ-mi. Thành linh Minh đầu bạc lao cả người xuống chụp con dao. “Bốp”! Một cái đầu gối của Hoạt đưa ngược lên, hất trúng mặt Minh đầu bạc. Thuận thế liên tiếp cùi chỏ của Hoạt đội xuống lưng địch thủ. Minh đầu bạc sắp sửa ngã xấp xuống thì bị một phát đã móc vào trúng ngực ngã bật ngửa ra tận cuối quán.

Hoạt đứng nhìn địch thủ đang từ từ ngôi dậy. Hấn ôm ngực, nhăn mặt. Hấn nhìn Hoạt bằng đôi mắt thù hằn đến tột độ. Xung quanh Hoạt bàn ghế đổ ngổn ngang và người bu đông. Hoạt biết mình

không thể đứng mãi ở đây. Minh đầu bạc đã kiệt sức, hần bò lết mặt đất, trên máu ri rỉ chảy ra ở một bên mép.

Bà chủ quán la bai bai:

– Bớ mã tà!

Hoạt phóng mình ra cửa sổ chạy miết. Phía sau chàng tiếng đám đông la ó... tiếng còi cảnh sát ré lên,

* * *

3

Nhi trở dậy, người mệt mỏi sau một đêm mất ngủ. Sơn vẫn nằm ngủ say sưa bên cạnh, giấc ngủ của chàng đầy vẻ mệt nhọc. Nhi tụt xuống khỏi giường, ra mở một cánh cửa sổ đứng nhìn xuống đường phố. Trời còn sớm nên thành phố nhộn nhịp lắm, Nhi nhìn xuống những mái nhà như bát úp bên dưới, ở phía mặt trời mọc một nóc giáo đường cao vút nhọn hoắt như đầu một cây bút chì. Mỗi buổi sáng nàng đã

nghe tiếng chuông từ nhà thờ đó vọng lại. Tiếng chuông âm vang buồn nản như thấm vào hồn nàng.

Nhi về nhà chồng đã được ngót một tuần lễ nay. Những buổi sáng đầu tiên của đời đàn bà, khi hồi chuông vang lên, Nhi muốn bật khóc. Thế là hết, cuộc đời mình sẽ buộc chặt mãi mãi vào khung cảnh này. Rồi đây còn con cái, bốn phen và trăm ngàn lý do khác khiến nàng không còn dám nghĩ đến một ước vọng xa vời nào khác như hồi còn con gái.

Mỗi buổi sáng trở dậy, Nhi lại ra đứng đây. Nàng thả tầm mắt xuống thành phố và vòm trời phía đông ửng hồng. Khi Nhi trở dậy Sơn vẫn nằm ngủ say sưa. Không phải Nhi khinh chồng, nhưng nàng không muốn nhìn vào khuôn mặt ấy. Vì nếu nàng nhìn lâu, nàng sẽ thấy ghét và ghét thậm tệ. Nàng sẽ liên tưởng ngay đến vẻ

đam mê ngu độn của chồng hồi đêm.

Gió mát sớm mai làm tâm hồn Nhi thanh thản trở lại. Mặt trời mới hé mọc, chiếu hắt lên nóc tháp chuông nhà thờ, cây thánh giá như được nạm vàng. Nhi đứng như thế lâu lắm, cho tới khi đèn thành phố tắt và những con đường tràn đầy xe cộ, khách bộ hành. Ở trong giường Sơn đã tỉnh dậy, chàng vươn vai, ngáp, tiếng nói ngái ngủ:

– Em dậy sớm thế?

Nhi quay vào:

– Anh không ngủ nữa?

Sơn vừa vươn vai ngáp vừa nói:

– Thôi đủ rồi lát nữa anh còn tới trại đóng hòm xem thợ thuyền làm ăn ra sao?

Nhi không muốn bàn đến chuyện

làm ăn của chồng, nàng tìm có xuống nhà. Sơn gọi giật lại:

– Đi đâu đó em?

Nhi đứng ở ngưỡng cửa:

– Dạ em xuống qua dưới nhà một chút.

– Ờ, à này em xem cô thư ký tới chưa nhé!

– Dạ!

Nhi đi xuống những bậc thang, nàng nghe tiếng guốc mình gõ đôn độc trên thêm gạch. Cửa hàng còn đóng, căn nhà hơi tối. Đến hôm nay . Nhi đã quen với khung cảnh ma quái này. Buổi sáng khi ở trên phòng riêng xuống, nàng thường ngồi ở chiếc ghế bành kê ở cuối nhà nhìn ra những chiếc áo quan lạnh lẽo.

Nàng thầm nghĩ rồi một ngày nào đó, mình sẽ vào nằm trong một chiếc áo quan ở đây. Rồi những vòng hoa phúng điếu, nhạc bát âm phủ lên nấm mộ nàng. Chắc hẳn chàng sẽ đến, chàng sẽ đến khi không còn chồng nàng, mẹ nàng và họ hàng thân thích. Chàng sẽ ngồi trước mộ gọi tên nàng trên tấm mộ bia vô tri. Chàng có khóc không điều đó nàng không thể biết được, bởi vì chưa bao giờ chàng khóc. Chàng chỉ im lặng ngồi hút thuốc lá, đôi mắt xa xăm nhìn vào hư không. Rồi khi chàng đứng dậy trở về, chàng để lại những cánh hoa, không một nén hương.

Dấu tích của chàng là những mẩu tàn thuốc còn vương khói. Khi chàng bước đi thì buổi chiều xuống và những con chim vội vã về tổ. Chàng đơn độc và mãi mãi đơn độc. Nghĩ đến đây Nhi

muốn bật khóc, nàng gục mặt vào hai cánh tay.

Nhi ngồi như vậy lâu lắm. Trong im lặng, nàng bỗng nghe có tiếng thở dài, tiếng thở dài thật buồn và tiếng của mình. Tiếng những lông xương kêu lắc cắc. Nhi rung mình, nổi kinh hoàng chạy suốt theo sống lưng nàng. Nàng cố gắng, cắn chặt hai hàm răng vào nhau. Đôi mắt nàng chăm chú nhìn vào khoảng tối để áo quan, có tiếng lục đục, tiếng nắp áo quan xô nhẹ. Người Nhi mọc đầy gai góc, nàng như dính liền vào chiếc ghế bành. Chiếc nắp áo quan xích dần, rồi một bàn tay thò lên, chơi với trong ánh sáng nhờ nhờ. Một tiếng thở thật mạnh, nắp áo quan bật hẳn ra, một cái đầu băng bó thò lên. Nhi rú, ngất lịm. Nàng còn nghe một giọng cười man rợ, trước khi nàng không biết gì, Sơn đang nằm trên

phòng, bỗng nghe tiếng la của vợ, chàng ngồi bật dậy khỏi giường;

– Gì đó?

Sơn chạy bổ nhào xuống cầu thang, Nhi nằm ngất lịm trên ghế bành. Chàng chạy lại cạnh vợ lay:

– Sao đó em?

Chàng bế vợ lên tay, ngẩng mặt gắt:

– Mà làm cái trò gì đó Hoạt?

Hoạt đứng ở gần đó, đầu băng bó, chàng mỉm cười:

– Tôi chẳng làm gì hết tại bà ấy sợ.

Sơn hừ một tiếng cúi xuống nhìn vợ. Lúc đó Nhi vừa tỉnh dậy, nàng nhìn dáo dác. Thấy Hoạt, Nhi kêu lên:

– Ma! Ma! ...

Hoạt tiến lại gần hơn:

– Không phải ma đâu, tôi đây!

Sơn vẫn nhìn em tức giận:

– Mà chỉ được cái làm trò ma mãnh, chị ấy đã yếu đuối mà còn...

Hoạt cãi:

– Tôi không cố ý, đêm hôm qua tôi về khuya, tôi chui vào hòm ngủ cho ấm. Khi tôi tỉnh dậy chui ra thì bà ấy...

Nhi đã hoàn hồn, nàng nhìn em chồng cười dễ dãi:

– Không sao, chú làm tôi hết hồn, tôi cứ nghĩ là ma. Ờ, đâu chú làm sao thế?

Hoạt thọc hai tay vào túi quần, đi đi lại lại, nói như không có chuyện gì quan trọng:

– Ô bị thương sơ sơ!

Sơn vẫn hăm hăm:

– Mà lại đi đánh lộn phải không?

Hoạt ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

– Bị một cái ghế đầu nện vào đầu, cũng may không bị ngoẻo.

Nhi trợn tròn mắt nhìn em chồng, nàng thấy Hoạt có dáng kênh kiệu bất cần dư luận,

Sơn cắn nhằn:

– Mà cứ bê bối mãi, lớn rồi không chịu làm ăn gì cả. Bảo không nghe, cứ đi đàn đúm với mấy thằng du đãng đến tù mọt gông thôi.

Hai bên cầm Hoạt như bạnh ra, đôi mắt thêm bướng bỉnh, chàng gằn giọng:

– Anh bảo tôi làm gì? Nối nghiệp bán áo quan cho người chết như anh đấy à? Tôi nói cho anh biết tôi không làm gì hết!

Sơn run lên vì giận, chàng nói như hét:

– Câm! Đồ mất dạy, bước ngay.

Thấy không khí gây cản giữa chồng và em. Nhi vội đứng ra can.

– Thôi, anh để em xem chú ấy có bị nặng không.

Hoạt nói buông lỏng:

– Cám ơn!

Sơn hậm hực bỏ lên nhà. Chàng ngoái lại bảo vợ:

– Hôm nay anh đi đến chiều mới về,

ở nhà em cứ ăn cơm trước. Thỉnh thoảng xuống qua cửa hàng coi xem,..

Sơn đi rồi, Nhi đến cạnh bên em chồng dịu dàng: Chú lên nhà để tôi coi xem có sao không. Giọng Hoạt dịu lại:

– Cảm ơn chị không sao đâu.

– Nhưng dù sao chú cũng phải băng bó lại chứ.

Hoạt ra tường giờ tay bấm chuông, một lát chị người làm ra, Hoạt đứng quay lưng lại nói:

– Chị đun cho tôi một nồi nước tắm.

Nói xong Hoạt ra một tấm bia thần nhiên ngồi hút thuốc lá. Nhi trở lên phòng với nỗi băn khoăn. Lúc đó Sơn đã mặc xong quần áo, mùi nước hoa tỏa ra từ người chàng ngọt ngào. Chàng vòng

tay ôm vợ hôn trước khi xuống nhà. Nhi ra bàn trang điểm ngồi thờ thần, khuôn mặt nàng nhợt nhạt, nàng đưa hai tay xoa lên mặt mình, rồi đắm đắm nhìn bóng mình trong gương. Nàng khẽ thở dài.

Từ trong buồng tắm vọng ra tiếng nước xối ào ào, tiếng Hoạt hát om sòm:

– ... tout L'amour que J'ai pour toi...

Tiếng hát của Hoạt ấm, trầm, vang vọng trong căn nhà vắng. Nhi ngồi bất động trước giường, nàng thấy mình cô đơn, và nàng muốn bật khóc, hình ảnh nàng trong gương như nhòa đi, nàng khép mắt lại. Căn nhà trở lại yên tĩnh. Tiếng hát của Hoạt tắt hẳn.

– Chị buồn lắm sao?

Nhi ngẩng lên, Hoạt đã đứng sau

lưng nàng tự bao giờ. Đôi mắt Hoạt dịu dàng, nụ cười chàng hơi có vẻ kiêu man. Hoạt đưa mắt ngắm nghía tất cả mọi đồ vật trong phòng. Chàng cúi xuống cầm một lọ nước hoa lên mở nút ngửi:

– Toàn là đồ đắt tiền.

Hoạt mở nút chai nước hoa, rắc ra lòng bàn tay, xoa đều rồi vuốt lên hai bên cổ. Chàng đóng nút chai lại và đặt trả lên bàn:

– Cám ơn chị nhé!

Từ nãy Nhi quan sát từng hành động nhỏ của Hoạt, nàng ngẩng lên:

– Chú cứ dùng, những thứ này của anh Sơn mua hết.

Hoạt cười nhạt, móc mĩa:

– Thì của chồng công vợ!

Nhi ngẩng phắt lên, nhìn Hoạt bằng con mắt giận dữ. Nàng thấy ghen ở cổ, uất ức. Nàng nhìn Hoạt không chớp mắt. Hoạt vẫn lạnh lùng, đôi mắt nửa như trêu cợt, nửa khinh mạn. Nhi thấy mình không tỏ nổi thái độ với đứa em chồng ngạo nghễ, hai môi nàng run lên vì giận. Nàng nuốt ực nước bọt và mặt tái lại. Một lát sau, Nhi mới bật ra được một câu nói, giọng như muốn khóc:

– Chú khinh tôi lắm phải không?

Hoạt đứng khoanh tay trước ngực, dựa vào thành cửa sổ. Hoạt chỉ mỉm cười rồi quay người lại đứng nhìn xuống đường, hai chân bắt chéo nhau. Chàng nhìn ánh nắng rực rỡ bao trùm những mái nhà phía dưới. Chàng nói như không có chuyện gì xảy ra:

– Hồi đêm trời lạnh ghê! Thế mà giờ lại oi rồi!

Nhi vẫn ngồi bất động trước bàn trang điểm, nàng không thể nào chịu đựng nổi sự khinh rẻ của em chồng. Nàng mím môi, thỉnh thoảng gặt phắt những chai lọ trên bàn đồ loảng xoảng, nàng hét lên:

– Tôi không thèm... mẹ ời!

Khi kêu đến tiếng mẹ ời, nàng bật khóc rưng rức ngã vật xuống sàn. Nghe tiếng đổ vỡ. Hoạt quay vào, chàng nhìn người chị dâu mới lăn lộn dưới đất giữa đám chai lọ, giữa phấn sáp, giữa nước hoa. Vẫn bình tĩnh, chàng quỳ một chân xuống lay vào vai Nhi:

– Chị Sơn, chị Sơn!

Nhi vùng vằng hất tay Hoạt ra, nàng úp mặt xuống nền đá hoa khóc tức tưởi,

mỗi lúc tiếng khóc của nàng to hơn. Hoạt thấy mình không thể cứng đầu với người đàn bà khó tánh này chàng nhẫn nại:

– Chị Sơn, chị hiểu lầm Hoạt rồi, Hoạt có lỗi.

Người Nhi mềm nhũn vì xúc động. Nhi để mặc Hoạt đỡ mình dậy. Nhi không còn sức kháng cự, nàng nằm trong vòng tay Hoạt, trong sự vỗ về của chàng, nàng khóc, khóc mãi. Mỗi lời xin lỗi của Hoạt làm nàng tủi thân hơn. Tóc nàng bết mồ hôi và nước mắt trên mặt. Cho tới khi nàng ngừng khóc, nàng mở mắt ra nàng nhìn thấy nụ cười của Hoạt. Nàng chợt thấy ngượng ngập, vùng dậy. Hoạt nói, giọng êm ái;

– Chị tha lỗi cho Hoạt chưa? Hoạt có lỗi với chị.

Nhi đứng dậy, lặng lẽ ra giường. Nàng không nhìn Hoạt, úp mặt vào gối nằm bất động.

Hoạt thu dọn chai lọ xếp đặt lại lên bàn. Xong xuôi Hoạt kéo một chiếc ghế thấp ngồi ở đầu giường Nhi. Chàng cũng không nói một câu, chàng chỉ nhìn dáng dấp dưới của chị. Chàng nghĩ thầm: Mình chưa từng gặp một người đàn bà nào nhiều tự ái đến thế. Phải thú thật là lần đầu tiên chàng có cảm tình với Nhi. Chàng vẫn thường nghĩ, người con gái nào chịu lấy anh chàng chỉ vì tiền, Sơn không thể là một người đàn ông có sức quyến rũ nổi một người con gái. Dưới mắt Hoạt, Sơn chỉ là một người đàn ông tầm thường. Vì thế anh em chàng vẫn thường gắt gỏng nhau mỗi lần gặp mặt. Ngay buổi đầu tiên gặp Nhi, Hoạt vẫn giữ nguyên tư tưởng đó. Nhưng bây giờ Nhi

nằm kia dáng ủ dột, Hoạt lại nghĩ khác. Nhất là khi Nhi khóc, Hoạt nghe thấy lẫn trong tiếng nức nở của Nhi có câu: “Mẹ ơi, mẹ làm khổ con”. Chắc hẳn Nhi phải có một tâm sự gì. Có thể Nhi chỉ vì nghe lời mẹ mà lấy Sơn, Nhi không phải loại gái tối mắt vì tiền như Hoạt tưởng. Nghĩ như thế, thốt nhiên Hoạt thấy xót xa và ân hận vì hành động của mình. Nhưng bây giờ chàng thấy khó khăn ở lời nói mở đầu:

– Chị Sơn, chị Sơn.

Nhi tựa mình, nàng xoay đầu lại ưỡn oải:

– Chú ra đi, tôi van chú!

– Nhưng chị...!

Giọng Nhi như muốn khóc:

– Tôi van chú đẩy, ra đi.

Hoạt thở dài đứng dậy, chàng đành ra khỏi phòng. Chàng thấy sự hồi hận tràn đầy hồn mình. Chàng trở về phòng riêng nằm vật ra giường. Chàng vớ lấy một cuốn sách mở ra coi, chàng đóng sách lại ném xuống sàn. Chàng trở dậy mở nhạc ra nghe. Chàng tắt nhạc. Chàng ra cửa sổ đứng nhìn xuống đường. Chàng lại trở vào giường nằm. Chàng úp mặt xuống gối. Một lát. Chàng vùng dậy mặc quần áo, chạy xuống nhà. Cô thư ký đang ngồi ở bàn làm việc ngẩng lên. Hoạt lững thững đi đến, chàng chống hai tay vào mép bàn:

– Có tiền không?

Cô thư ký nhìn Hoạt, trả lời ngập ngừng:

– Dạ... dạ chưa bán được hàng.

– Chưa có thằng nào đến mua áo quan à? Lạ nhỉ, giờ này mà chưa có ai chết sao? Tiền bán từ hôm nay đâu?

Nghe Hoạt nói một tràng toàn những lời sống sượng, cô thư ký có vẻ khó chịu:

– Tiền nong ông chủ giữ hết, vả lại nếu có tôi cũng không thể nào đưa cho ông được. Lương hậu tôi chẳng đáng bao nhiêu mà cứ bị trừ đầu trừ đuôi vì ông lấy, tôi sống bằng gì.

Hoạt đứng trợn tròn mắt:

– Anh tôi trừ tiền lương của cô?

– Dạ phải!

– Đồ bẩn tiện.

Chàng thọc tay vào túi quần đi đi lại lại, dáng bực dọc:

– Có chuyện ấy sao?

Cô thư ký im lặng, Hoạt nghĩ đến anh tức giận:

– Tất cả những lần tôi lấy tiền của cô, anh tôi đều trừ vào lương cả phải không? Nói tôi nghe đi.

Cô thư ký sợ sệt, ngần ngại. Hoạt hỏi tới:

– Nói đi có thật thế không? Cô phải hiểu rằng gia tài này không phải chỉ của riêng ông ấy nhé! Tôi tiêu tiền của bố mẹ tôi để lại.

Cô thư ký nói chậm rãi:

– Thưa ông tôi không được biết điều đó. Nhưng ông chủ mượn tôi, tôi có bốn phần...

Hoạt cười nhạt:

– Thôi được, tôi không nói với cô, tôi sẽ không cần đụng vào tiền của cô giữ,

Hoạt gán một miếng thuốc lá lên môi, đánh diêm hút. Chàng tới cửa đứng nhìn ra đường. Một chiếc xích lô đi qua, Hoạt vẫy lại. Anh phu xích lô ngồi trên yên ngóng cổ chờ, Hoạt gọi xẵng giọng:

– Ơ hay vào đây!

Anh phu xích lô vội vàng tuột xuống chạy vào:

– Dạ thưa cậu?

Hoạt chỉ vào trong nhà:

– Anh vào bê cho tôi vòng hoa cườm ngoài cùng kia ra xe.

Cô thư ký chột hiểu ra, nàng vội vã:

– Ông Hoạt!

Anh phu xích lô còn ngần ngại, Hoạt thân nhiên:

– Anh cứ bê ra xe cho tôi.

Chàng quay lại nói với cô thư ký:

– Cô đừng lo, tội vạ đâu tôi chịu cho.

– Nhưng..

Hoạt gắt:

– Không nhưng gì hết tôi lấy đấy. Ông ấy về thì nói là tôi lấy đi bán lấy tiền tiêu.

Cô thư ký đứng phắt dậy:

– Nhưng tôi không thể để ông lấy đồ ra khỏi nhà này.

Hoạt cười nhạt:

– Cô không cần nổi tôi đâu, nếu có can đảm cứ gọi phú-lít đến bắt tôi.

Anh phu xe lúc ấy đã đem vòng hoa cườm ra xe, Hoạt gạt cô thư ký sang một bên thản nhiên ra xe. Chàng leo lên ngồi:

– Anh đi theo lối tôi chỉ nhé!

* * *

4

Mãi đến bốn giờ chiều Sơn mới về đến nhà. Vừa ở trên xe hơi bước xuống, vào đến cửa, cô thư ký đã nói:

– Thưa ông, ông Hoạt mới lấy một vòng hoa cườm.

Sơn đứng dừng lại:

– Nó lấy làm gì?

– Dạ ông ấy bảo lấy đi bán.

Sơn gắt:

- Tại sao cô để nó lấy?
- Dạ tôi không thể can nỏi.

Mặt Sơn lộ vẻ giận dữ:

- Thật quá lắm, tôi không biết phải nói sao.

Chàng vừa bỏ lên nhà vừa căn nhắc. Tới phòng riêng thấy cửa đóng kín, chàng đẩy cửa vào, Nhi nằm bất động ở giường. Sơn vội vàng chạy lại:

- Em, ăn cơm chưa?

Nhi uể oải lắc đầu:

- Em mệt không muốn ăn cơm.

Sơn lo ngại đặt bàn tay lên trán vợ:

- Không, đầu không nóng tí nào hết,

em mệt thôi phải không? Để anh gọi bác sĩ tới chích cho em một mũi thuốc khỏe nhé!

Nhi nói nhỏ:

– Thôi anh ạ!

– Vậy anh gọi người nấu cháo cho em nhé.

– Không.

Sơn thở dài:

– Người em yếu quá, đáng lẽ anh phải đưa em ra Vũng Tàu hay Nha Trang nghỉ mát, Nhưng công việc lúc nào cũng bừa bộn.

– Em cũng chẳng thích đi đâu.

Sơn luồn những ngón tay vào tóc vợ, giọng buồn bã:

– Nhà thì neo người anh đi khỏi thì nhà cửa tan ra mất.

Sơn bỗng ngửi thấy mùi nước hoa thơm lừng. Chàng cúi xuống ngửi vào cổ vợ:

– Nước hoa thơm quá, không phải em xúc?

Nhi lặng lẽ gật đầu, Sơn vẫn tiếp tục vuốt ve vợ. Chàng than thở:

– Anh buồn quá!

– Anh buồn gì?

– Chú Hoạt thì hoang tàng, lớn cái đầu không chịu lo làm ăn gì cả.

Nhi không muốn có ý kiến về anh em Sơn Nàng lờ đi không hưởng ứng lời nói của Sơn, Nàng hỏi sang chuyện khác:

– Thế nào, công việc của anh ra sao?

– Chiều hôm nay anh lại phải đi nữa, gớm mệt quá, bệnh viện đặt trong hai ngày phải làm xong 30 cái hòm.

Sơn được đà kể chuyện cho Nhi nghe nốt loạt chuyện toàn là áo quan và đám ma, Nhi miễn cưỡng nghe, nàng không muốn chống buồn, cuối cùng nói một câu lấy lòng:

– Tiếc quá, em vụng về nên chẳng giúp anh được gì hết.

Sơn nghe vợ nói, có vẻ hỉ hả. Chàng cười tí mắt, cúi xuống cắn vào vai vợ:

– Cứng của anh dễ thương quá.

Nói xong Sơn tiếp tục hôn hít vợ chùn chụt. Nhi bắt đầu thấy khó chịu, nàng nhột nhột. Hơi thở của Sơn nóng

hôi hổi phà vào cổ nàng. Sơn ôm cứng, Nhi muốn nghệt thở, Nhi vùng vẫy:

– Buông ra anh!

Sơn như con thú ngu độn, rúc đầu vào ngực nàng. Nhi ráng sức xô mạnh Sơn ra, thở hổn hển:

– Anh kỳ quá!

Sơn bị đẩy ngã ngựa, ra sau. Chàng đứng dậy và ngồi vào chiếc ghế bành nhìn vợ lạ lùng. Một lát chàng tới bên vợ. Lúc đó Nhi đã nằm xuống quay mặt vào vách tường. Sơn nói nhỏ:

– Anh xin lỗi, chắc em mệt phải không?

Sơn ngồi xuống bên giường không dám vuốt ve vợ nữa.

Khuôn mặt Sơn đã béo lại nghệt ra

trông càng khô hài hơn. Bên ngoài cửa sổ bóng tối bắt đầu buông xuống, tiếng xe cộ chạy rầm rầm dưới đường vọng lên nghe xa xôi. Một lát sau có tiếng gõ cửa nhẹ. Sơn đang bực tức chàng hỏi gần giọng:

– Ai đó?

Cánh cửa mở hé hé, đầu chị người làm thò vào:

– Mời cậu mợ xuống xơi cơm.

– Ủ!

Sơn lay nhẹ vai vợ:

– Xuống ăn cơm em.

Nhi không dám làm chồng buồn. Nàng uể oải ngồi dậy:

– Em cũng chẳng thấy đói lắm,

Sơn vỗ về:

– Không đói em cũng nên ăn chút ít cho đỡ mệt.

Sơn dìu vợ đi xuống phòng ăn. Nhi thấy tội nghiệp chồng, chàng không được như người lý tưởng mà nàng mong mỏi, nhưng hiền lành và rất chiều vợ. Nhi nghĩ mình không được phép làm Sơn buồn. Khi ngồi vào bàn ăn Nhi cố làm như tươi tỉnh:

– Công việc anh đi đến đâu rồi?

Bỗng nhiên Sơn thấy vợ hỏi đến chuyện làm ăn với mình, chàng hơi ngạc nhiên, nhưng sau cùng chàng cũng hiểu vợ muốn chuộc lỗi với mình. Hơi phật ý, tuy nhiên Sơn không thể làm mặt giận:

– À... à, việc làm ăn hả? Như thường.

Hỏi xong một câu Nhi không biết hỏi chồng gì thêm, nàng thấy lúng túng. Hai người có vẻ xa cách. Nhi ngượng nghịu xúc một thìa nuôi trút vào bát cho chồng:

– Anh ăn đi món này ngon lắm.

Sơn cảm động chớp mắt:

– Ờ, cảm ơn, em ăn đi chứ!

– Có, em đang ăn đây.

Sơn vừa ăn vừa ngắm nghía vợ:

– Người em gầy quá, em chẳng chịu ăn uống gì cả, có ăn thì ăn như mèo ấy.

Nhi cười kín đáo, nàng nói:

– Anh béo là em mừng rồi.

Nói xong câu đó Nhi cũng cảm thấy mình giả dối và có vẻ kịch. Nàng lo lắng

nhìn chồng, nhưng trái với ý nghĩ nàng. Sơn lại có vẻ hài lòng về lời nói đó. Chàng cười, mỡ ở hai bên má rung lên:

– Em còn mong cho anh béo nữa sao? Xấu chết!

Nhi làm bộ ngây thơ:

– Béo thì lúc nào người cũng khỏe mạnh không ốm đau.

Sơn ngừng đùa:

– Ấy đừng tưởng, béo mệt lắm em ạ!

– Bệnh hả anh?

– Không phải... nghĩa là mệt đó em ạ.

Sơn tìm ra được lời giải đáp:

– À, nghĩa là làm gì nặng một chút mệt chịu không nổi.

Nhi cười hóm hỉnh:

– Em thích béo!

Sơn ngấm nghĩa vợ:

– Người em không thể béo được đâu, người mình đây mà.

– Tại sao vậy anh?

– Tại mình em đây, anh đã nói rồi.

– Em ăn nhiều liệu có béo được không anh?

– Chưa chắc, bởi vì tạng người em thế.

Phút chốc không khí nặng nề tan biến đi giữa hai người. Sơn cười nói có vẻ hả hê. Nhi quên cả mình đang đóng kịch, na2ng nói chân thành như nói với người tình:

– Từ mai em sẽ lo việc chợ búa. Em chưa trở tài cho anh thấy đó. Em biết làm nhiều món ăn ngon lắm cơ!

– Vậy hả, nhưng người em mệt mỗi anh không muốn phiền. Vả lại ăn thì ai nấu mà chả thế.

Thốt nhiên Nhi cảm thấy mặt mình nóng lên. Nàng sa sầm mặt lại, Sơn không có một chút tế nhị nào, chàng vẫn nói thao thao:

– Nếu em thích ăn ngon, anh sẽ thuê bồi nấu cho em đủ thức ăn Tây, Tàu.

Nhi ngồi yên lặng, nàng buồn buồn. Sơn không có một tí tế nhị nào hết. Nàng cố nén không lộ nét bất mãn của mình. Nếu mình nói với chàng như thế? Nghĩ vậy Nhi cảm thấy chua xót. Hồi còn con gái một lần Nhi ngỏ ý ấy với chàng.

Chàng nâng nhẹ bàn tay Nhi lên hôn.
Đôi mắt chàng say sưa Chàng nói trong
hân hoan có chút thất vọng:

– Nếu chuyện đó là sự thật!

Nhi đã nép đầu vào vai chàng:

– Em cũng mong chuyện đó là sự
thật.

Bỗng nhiên chàng hỏi một câu không
ăn nhập gì về chuyện hai người:

– Em có đọc truyện kiếm hiệp không?

– Anh hỏi làm gì vậy?

Chàng cười bí mật:

– Nếu em đọc Anh hùng xạ điêu em
sẽ thấy nữ hiệp Hoàng Dung võ nghệ
siêu quần, nhưng nghề làm bếp thì khỏi
chê. Anh chàng Quách Tĩnh lấy được
con bé ấy sướng tê người.

Nhi cười khúc khích:

– Anh định ví em với cô Hoàng Dung đó đấy phải không?

Chàng không trả lời. Chàng cười đặt chiếc hôn âu yếm lên trán Nhi:

– Anh ao ước thế, nhưng chắc gì mộng đã thành, anh linh cảm thấy thế.

Nói đến đó mặt chàng buồn buồn ;

– Có mấy ai trên đời này được hạnh phúc như Vô Kỵ suốt đời ngồi vẽ lông mày cho Triệu Minh.

– Vô Kỵ và Triệu Minh là ai hở anh?

Chàng cười:

– Kiếm hiệp?

Nhi phá lên cười:

– Anh chỉ được cái mơ mộng, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến kiếm hiệp.

– Tại luôn luôn anh tìm một cuộc sống lý tưởng nhưng không thấy, anh đang sống trong cái thế giới mộng tưởng của kiếm hiệp. Những ngày nghỉ, anh nằm vui ở nhà đọc kiếm hiệp, mơ mộng. Anh quên được thực tại lúc nào hay lúc đó.

Nhi không biết nói gì hơn, chỉ im lặng ngồi nghe chàng nói thao thao. Thỉnh thoảng chàng đưa tay lên vuốt mái tóc óng mượt của nàng. Nhi nắm nhẹ tay chàng.

– Nhà thương Binh Dân lại đặt thêm hai chục cái hòm nữa.

Nhi chợt trở về thực tế. Thì ra Sơn đã nói đến chuyện áo quan. Nhi luống cuống:

– Dạ?

– Anh sẽ bận ghê lắm, nếu may ra có hàng đều đều chẳng mấy chốc mình xây thêm nhà.

Nhi bỗng thấy ghét Sơn. Không biết vì vô tình hay cố ý Sơn đã mong cho có nhiều người chết, Nhi nói sang kế hoạch dùng người của chàng, chàng có vẻ tự mãn. Chợt có tiếng đập cửa rầm rầm:

– Mở cửa! Mở cửa!, tôi cóc ngán, tôi uýnh nó cho coi.

Sơn và Nhi ngừng câu chuyện.

Sơn hốt hoảng đứng dậy nói vọng ra:

– Gì đó?

Tiếp theo câu hỏi của Sơn, một tiếng xô cửa rầm:

– Thằng Hoạt đây, mở cửa coi, đồ bẩn tiện.

Sơn nhìn vợ, mặt hơi biến sắc:

– Nó say rồi.

Nhi đứng dậy:

– Em ra mở cửa cho chú ấy vào nhé!

Sơn cau mày:

– Kệ nó!

Nhi phản đối:

– Kệ sao được, chú ấy say ngộ nhớ gió máy.

Không chờ cho Sơn đồng ý, Nhi cất bước, Sơn kéo giạt vợ lại:

– Ờ hay, anh đã bảo kệ nó mà, cho nó vào nó phá tan hoang nhà cửa cho mà coi.

Trong khi đó Hoạt vẫn đập cửa rầm rầm bên ngoài. Nhi nóng ruột vùng khỏi tay chồng chạy ra cửa, Sơn cuống quít gọi giật lại nhưng không kịp. Nhi đứng bên trong cửa sắt ngủi đã thấy rượu nồng nặc ở người Hoạt bốc ra. Thấy bóng người Hoạt bớt la hét.

– Ai đó, tránh ra, tôi xô chết mẹ giờ.

Nhi thấy sợ hãi, nhưng nàng không tháo lui:

– Chú Hoạt, chị đây mà?

Hoạt quát tháo:

– Ai? Tôi đâu có chị!

– Chị Sơn đây!

Hoạt đứng xiêu vẹo, vịn tay vào cửa sắt phun nước bọt phì phì:

– Nói láo, thôi được mở cửa coi.

Nhi dịu dàng:

– Chú không được phá tôi mới mở.

– Tôi cứ phá thì làm gì nào?

Nhi bạo dạn luồn tay ra ngoài cửa vuốt ve cánh tay Hoạt:

– Chú say quá rồi, nghe chị đi chị cho vào.

– Không nghe!

Nói xong câu đó Hoạt không còn đứng vững, chàng từ từ xỉu xuống, miệng còn lẩm bầm văng tục. Nhi mở cửa sắt lôi Hoạt vào. Hoạt như con thú dữ, bỗng chồm dậy:

– Đâu? Thằng anh khốn kiếp của tôi đâu rồi.

Lúc đó Sơn đứng trong nhà thấy thế, dậm chân bành bịch:

– Đã bảo không thèm nghe.

Nói xong chàng chuồn luôn lên gác. Nhi ôm lấy Hoạt kéo giật lại:

– Chú Hoạt!

Hoạt xô mạnh Nhi ngã lăn xuống đất, loạng choạng chạy lên gác. Nhi tuy ngã đau nhưng sợ Hoạt làm bậy nên vội vàng chạy theo gọi:

– Chú Hoạt, chú Hoạt, tôi van chú.

Hoạt như không nghe thấy tiếng gọi. Chàng vừa xục xạo tìm kiếm vừa la hét:

– Anh Sơn đâu, trốn đâu rồi, ra đây coi. Đồ bẩn tiện, ra đây tôi hỏi chuyện. Mẹ kiếp, trốn thẳng em khốn nạn này sao?

Hoạt đẩy tung mảy cửa phòng, tuyệt nhiên không thấy bóng Sơn đâu. Hoạt càng lồng lộn, càng la hét:

– Đừng có tưởng bỏ, trốn tôi không được đâu. Trốn tôi đốt nhà,

Lúc đó Nhi đã chạy tới nơi, nàng nói dối:

– Anh Sơn chưa về! Có chuyện gì chú nói tôi nghe.

Mắt Hoạt đỏ ngầu:

– Không được, tôi phải nói với thằng anh tôi, tôi muốn hấn phải trả lời...

Hoạt thở hổn hển nhìn vào mặt Nhi:

– Bà là ai mà được phép ở căn nhà này? Sao biết tên tôi?

Nhi bỗng thấy run sợ trước sự hung

hăng của em chồng. Nàng biết lúc này không phải là lúc nổi nóng:

– Chú Hoạt, vào phòng nằm nghỉ đi.

– Không! Nói láo anh Sơn về rồi.

Giọng Hoạt bỗng dịu xuống:

– Bà tìm giùm tôi đi, tôi chỉ hỏi anh ấy một điều thôi.

– Anh ấy chưa về thật mà.

Nàng nhìn quanh không thấy Sơn đâu nên an tâm. Sau một hồi la hét, Hoạt đã thấy thấm mệt nhiều, chàng thở dốc:

– Cho xin miếng nước!

Nhi thấy em chồng hết hung dữ, nàng vỗ về:

– Ủ! Vào đây, thiếu gì nước.

– Thật không?

– Ai nói dối với chú làm gì, vào tôi pha nước cam cho mà uống.

Đầu Hoạt nhúc như búa bổ, chàng gật gù:

– Phải đó, mà này tôi uống xong phải tìm bằng được anh Sơn đó nhá.

Nhi dắt Hoạt vào phòng, đỡ dành Hoạt nằm xuống giường:

– Chú nằm đây đi, chị pha nước cam cho mà uống.

Khi Hoạt nằm xuống, bụng chàng bỗng cồn cào một cách kỳ lạ. Chàng không kịp cúi đầu xuống chân giường đã vội nôn mửa thốc tháo. Thức ăn pha hơi rượu xông lên nồng nặc, Nhi vội vàng chạy đến, tay nàng cầm cái khăn ướt lau

mặt cho Hoạt. Trong đời nàng chưa bao giờ phải hầu hạ một người say rượu như thế này.

Hoạt không còn biết gì, chàng tiếp tục nôn nữa. Nhi không còn dám ngồi xuống giường, nàng đang đứng thì có một bàn tay thò ra nắm lấy cổ chân. Biết là chồng đang trốn dưới gầm giường nàng cúi xuống. Sơn thò mặt ra thì thào:

– Em để mặc nó đấy đi với anh.

– Đi đâu?

– Đến nhà má em ngủ tạm vậy.

Nhi hơi cau mặt:

– Đâu có được.

Sơn dọa:

– Em không đi thì anh đi một mình.

Nhi thấy chồng có vẻ run sợ thật sự, nàng nổi cáu:

– Anh đi đâu thì đi.

Sợ Hoạt nằm trên giường của mình nghe tiếng, Sơn im thin thít. Một lát sau:

– Nó say, nó dám đánh anh lắm!

Nhi cười nhạt:

– Anh sợ chú ấy đến thế cơ à!

Tưởng nói khích như vậy, Sơn sẽ đổi ý, nhưng Sơn vẫn có vẻ khổ sở:

– Khổ lắm, em đâu có hiểu, mấy lần như vậy rồi.

Nhi hừ một tiếng. Hoạt đập tay thành thình xuống giường:

– Nước đâu?

Nhi vội vàng đứng dậy:

– Chú chờ một tí!

– Lâu quá vậy?

Nhi để mặc chồng nằm bẹp dí dưới gầm giường. Nàng ra tủ lạnh lấy cam vắt cho Hoạt. Hoạt lẩm bẩm nói:

– Tôi phải hỏi cho ra lẽ, không lẽ anh tôi bán tiện thể sao? Chia gia tài đi, chia đi, tôi cóc thèm xin tiền anh. Khốn nạn, trừ tiền cả của con thư ký. Mẹ, tôi tức lắm rồi.

Sơn bò ra khỏi gầm giường rồi chuồn thẳng ra cửa. Nhi trông thấy nhưng mặc kệ, giả vờ như không biết. Nhi mang nước cam ra cho Hoạt, nàng thấy các băng dầu Hoạt đã bung ra, máu rỉ rả chảy ở vết thương. Nàng nâng đầu Hoạt dậy:

– Chú Hoạt, nước cam đây.

Hoạt uống ừng ực như kẻ khát nước từ hai hôm trước, Nhi bỗng thấy thương hại người em chồng, hấn phảng phất dáng phóng túng của chàng ngày xưa. Nhi vỗ về:

– Uống gì mà say khướt thế này, nằm im, máu lại chảy ra rồi.

Vừa lúc đó người chị ở đẩy cửa phòng bước vào:

– Thừa mợ, cậu nói mợ đưa dùm bộ quần áo rồi mợ xuống cho cậu dọn gì đó.

Nhi đặt Hoạt xuống giường:

– Chị lấy khăn lau chùi bãi mửa này đi đã. Dọn giường ngủ cho tôi ở phòng bên cạnh.

Nhi ra tủ sắp xếp quần áo cho Sơn

vào một cái túi xách nhỏ. Xong xuôi nàng giao cho người ở:

- Chị xách xuống cho cậu.
 - Dạ thưa mợ...
 - Nói cậu muốn dặn gì thì lên đây,
- Một lát sau chị người làm lại lên:
- Thưa mợ, cậu bảo mời mợ xuống.

Nhi gắt lên:

- Tôi không xuống, sợ thế cơ à!

Một lát sau Nhi nghe tiếng xe hơi rồ máy ở dưới nhà. Sơn đã đi rồi. Nàng thầm bất mãn về thái độ hèn kém của chồng. Hoạt vẫn nằm mê man ở giường, chàng ú ớ nói lảm nhảm. Nhi lấy một miếng bông lớn thấm nước ấm ra đỡ đầu Hoạt dẩy lau vết thương đang rỉ máu. Hoạt mở

mắt, đòi mắt đỏ ngầu, mệt mỏi. Nét dữ
dần dịu xuống. Nhi mỉm cười:

– Chú nằm im tôi băng bó lại vết
thương cho.

Hoạt ngáp sờ tay lên đầu:

– Có lẽ không sao?

Nhi gỡ tay Hoạt:

– Chú để nguyên.

Hoạt ngoan ngoãn nghe lời chị dâu,
chàng đã bắt đầu thấy tỉnh rượu. Chờ
cho Nhi băng bó xong Hoạt ngồi dậy:

– Tôi bậy quá phải không chị?

Nhi nhìn em chồng cười:

– Ai say mà chả thế!

Hoạt im lặng, một lát hỏi:

– Chị đã từng săn sóc người say rượu bao giờ chưa?

Nhi mỉm cười lắc đầu:

– Chưa, lần đầu tiên là chú đấy!

Hoạt bẻ những ngón tay kêu răng rắc.

– Thiệt tôi không biết nói sao, tôi đáng khinh lắm phải không chị?

Nhi nói bằng quơ:

– Khi người ta say là lúc người ta thành thật nhất.

Câu nói không phải của Nhi, nàng đã nói lời của chàng hồi trước. Một hôm, chàng thú thật với Nhi, chàng uống rượu say mềm rồi khóc như đàn bà. Nhi trách. Chàng đã nói câu đó.

Hoạt cười ngượng ngịu.

– Chị nói thật hay là chị mĩa tôi đó?

– Tôi không biết mĩa mai ai hết.

– Lý do?

– Không có lý do gì cả!

Hoạt gật gù:

– Một người đàn bà mà có tư tưởng phóng khoáng như chị thật hiếm. Tôi xin nhắc, tôi không hề nói lấy lòng chị.

Những lời nói của Hoạt cứng nhắc, như lời nói của chàng trước kia. Nhi ngấm nghĩa người em chồng còn đáng mệt mỏi. Một lát sau Hoạt lạ hỏi:

– Chị còn nhớ trong lúc say tôi nói gì không.

– Tôi thiết nghĩ chẳng nên nhắc lại.

Hoạt đứng dậy đi đi lại lại trong phòng:

– Cũng nên, nhưng tôi cũng hơi ân hận là không biết lúc say tôi có làm điều gì xúc phạm đến chị không? Nếu có, tôi thành thật xin lỗi chị.

– Không dám.

Hoạt cười nửa miệng:

– Tôi chỉ nhớ lúc say tôi căm thù một người, căm thù đến tột độ. Tôi chửi bởi người đó và muốn giết người đó.

Nhi cười:

– Có phải tôi không?

Hoạt lắc đầu:

– Chắc chắn không phải, người đó là đàn ông. Phải rồi tôi nhớ người đó là đàn ông.

Nhi im lặng, nàng cúi nhìn xuống những ngón tay mình đang lồng vào nhau đặt trên đùi.

Mặc dầu chị người làm đã lau sạch các bãi mưa, nhưng Nhi vẫn còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Hoạt ra cửa sổ đứng nhìn xuống đường. Một lát sau Hoạt quay lại hỏi:

- Anh Sơn đâu hả chị?
- Anh ấy đi rồi!
- Đi đâu?
- Tôi nào biết được.

Hoạt thở dài:

- Thấy anh ấy cũng tội, lo làm lụng suốt ngày.

Nhi nhìn Hoạt thật nhanh:

– Chú cũng biết thương anh ấy cơ à?

Hoạt ngược lên:

– Ô hay, anh ấy là anh ruột tôi.

Nhi cười nhỏ:

– Vậy mà chú muốn giết anh ấy đấy!

– Hồi nào?

– Mới hơn một tiếng đồng hồ trước đây.

Hoạt giấy náy:

– Vậy hả?

Chàng ôm lấy đầu mình:

– Tôi bậy quá, say tôi không còn biết trời trăng mây nước gì hết. Chị biết anh ấy đi đâu không?

Nhi lắc đầu:

– Chịu.

Hoạt bức rức:

– Tôi không ngờ tôi lại ghét anh tới đến thế. Anh tôi có nhiều tính xấu, tôi cũng vậy. Tại sao tôi có quyền phê phán anh ấy nhỉ? Chị, anh ấy đi khi tôi say rượu về đây?

Nhi gật đầu, Hoạt tiếp:

– Chắc tôi hung tợn quá, anh ấy sợ tôi làm bậy.

Nhi thở dài:

– Chú nói đúng!

Hoạt nhìn chị dâu:

– Lúc đó tôi hung tợn như thế tại sao chị không tránh xa tôi mà còn giúp đỡ tôi.

– Tôi nghĩ là chú không nỡ làm dữ với tôi vì tôi không có tội tình gì hết. Hay là nói cách khác, bao nhiêu căm thù của chú dồn cả vào anh Sơn. Lúc đó chú quên có tôi ở bên cạnh.

Hoạt cười nửa miệng:

– Chị lý luận hay đó.

Nhi im lặng, Hoạt cũng chẳng biết nói gì nữa. Chàng ra cửa sổ đứng nhìn xuống đường. Chàng tiếp tục hỏi Nhi một cách băng quơ:

– Trước khi chị nhận lấy anh tôi, hẳn nhiên chị có yêu một người nào khác?

– Sao chú lại hỏi tôi thế?

– Tôi đoán!

– Căn cứ ở đâu mà chú lại đoán vậy?

Hoạt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

– Căn cứ vào sự khôn ngoan, tư tưởng của chị!

– Ngộ lỗi chú đoán lầm.

– Có thể lắm, nhưng tôi tin rằng mình không lầm nhiều. Một là chị bất mãn điều gì, hai là chị muốn lấy chồng cho yên chuyện. Còn anh tôi, không phải là típ người lý tưởng của chị. Chị cũng không phải là hạng đàn bà tham tiền, tham danh.

Nghe Hoạt nói, Nhi thấy tự ái của mình được vượt ve. Nhưng Nhi vẫn giấu cảm nghĩ của mình:

– Chú nói thế chứ tôi chỉ là một người đàn bà tầm thường như trăm ngàn người đàn bà khác. Tôi không hề có cao vọng, tôi lấy chồng vì nghe lời mẹ, vả lại

tôi thấy anh Sơn là người hiền lành.

Hoạt lặng thinh, một lát lại tiếp:

– Vậy mà tôi cứ nghĩ chị không phải lấy chồng vì những lý do giản dị đó. Thái độ của chị, tôi đã nhận xét từ ngày chị lấy anh tôi.

Nhi hơi nóng:

– Thái độ tôi ra sao? Tôi không đủ bốn phận? –

Không! Tôi không hề có ý nghĩ ấy. Chị rất đầy đủ bốn phận, chị ý thức được nhiệm vụ làm vợ vì chị là người có học. Nhưng tôi thấy...

Nhi cười nhạt:

– Chú thấy gì?

Hoạt nói giọng khùng khỉnh:

– Khó diễn tả quá, nhưng tôi cảm thấy thế. Ngoài bốn phận của chị, tôi thấy chị phảng phất một nỗi buồn nào đó. Mặc dầu tôi rất ít ở nhà, nhưng chỉ một hành động nhỏ của chị cũng đủ tôi cảm thấy...

Nhi thầm cảm phục điều nhận xét của em chồng. Nhi thấy Hoạt thông minh, trí thức và có vẻ hiểu đời. Nhưng Nhi không thể mỗi lúc thổ lộ với Hoạt niềm suy tư của mình. Nhi vẫn nói cứng:

– Lần đầu tiên tôi bị lục vấn kỹ như vậy đấy chú Hoạt ạ!

Hoạt móc túi lấy một điều thuốc lá gắn lên môi Chàng đi đi lại lại trong căn phòng nhỏ:

– Mong chị đừng có ý nghĩ ấy.

Đột nhiên Nhi hỏi một câu không ăn nhập gì vào câu chuyện hai người:

– Chú đã từng yêu ai chưa?

Bị tấn công thành linh lại có vẻ trịch thượng. Hoạt nghĩ mình trả lời hơi yếu là bị lép vế liền:

– Chưa gặp, gặp sẽ yêu dù ngang trái.

Nhi bỗng nhiên thấy hơi hộp, nàng hỏi một câu không kịp suy nghĩ:

– Người đó phải như thế nào?

Điều thuốc lá Hoạt ngậm trên môi vẫn chưa hút.

Hoạt quay vào nhìn Nhi:

– Nếu được một người đức tính giống như chị.

Nhi luống cuống, dù Hoạt nói bóng gió nhưng nàng cảm thấy run sợ. Những ngón tay Nhi vụng về vuốt lại nếp tã ra giường. Một lát sau, Nhi nói:

– Khuya rồi! Chú đi nghỉ đi.

Dù là một câu nói vô tình. Hoạt cũng cảm thấy bâng khuâng. Chàng như không nghe thấy câu nói sau chót của Nhi. Khi Hoạt nhìn lại Nhi, nàng vừa mở cửa ra khỏi phòng:

– Chúc chú ngủ ngon,

– Chị, tôi ngủ đây à? Phải rồi, chắc chị không chịu được hơi rượu còn nồng nặc trong phòng này. Hoạt mở rộng thêm cánh cửa sổ cho gió mát lùa vào.

5

Ngọc Salem mặc nốt chiếc áo dài quay lại nói với Tịnh Nhốp:

– Em về nghe anh, khuya rồi!

Tịnh Nhốp bỏ cái kính cận thị ra khỏi mắt, rút khăn mùi-soa ra lau, soi lên ánh đèn điện:

– Khoan đã nào, chưa tới 12 giờ đêm mà.

Ngọc Salem mở cái xắc tay lôi ra

bao thuốc Salem, nàng rút một điều gắn lên môi, đồng đánh đi lại ghế salon ngồi xuống cạnh Tịnh Nhốp.

– Khoan, lần nào cũng khoan, một bỏ xừ, để cho người ta về nghỉ chứ.

Tịnh Nhốp đeo cái kính trắng lên mắt, cười hì hì:

– Thôi đừng vờ, khoái bỏ mẹ đi ấy.

Ngọc Salem véo vào đùi Tịnh Nhốp một cái nên thân, cười lảng:

– Còn lâu, ai ăn cái giải gì.

Tịnh Nhốp xuýt xoa:

– Ái, sao lại không ăn cái giải gì, hỏi thử trên đời này có thằng nào hơn anh chưa?

Ngọc Salem chu mỏ ra, Tịnh Nhốp

bật lửa châm vào đầu điều thuốc cho nàng, Nàng thở một hơi khói vào mặt Tịnh Nhốp:

– Đi với anh thì chỉ đòi rã họng ra thôi, ở đây mà hơn mới chả kém. Hôm nào may mắn lắm thì được gói Salem. Mẹ cứ tưởng mình “phoong” lắm.

Tịnh Nhốp nhếch môi cười đều:

– Này đừng có tưởng, anh mà xuất ngoại sang Tây thì thiếu gì đầm thuê giá cao. Ở cái xứ mạt rệp này anh mới “khốn cùng” thế này đấy chứ. Em là bồ ruột nên anh sẵn sàng có dám đòi hỏi gì đâu?

Ngọc Salem xì một tiếng:

– Lại còn đòi lấy công nữa kia à? Gớm nhỉ! Rõ cái mặt điểm đực chưa. Anh cứ tưởng con nào cũng như mấy mụ nà dòng đến với anh đấy hử. Ngọc

Salem này hả, còn lâu?

Tịnh Nhốp chỉ ngọn đèn thể độ:

– Anh mà không yêu em thiệt tình cho điện nhà đèn giạt anh chết đi.

Ngọc Salem phì cười:

– Thôi xin bố, thể mới chả bồi. Bố thể với cả trăm con như vậy rồi chứ gì?

Tịnh Nhốp chắt lưỡi:

– Ái già già lại ra điều ghen tuông rồi.

Ngọc Salem đám Tịnh Nhốp thùm thụp:

– Ai thềm ghen, bấu lăm đấy.

Tịnh Nhốp đè Ngọc Salem ra hôn một phát:

– Này anh hỏi thiệt nghe, thằng già 64 còn đeo theo em không?

Ngọc Salem làm mặt bất mãn:

– Ối già, đã dê lại còn kẹo, em đá nó rồi.

Tịnh Nhốp hỏi huych toẹt:

– Em đá nó hay nó đá em?

Ngọc Salem trợn mắt:

– Này móc nhau đấy phải không?

Tịnh Nhốp cười khì khì:

– Móc nhau từ lâu rồi.

– Đồ đều, nham nhở!

– Ô hay nham nhở có thừa.

Ngọc Salem đột nhiên có vẻ tư lự:

– Thôi đừng đùa nữa, lo bỏ mẹ đi đây này.

– Em mà lo cái gì?

– Không lo hả, không lo thì lấy gì đổ vào mồm. Tiền nhà thiếu ba tháng rồi. Hy vọng thằng già 64 thì nó xón cho từng đồng một.

‘Tịnh Nhốp vẫn pha trò:

– Mẹ nó, bóc lột sức lao động của em, dân tư bản thế mà đều.

Ngọc Salem gắt:

– Đã bảo, đùa hoài, anh thật vô tích sự, chẳng bao giờ giúp đỡ em hết.

– Sao? Anh giúp em cùng mình rồi còn gì nữa.

Ngọc Salem cố tình chài, mặc dầu

biết không chắc đã ăn cái giải gì:

– Anh làm sao em có được hai ngàn?

– Làm gì?

– Thanh toán tiền nhà chứ không nó
tổng cổ em ra đường mất.

Tịnh Nhộp nói liêu:

– Được, để đấy anh lo.

Ngàn năm một thuở, Ngọc Salem
mới thấy Tịnh Nhộp nói một câu chí
tình. Như kẻ chết đuối vớ được cột, nàng
nín lấy:

– Bao giờ anh lo?

– Thùng thăng đã nào, anh chưa nghĩ
ra kế.

Ngọc Salem tuyệt vọng thở ra:

– Chán bỏ mẹ, anh cuội.

Bị đòn cân não bất tử Tịnh Nhốp đâm hung:

– Bố đứa nào cuội, em quên là anh dân áp-phe sao?

– Hừ, thử hỏi con này đã bao giờ được nhờ vả anh chưa?

Tịnh Nhốp không ngờ mình bị vào bẫy một cách dễ dàng:

– Dọn mình đi rồi nhờ vả là vừa.

Ngọc Salem biết có mồi hy vọng, nhưng vẫn làm ra vẻ không tin.

– Anh chỉ có cái miệng, áp-phe gì cái thứ anh, suốt ngày quây quần phục dịch mấy mụ già thì ăn cái giải gì?

Tịnh Nhốp đã tìm ra được giải pháp,

hắn cười khùng khỉnh:

– Chửi đi, ai ức đời thì cứ chửi đi rồi cầu kinh sám hối.

Ngọc Salem tỏ vẻ không tin:

– Sám hối từ khuya rồi anh ơi! Sám hối tử cái ngày nghe lời đường mật của anh trốn ông via đi kìa. Con bé Ngọc bỏ nhà đi xây tổ uyên ương với Thiếu tá Tịnh. Ôi trời thiếu tá của tôi...

Bị khơi lại hành động lưu manh của mình Tịnh Nhộp đâm nhột:

– Kìa em, anh đâu có mang con bỏ chợ. Em hôm nay thật kỳ. Anh hứa giải quyết cơ mà!

– Trăm voi không được bát nước xáo.

Tịnh Nhộp làm lành:

– Đừng làm mặt giận thế, anh sẽ lo cho, lần này anh hứa.

– Anh lại sắp sửa mang tôi ra mà làm áp-phe đấy phải không?

Tĩnh Nhố vẫn bình tĩnh, không quên thở ra một câu không mấy đắt tiền:

– Đời là áp-phe!

Ngọc Salem hừ một tiếng:

– Tôi biết ngu rồi, tôi còn gì nữa đâu mà anh tính bóc lột.

Tĩnh Nhố bị nhiều đòn độc, nhưng vẫn phải chống chế:

– Xin thế, bố đứa nào mà bóc lột em nữa. Áp-phe này anh làm hoàn toàn cho em. Anh còn long trọng nói rằng hai xín của em là đồ bỏ, nhiều cơ, nhưng em phải nghe lời anh. Triệt để nghe lời mới

được.

Ngọc Salem không mong gì hơn, nàng từng sợ đói và bị đói. Nhưng không lẽ chộp lấy ngay thì có vẻ mất giá quá. Nàng đoán vụ này chắc bỏ nên anh chàng Tịnh Nhố khó có thể đuổi ra được:

– Anh mà chơi tôi một đòn thẩu cáy thì bỏ mẹ tôi.

– Không, êm như nhung. Em yên chi, kế hoạch tân kỳ lắm. Ngày thôi đêm nay ngủ lại đây anh sẽ bàn chuyện nhiều.

Ngọc Salem bĩu môi:

– Hứ, ở lại để nhân tình già của anh đến xé xác tôi ra đấy à?

– Bậy nào, con mụ cút đi Đà Lạt rồi. Bây giờ mình bàn chuyện làm ăn đứng đắn,

Ngọc Salem tròn thêm:

– Đối với anh đứng đắn hay không đứng đắn có khác nhau đâu.

Tịnh Nhốp gắt:

– Lạ thật, suốt từ tối đến giờ em cứ kiểm chuyện “hằn thù” với anh hoài. Thôi ra thay quần áo rồi đi nghỉ.

Ngọc Salem đứng dậy:

– Được, nghe lời anh nhưng đừng có lợi dụng sự ở lại của nhau đấy. Chuyện xong thì đây đâu có tiếc đấy làm chi,

Tịnh Nhốp vỗ vào hông Ngọc Salem:

– Không ăn giải gì hết đừng tưởng bỏ.

Ngọc Salem cởi áo dài:

– Em đi tắm cái đã, nóng quá!

Còn lại một mình Tịnh Nhộp, hắt đứng dậy ra bật đèn ngủ, tắt đèn giữa phòng. Tịnh Nhộp nằm xuống giường giờ tờ báo đọc lướt qua hàng chữ tí rồi ném xuống sàn. Hắt nằm vòng hai tay ra sau gáy suy nghĩ rồi mỉm cười một mình. Hắt có vị đặc ý về chương trình sắp hành động. Không ngờ lại có thể thuyết phục Ngọc Salem một cách dễ dàng như vậy. Còn thằng cha kia, chuyện cũng khó đấy nhé!

Trong khi đó Ngọc Salem nằm trong bốn tấm kỳ cọ, hát nho nhỏ nàng nói vọng ra:

- Anh Tịnh à, mở nhạc nghe chơi.
- Khuya rồi!
- Thây kệ, mở nhỏ thôi, bản gì cũng được mà.

Tĩnh Nhốp ngồi dậy với tay bấm nút điện. Tiếng nhạc ấm áp tỏa ra khắp phòng. Hấn lấy một điếu thuốc ra hút. Khi hút tàn điếu thuốc thì Ngọc Salem cũng vừa tắm xong. Nàng quấn quanh người một chiếc khăn bông lớn, tóc bôi cao, hai vai tròn trắng nõn nà, Tĩnh Nhốp đeo kính vào mắt ngắm nghía:

– Biểu diễn cái coi.

Tắm khăn lông vung ra, tiếp theo tiếng cười khanh khách của Ngọc Salem. Tĩnh Nhốp dí đầu thuốc lá xuống cái gạt tàn. Hấn ngồi dậy tựa lưng vào tường.

Tĩnh Nhốp mở to hai mắt, chặt lưỡi, giơ hai tay ra đón gọn lấy thân hình mát rượi của Ngọc Salem. Tiếng cười của Ngọc Salem làm rung những hạt nước long lanh chưa lau sạch trên bộ ngực vun cao. Chiếc gối ôm bị rơi xuống đất gây

một tiếng động nhỏ. Tiếng Ngọc Salem
lần trong tiếng cười:

– Nghèo mà ham!

– Khỉ, móng tay sắc như móng mèo.

Giọng Ngọc Salem đùa cợt:

– Cái mặt bê bối, râu ria như chổi xể.

– Quét!

– Ham lắm, có mỗi bộ ria chổi nào
cũng đòi...

– Đố không?

Ngọc Salem cười như nắc nẻ:

– Thôi... thôi..,

– Chịu thua chưa?

Ngọc Salem cười rú lên:

– Khỉ, người ta đầu hàng rồi mà, nhột bỏ mẹ!

Tiếng nhạc lịm dần rồi tắt hẳn. Cuốn băng nhựa cuốn hết xoay tít, Ngọc Salem thôi cười, dưới ánh điện mở Tịnh Nhốp thấy hai vành môi của Ngọc Sa-lem cử động, khi thì mím lại khi thì mở ra để lộ những chiếc răng đều nhỏ xíu.

Tiếng động xạch xạch từ cuộn băng xoay tít làm Tịnh Nhốp khó chịu. Hắn rướn người lên tìm nút điện. Ngọc Sa-lem uốn cổ hỏi:

– Gì đó?

– Tắt cái máy.

Tịnh Nhốp lại thấy hai vành môi nàng uốn éo một cách khôì hài, Tịnh Nhốp không lấy làm lạ, nhiều lần hắn đã

quan sát bộ mặt này. Mỗi con đàn bà đều có một nét riêng biệt. Tịnh Nhốp thường quan sát những nét đặc biệt đó để mua vui. Hắn biết quá rõ và quá chán, không còn một sự quyến rũ nào khác trên khuôn mặt đó sao? Tịnh Nhốp với tay tắt đèn. Tiếng Ngọc Salem nói nhỏ:

– Tối thui hà!

Cuộc băng hết đà từ từ dừng lại. Tiếng một bàn tay phát mạnh vào thịt:

– Muối!

Tịnh Nhốp cãi:

– Bậy, nhà có lưới chắn muối.

– Một con vừa đốt vào đùi em đây này. Bàn tay Ngọc Salem xò ra trong bóng tối:

– Không phải muối, chắc kiến

– Lại bây nữa.

– Vậy còn gì?

Ngọc Salem giơ chân đập vào lưng
Tịnh Nhốp:

– Đồ quý sú.

Đêm hình như đã khuya lắm, đôi
mắt của Tịnh đã quen dần với bóng tối
trong phòng. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.
Tiếng gió reo trong lá và tiếng những
chiếc lá khô bị gió thổi kéo lê lệt xẹt trên
hè.

Ngọc Salem trở mình, nàg gác một
chân lên bụng Tịnh Nhốp. Những ngón
tay Tịnh Nhốp mơn man nhẹ trên bắp
đùi no tròn của người tình hờ:

– Em mà no đủ thì còn phây phây
nữa kia.

– No đủ, thế nào là no đủ?

– Đớp, hít cần thận.

Ngọc Salem mai mỉa:

– Hẳn trong số đó cóc có anh.

– Dĩ nhiên, thiên tài mà lại.

Ngọc Salem cười đều:

– Loại điểm đực như anh nói phí lời đi. Này đây hỏi thật anh quyến rũ được bao nhiêu con rồi?

Tịnh Nhốp trả lời nhơn nhơn:

– Đủ xài, già, trẻ, thượng vàng, hạ cám xài tốt.

– Khiếp! Ăn nói như đồ mất dạy!

Tịnh Nhốp bỏ chiếc cẳng của Ngọc Salem xuống giường:

– Nằm chuyên môn gác, trời nóng bỏ mẹ toát xì cầu.

– Ai toát xì cầu?

– Kẻ hèn này chứ ai!

Ngọc Salem cong cón:

– Thế người ta là cái bị rách đấy hử.

Tịnh Nhốp cười cùng cục như con gà trống gọi mái, Ngọc Salem vươn vai, đưa tay lên che miệng ngáp:

– Thôi ngủ, anh cho em mượn cái mền.

Vừa nói, Ngọc Salem vừa giằng lấy cái mền của Tịnh Nhốp nằm đè lên trên. Tịnh Nhốp giữ tay nàng lại:

– Dở thế, ở lại đâu phải chỉ có việc này, em quên mất anh đã nói trước sẽ

bàn về một hành động cao đẹp khác à.

Ngọc Salem giảng bằng được cái mền:

– Sao không nói từ trước, để bây giờ... buồn ngủ bỏ xù.

– Ờ hay, anh là người thưởng phạt phân minh.

Ngọc Salem lại ngáp:

– Thôi bố, đấu mãi nói gì thì nói phút đi cho rồi.

Tĩnh Nhốp gắt khẽ:

– Mắt em díp lại thế kia thì còn ăn nói mẹ gì nữa.

Ngọc Salem giọng buồn ngủ:

– Mai được không anh?

– Không được! Mai chậm mất kế hoạch hồng bát.

Ngọc Salem âm ừ:

– Ăn cái giải gì?

– Tại sao lại không ăn, ăn nhà, ăn cửa, ăn xe hơi, nhà lầu chứ còn muốn ăn cái gì nữa bà.

Ngọc Salem nói trong trạng thái nửa thức nửa ngủ:

– Anh nói chơi hoài.

Tĩnh Nhốp tức mình lay vai Ngọc Salem:

– Trẻ con hoài, ai mà giỡn.

Người Ngọc Salem rũ ra như một cành hoa héo:

– Cho em ngủ, một lúc thôi, mệt quá

rồi!

Tịnh Nhốp biết có nói nhiều cũng vô ích, chàng buông vai Ngọc Salem ra:

– Thôi được, chừng nào tại hạ đánh thức thì phải dậy đó. Ồm ờ tại hạ dùng nhất dương chỉ gây thương tích đừng có trách à.

Tịnh Nhốp đẩy Ngọc Salem vào nằm phía trong kéo mền đắp lên thân thể nàng:

– Đồ dở ẹc!

Nói xong Tịnh Nhốp ngồi dậy, quờ quạng tìm cái kính cận để trên bàn ngủ, hắt đeo vào mắt, đứng dậy ra ghế salon ngồi. Hắn tìm bao thuốc, rút một điếu ra châm lửa hút. Ánh sáng lập lòe soi rõ từng góc cạnh khuôn mặt hắn.

Tĩnh Nhố ngồi một lúc khá lâu, hần định thần nhìn lên chiếc đồng hồ dạ quang đặt trên tủ, ba giờ hai mươi.

Hút hết điều thuốc Tĩnh Nhố đứng dậy, hần tìm một chiếc khăn bông cuộn quanh người. Hần nghĩ thầm: Quái lạ, tại sao hôm nay mình không buồn ngủ.

Mở mắt ra thấy trời sáng bạch, Tĩnh Nhố vội vàng lay Ngọc. Salem:

– Dậy em!

Ngọc Salem nằm cuộn tròn trong mền ú ớ:

– Ủ... ừ, mệt bỏ xừ!

Nàng không mở mắt lại tiếp tục rúc đầu vào gối, Tĩnh Nhố bực mình lay mạnh:

– Dậy đi bà nội!

– Thôi! Lúc khác...

– Ô hay, ai làm gì đâu mà lúc khác với chả lúc này.

Ngọc Salem vẫn còn ngái ngủ, hầu như không nhận thức nổi câu nói Tịnh Nhốp:

– Thì đó, làm gì thì làm đi, người ta ngủ cũng không yên.

Tịnh Nhốp phì cười, miệng hắc lúng búng nước bọt. Hắc đưa tay lên quẹt ngang mép. Hắc ngồi chồm hổm trên giường nhìn Ngọc Salem nằm cuộn trong chiếc mền xanh. Hơi thở nàng đều đều, khuôn mặt bình thản như trẻ thơ. Nàng tiếp tục say sưa trong giấc ngủ.

Tịnh Nhốp nhìn đồng hồ, tám giờ thiếu năm, có thể cho Ngọc Salem ngủ thêm ít phút nữa. Đêm hôm qua nàng

thức khuya và mệt. Tịnh Nhốp tuột xuống khỏi giường, hắt vào buồng tắm rửa mặt cạo râu. Gương mặt Tịnh Nhốp phản chiếu trong kính hơi tái, đôi mắt đỏ hoe. Đêm hôm qua hắt đã ngủ rất ít. Tịnh Nhốp áp hai bàn tay mình vào má xoa mạnh cho máu chạy đều, hắt mỉm cười một mình:

– Đêm nào cũng như thế này thì bỏ mẹ, người chả mấy lúc rạc ra như con ve sầu.

Đêm qua khi Ngọc Salem ngủ rồi, Tịnh Nhốp nằm vắt tay lên trán suy nghĩ mãi về kế hoạch mình sắp thi hành. Hắt sẽ tung ra một chương “Sơn đám ma” nhất định sẽ gục, và gục từ từ theo kế hoạch mới ăn tiền. Ngọc Salem sẽ đóng vai chính hết sức quan hệ. Con quái này có thể làm được lắm. Ngọc Salem đủ điều kiện để đóng vai một đứa con gái ngây

thơ. Người ngợm, dáng còn tốt ra phết. Tịnh Nhốp mỉm cười hần nhìn thấy nụ cười hần trong gương quả nhiên đều thật. Tịnh Nhốp chải lại tóc, hần ngắm đi ngắm lại. Hần mãi nguyện:

– Trông mình bô giai ra phết! A phải đánh thức nàng dậy chứ!

Tịnh Nhốp trở ra, hần cúi xuống hôn vào chiếc má phình phính của Ngọc Salem, mùi thịt con gái thơm ngậy ngậy. Ngọc Salem mở mắt, nàng nói trong trạng thái còn thèm ngủ:

– Sáng rồi à?

– Sáng « từ khuya »!

Ngọc Salem mỉm cười cựa mình:

– Mệt quá!

Tịnh Nhốp đỡ nàng dậy vỗ về:

– Yên chí, sẽ được đền đáp một cách nồng hậu.

Ngọc Salem giã nãy:

– Thôi bố, hổng có chịu đâu!

– O hay, cứ nói đền đáp là « ấy » đi à!

Ngọc Sa lem cười bẹo má Tịnh Nhốp:

– Tại cái bản mặt điểm đực của anh người ta mới có tư tưởng « rừng rợn » ấy đấy chứ!

– Này, còn hỏi tại đấy!

Ngọc Sa lem bỗng nũng nịu:

– Anh bế Ngọc ngủ lát nữa nghe?

Tịnh Nhốp xì một tiếng:

– Thôi đừng có gió thổi giở khăm ra chịu không nổi.

Sau câu nói đó, Tịnh Nhốp hất Ngọc Salem xuống giường, chiếc mền bung ra. Phản ứng tự nhiên, Ngọc Sa lem đưa hai tay che khuôn ngực trần. Tịnh Nhốp đứng nhìn bĩu môi:

– Che mới chả đây, người ta biết tổng tòng tong ra rồi.

Ngọc Sa lem vẫn làm bộ nguây nguấy:

– Quay mặt đi anh!

Tịnh Nhốp phang thêm một câu « êm ái »:

– Sao hôm nay em thối thế hả em? Cứ làm như là nồn nường lắm ấy.

Gương mặt Ngọc Sa lem phụng lại, Tịnh Nhốp phải công nhận nàng đẹp thật, đẹp một cách ngây thơ lạ. Ấy thế mà lại tip loạn hơn ai hết. Mẹ khi Ngọc

Salem có thể qua mặt nổi cả trăm thằng Sơn đấm ma, nói chi chỉ có một thằng. Tịnh Nhố khen một câu:

– Được lắm, em mà đóng vai nữ sinh ngày thơ thì tuyệt diệu.

Ngọc Salem hình mũi:

– Thôi đi cha, ai còn lạ cái đòn vừa đánh vừa vuốt của cha nữa.

Ngọc Salem đã mặc xong áo. Tịnh Nhố đến gần ngồi xuống cạnh giường.

– Anh nói thiệt đó!

Ngọc Salem xì một tiếng:

– Rẻ tiền!

Tịnh Nhố cười hì hì:

– Chưởng lực khá lắm tại hạ xin chịu thua. Thôi “dô” rửa mặt đi.

Ngọc Salem ngồi giữa giường ôm chiếc gối trong lòng:

– Có mục gì không mà giục nặng lên vậy?

Mặt Tịnh Nhố vênh lên:

– Dĩ nhiên, tại hạ đang có thiện chí đây!

Ngọc Salem a lên một tiếng nháy xuống giường:

– Tốt lắm, ngàn năm một thuở mới thấy Tịnh Nhố một lần có thiện chí. Tội chó gì nhỉ, chờ 10 phút nhé!

– Dĩ nhiên,

Ngọc Salem chạy tọt vào buồng tắm, nàng hát nhố nhăng một điệu nhạc ngoại quốc.

Mười phút sau Ngọc Salem chạy ra, nàng nhún nhảy đến cạnh cái máy hát mở nhạc. Tịnh Nhố chặn tay nàng lại gắt:

– Khỉ, không đi còn đổng đánh mãi.

Ngọc Salem nhí nhảnh:

– Đi thì đi!

Tịnh Nhố nhìn từ đầu đến chân Ngọc Salem:

– Mặc như con ăn mày thế này à?

Ngọc Salem nghiêng nghiêng mặt:

– Anh sợ mất thớ anh phải không?

– Cóc phải nhưng màn đại sự phải có cái mẽ coi được.

– Mần gì đấy anh?

– Ở hay, đêm hôm qua anh vừa nói gì em quên rồi à?

Ngọc Salem trợn mắt:

– Anh nói bao giờ. anh chỉ hứa sẽ nói thôi mà.

Tịnh Nhốp gật gù:

– Thôi được, anh sẽ nói cho em nghe. Điều kiện phải tuyệt đối nghe lời anh.

Ngọc Salem cười ranh mãnh:

– Đồng ý, nhưng đừng có xía vô đời tư của tại hạ là được rồi.

– Xía vô bản thân của em có được không? Có thể, nhưng với điều kiện...

– Xong rồi?

– Điều kiện thế nào?

– Như anh nói hôm qua, nhà lầu, xe hơi, v.v...

Ngọc Salem nhìn xéo Tịnh Nhốp:

– Đồ đều lại sắp sửa định bán đứng người ta đấy phải không?

Tịnh Nhốp nham nhở:

– Một cú áp phe, nhưng em có cổ phần khai thác kia mà, nghĩa là em cầm đẳng chuỗi.

Tịnh Nhốp cười như nắc nẻ, hấn nhảy chéo qua một bên để tránh một cú nhéo nên thân của Ngọc Salem.

Tịnh Nhốp thôi cười, hấn tiến gần lại Ngọc Salem:

– Stop! Minh bàn chuyện đứng đắn.

Ngọc Salem vẫn đơng đưa:

- Cấm nói bậy!
- OK!
- Sẵn sàng nghe đây.

Tĩnh Nhốp nghiêm trọng:

– Trước hết mình bỏ cái tên Ngọc Salem đi.

- Nhưng có phải bỏ hút thuốc không?
- Hẳn nhiên, em bắt đầu trở thành con gái nhà lành mà lại.

Ngọc Salem mở to mắt:

- Cái gì mà kỳ cục vậy?
- Ờ hay, kế hoạch!

Ngọc Salem lắc đầu:

- Em chẳng hiểu cái mô tê gì ráo trọi...

– Sẽ hiểu.

Tĩnh Nhốp ngắm nhía Ngọc Salem:

– Tóc bỏ xõa xuống, thắt nơ lên trông ngây thơ hơn, ờ đừng son phấn. Một chút xiu kem thoa mặt thôi, không được nói bậy, không văng tục hiểu chưa? Em là nữ sinh, nữ sinh chân chính.

Ngọc Salem phì cười:

– Để làm gì vậy?

Tĩnh Nhốp nói huých toẹt:

– Chài một con cóc vàng.

– Vậy hả, già trẻ lớn bé bao nhiêu?

– Cỡ xồn xồn.

Ngọc Salem le lưỡi:

– Eo ơi! Có béo không?

- Bảy mươi ký lô!
- Khiếp, nặng bỏ mẹ.

Tịnh Nhốp gất:

- Đừng kiếm chuyện, thất nghiệp, người ta kiếm công ăn việc làm cho mà còn làm bộ.

Ngọc Salcm đi đi lại lại trong phòng:

- OK! Bây giờ em phải làm gì?

Tịnh Nhốp chỉ bàn trang điểm ở góc phòng.

- Em hóa trang như kế hoạch vạch ra.

Ngọc Salem ngồi xuống bàn, tay cầm cái bàn chải gỡ tóc:

- Bàn của con “mẹ già” đó phải không?

– Đừng xía vô đòi tư người ta mà ăn đòn.

Ngọc Salem cười khanh khách, nàng thoa ít kem lên mặt, xoa đều. Tịnh Nhốp đứng ở sau lưng ngắm nghía:

– Thêm một ít son nhạt ở môi, một ít chì ở mắt, vô hại.

– Thôi được, bây giờ anh nói thử kế hoạch của anh nghe coi.

– Thì đó, như vậy đó.

– Anh nên nhớ là chưa hề nói gì về đối phương cho em biết đấy nhé!

Tịnh Nhốp ậm ừ, hai tay tì lên vai Ngọc Salem:

– Hẳn mập thù lù, nhà giàu, mới lấy vợ, quýnh trầm trọng. Theo anh biết hẳn đợi ái tình từ hồi mở mắt chào đời.

Người con gái mới lấy hấn không yêu hấn. Hôm vừa rồi hấn bỏ nhà trốn ông em say rượu.

Ngọc Salem ngắt ngang:

– Vậy thì em có ăn nhậu gì đến đâu?

– Ăn nhậu chứ, anh đương làm chung với hấn một cú áp phe, sáng nay tụi này sẽ gặp nhau.

Ngọc Salem để lược xuống bàn, lấy lọ nước hoa ra rảy lên tay rồi xoa đều ra sau gáy:

– Vậy càng không ăn nhậu nữa.

Giọng Tịnh Nhộp như ra lệnh:

– Em phải chài hấn, phải làm hấn có cảm tưởng hấn được yêu, một tình yêu tinh khiết của đứa con gái nhà lành.

Ngọc Salem hứ một tiếng:

– Mệt đấy nhé!

Tịnh Nhộp cười lớn:

– Như vậy sự đền đáp mới xứng đáng.

Ngọc Salem sửa lại những sợi tóc lò xo trên trán:

– Vậy chương trình của anh sáng nay ra sao?

– Anh sẽ tìm cách gài hắc vào với em. Đúng 10 giờ tối này ngồi ở La Pagode, em đi qua, anh sẽ mời vào. Thế là xong. Cuối cùng anh nhờ hắc lái xe đưa em về... Còn phần kế tiếp tùy em...

– Ngộ lỗi hắc không chịu thì sao?

– Em nên nhớ hắc là chủ một trại

làm áo quan lớn nhất Việt Nam này đấy nhé!

– Khiếp!

Tịnh Nhốp bẹo má Ngọc Salem:

– Rõm, tiền nó thơm hơn xác chết nhiều.

Ngọc Salem ngẩng lên:

– Việc anh làm thất đức không thể tưởng tượng được.

– Thôi câm đi.

Ngọc Salem cười khanh khách. Nàng sửa lại mái tóc, đứng dậy, đối diện Tịnh Nhốp:

– Coi được chưa?

Tịnh Nhốp ngắm nghía, hần sửa lại gọng kính trắng, thắt lưỡi:

– Suya! Suya lắm! Cứ như vậy đó nghe.

– Mình cùng đi chứ?

– Không được, em phải đi trước rồi làm như vô tình gặp anh vậy!

Ngọc Salem nhìn đồng hồ treo trên tường:

– Mới có tám giờ mười, làm gì từ bây giờ cho đến mười giờ đây?

– Em có quyền đi ăn sáng, đi bát Bon-Na.

– Anh đi với em chứ?

– Đi thế chó nào được, anh còn nhiều việc phải giải quyết sáng nay trước khi gặp hần ta.

Ngọc Salem nheo mắt, xoa xoa hai ngón:

– Xìn!

Tĩnh Nhốp cau mày:

– Không có à?

Ngọc Salem khua bàn tay dẻo quẹo trước mắt:

– Làm chó gì có.

Tĩnh Nhốp lắc đầu chán ngán:

– Đời khó bỏ mẹ, tớ còn có hai bò định để đi xe sáng nay.

– Chia đây một bò, coi như tiền a-văng.

Tĩnh Nhốp xì một cái trề môi:

– Đừng có khinh địch mà lại khốn.

Ngọc Salem uốn ẹo đi lại, dáng kênh kiệu:

– Nắm chắc trong tay, sau này chính moa sẽ độc quyền buôn xác chết. Tin đi.

Tịnh Nhốp móc túi đếm tiền:

– Mẹ kiếp, chưa khỏi vòng đã cong đuôi. Thiệt tình anh chưa thấy em chài thẳng nào cho ra hồn cả. Chuyên môn mất cả chì lẫn chài.

Bị nói huých toẹt vào giữa mặt, Ngọc Salem cũng thấy nhột. Mặc dầu cái nham nhở nàng có thừa, Ngọc Salem đành phải cãi chày cãi cối:

– Tại số mạng chưa tới, thầy bói nói năm nay em hái ra tiền.

Tịnh Nhốp trao tiền cho Ngọc Salem:

– Thôi bước đi cho rảnh mắt.

Ngọc Salem vốn từng quen thuộc hành động tàn bạo của Tịnh Nhốp, nàng không giận, trái lại còn nhơn nhơn:

– Đồ bạc tình, đồ sở Khanh!

Khi Ngọc Salem quay đi ra gần đến cửa thì Tịnh Nhốp gọi giật lại. Ngọc Salem dùng lại:

– Gì nữa đó?

Ngọc Salem trở vào. Tịnh Nhốp nói:

– Quên chưa dặn, từ nay tên em là Mai Ngọc nhé! Hoàng Quyên Mai Ngọc. Nữ sinh trường Couvent des oiseaux Dalat.

Ngọc Salem bĩu môi:

– Ghê thế cơ à?

– Ờ hay, đóng vai con nhà lành mà

lại nấp mà lại. À này, tiếng Phú lang Sa của bà đo được bao nhiêu đấy?

Ngọc Salem cười khinh khỉnh:

– Nói như gió, anh quên là con này từng có bà bồ tái giá với quan ba Tây à? Mà hỏi biết tiếng Tây làm chi vậy?

– Ngộ lỗi nó hạc còn biết đường.

Ngọc Salem xua tay

– Còn “khuya”. Yên chí đi, nói gì nữa không, nếu không tôi bước đi đớp bún ốc ở chợ Sài Gòn.

Tịnh Nhộp đang cài dở cái khuy áo:

– Còn chú! Phải dặn dò kỹ lưỡng hơn nữa.

Ngọc Salem đứng chống nạnh:

– Nói mẹ nó đi coi, ậm ừ hoài.

Tịnh Nhốp nghiêm giọng:

– Hãy đóng vai một nữ sinh ở Đà Lạt về chơi nhé, nhân tiện nghỉ hè.

– Hồng hét!

– Hồng ở cái chỗ nào?

– Mùa hè người ta lên Đà Lạt mà tại sao mình lại về Sài Gòn.

Tịnh Nhốp làm ra vẻ bí mật:

– Ăn tiền ở chỗ vô lý đó, như thế mới là típ con gái kỳ cục. Sẽ có khách sạn cho em ở đằng hoàng trong thời gian đó. Buổi tối nay về đây anh sắp đặt cho.

– Tiền đâu mà thuê khách sạn?

Tịnh Nhốp mặt nhăn như chiếc đèn xếp:

– Con bé này lạ nhỉ, cử hỏi lằng nhằng hoài.

Ngọc Salem trơ trên bá cổ Tịnh Nhốp hôn chụt một phát:

– Mắm tôm, đồ mắm tôm kinh niên,

Tịnh Nhốp mở ngăn kéo tủ ra lục lọi. Ngọc Sa lem lại hỏi:

– Tìm gì thế?

Tịnh Nhốp lại căn nhắc:

– Hay nhỉ, hỏi hoài.

Hắn mở trong chiếc hộp nhựa lấy ra chiếc lắc bằng vàng, hắn gọi thật hách:

– Lại đây.

Ngọc Salem xán lại chìa tay ra túm tím cười. Tịnh Nhốp nói chặn ngay:

– Đừng có tưởng bỏ, của con mẹ già đó. Bà mà cuỗm đi luôn thì chết với tôi.

Ngọc Salem vừa ngắm nghía chiếc lắc vừa cợt nhả:

– Thì làm gì nhau nào?

– Thì thiến.

Ngọc Salem phì cười:

– Còn “phia”!

– Bước, hai ngày phải trả lại đấy. Còn ba ngày nữa thì con mẹ già về rồi.

Ngọc Salem đồng đánh đi ra cửa.

Tịnh Nhộp mỉm cười đi vào.

* * *

6

Khoảng 10 giờ sáng Ngọc Salem y hẹn đi qua La Pagode. Tỉnh Nhốp và chủ tiệm hòm đám ma Sơn đã ngồi ở đó. Hai người đang dùng thé au lait và ăn bánh paté-chaud. Câu chuyện làm ăn đang bàn dở dang thì Tỉnh Nhốp nhìn thấy Ngọc Salem đi ở đường bên kia. Giả vờ như chưa nhận ra người quen Tỉnh Nhốp kêu Sơn:

– Ê toa, thấy con bé kia không?
Mông, vú tốt quá.

Sơn ngẩng lên nhìn, hắn không mấy để ý đến lời nói của Tịnh Nhốp, nhưng cũng ừ à. Sơn chẳng lạ gì nét dĩ đực của bạn. Tịnh Nhốp tiếp tục tán:

– Hay tuyệt, đôi chân đẹp như nặn bằng sáp.

Ngọc Salem đi sang bên này đường. Tịnh Nhốp không ngớt lời khen ngợi bỗng im bật, miệng hắn hả tròn như chữ o:

– Ủa!

Sơn nhìn bạn:

– Ai vậy, quen à?

Tịnh Nhốp nhấp nhồm:

– Chết cha em gái tao.

Sơn cãi:

– Cậu làm chó gì có em gái.

Tĩnh Nhốp đứng dậy chạy ra:

– Rồi mày coi.

Sơn ngồi trong này nhìn ra, người con gái đang đi bỗng đứng dừng lại trước mặt Tĩnh Nhốp. Nàng cười, dáng dấp có vẻ mừng rỡ. Hai người nói gì với nhau rất khẽ khiến Sơn không nghe thấy. Tĩnh Nhốp kéo tuốt cô gái vào quán. Sơn lịch sự cúi đầu, thiếu nữ e lệ chào đáp lễ. Tĩnh Nhốp kéo ghế mời ngồi:

– Em ngồi đây.

Hắn quay sang Sơn giới thiệu:

– Em gái tôi mới ở Đà Lạt vào, còn đây là anh Sơn một người bạn rất thân của anh. A, em gái tôi tên Mai Ngọc, nữ sinh Couvent des oiseaux.

Ngọc Salem mỉm cười nhìn Sơn kín đáo. Người hầu bàn ra đứng đợi.

Sơn nhìn Ngọc Salem mời:

– Cô dùng gì?

Ngọc Salem không lạ gì quán này, nàng giả vờ như ngớ ngẩn:

– Dạ, cái gì cũng được ạ!

Tịnh Nhốp đỡ lời trong tiếng cười lớn:

– Em gái tôi còn ngây thơ lắm, nó không biết gọi gì đâu.

Tịnh Nhốp ngẩng lên bảo người hầu bàn:

– Một Coca!

Tịnh Nhốp quay sang hỏi Ngọc Salem:

– Em vào từ hôm nào?

– Dạ được hai hôm nay.

– Ở đâu?

– Ở nhà một cô bạn gái, nhưng không mấy tiện vì nhà cửa chật chội quá. Em định thuê khách sạn.

Ngọc Salem háy mắt với Tịnh Nhố:

– Em biết không thể đến ở với anh được.

– Ủ, nhà anh cũng hơi bất tiện vì...

– Vì bà vợ anh dữ như cọp phải không?

Sơn cười theo, chàng thấy cũng hay hay lại vui vẻ. Sơn pha trò một câu cho có chuyện:

– Cô Ngọc nói không sai tí nào hết!

Tĩnh Nhốp kê thêm một đòn:

– Mẹ, mày còn lại cho thêm đường vào chè nữa. Con nhỏ này lại về hót với cụ tao, tao mất công nghe chửi.

Ngọc Salem che miệng cười khúc khích. Sơn có vẻ hả hê về lời nói của mình. Tĩnh Nhập hỏi Ngọc Salem:

– Em đi phố có chuyện gì vậy?

Ngọc Salem trả lời lơ đãng:

– À, em đi chơi tiện thể tính vào hẻm Casino Sài Gòn ăn bún ốc, nghe đồn ngon lắm.

– Vậy em chưa ăn sáng à?

– Chưa!

Sơn mời:

– Tiện thể ngồi đây ăn luôn.

Ngọc Salem tự nhiên, nàng nhìn Sơn kín đáo, nàng không đá động gì đến chuyện ăn uống, lại khen Sơn một câu:

– Trông anh bệ vệ ghê.

Lần đầu tiên Sơn được một người con gái đẹp khen. Chàng thấy hả hê trong bụng, nhưng chả lẽ lại nói ra. Chàng nhìn Ngọc Salem tủm tỉm cười:

– Cô chê khéo tôi béo chứ gì?

Ngọc Salem nghiêm mặt, tròn xoe:

– Chết, sao anh lại nói thế, em nói thiệt tình.

Tĩnh Nhố chêm thêm một câu:

– Em gái tao còn ngây thơ lắm mà ới, nó không biết đòn phép đâu.

Sơn không ngờ lời nói mình lại yếu

đến thế, chàng sợ cô gái giận:

– Tôi đùa, đừng giận nhé!

– Dạ không!

Nét mặt nàng có vẻ phụng phịu trong câu trả lời. Điều đó làm Sơn hơi băn khoăn. Nước uống và bánh đã mang ra. Ngọc Salem ăn uống một cách nhỏ nhẹ. Trông tư cách nàng giống hệt con nhà lành.

Tịnh Nhốp ngồi quan sát, hần đoán Sơn đã bắt đầu thăm dò. Hần thầm khen đòn của Ngọc Salem cao cường, nhiệm vụ hần là phải vượt. Hần vờ như không để ý đến chuyện đó, hần hỏi toàn những chuyện gia đình ở Đà Lạt:

– Ông bà còn hay đi đánh chẵn không?

- Đi hoài.
- Còn bà cụ?
- Suốt ngày sang bên anh chị Dự.

Như chợt nhớ ra, Tịnh Nhốp hỏi:

- À, vợ chồng Dự mấy con rồi?

Ngọc Salem nhìn Tịnh Nhốp trách móc:

– Chán anh hết sức, anh cứ đi biên biệt có bao giờ thèm ngó ngang đến gia đình đâu. Anh Dự hai cháu rồi, chắc anh cũng chẳng biết đến các cháu.

Tịnh Nhốp cười hì hì, hắt quay sang Sơn:

– Gia đình tao chán tao cóc có chịu được, có cũng như không. Mà tính thử coi mười mấy tuổi đầu tao đã đi lập sự

nghiệp rồi thì còn hơi sức đâu...

Sơn muốn lấy lòng cô bé nên lên giọng đạo đức:

– Lâu lâu mày cũng nên thư thường cho nhà biết tin chứ.

Tịnh Nhốp dò từng cử chỉ nhỏ của Sơn. Hắn chửi thầm; thế là con bỏ mẹ rồi con ời.

Tịnh Nhốp có vẻ suy nghĩ về lời nói của Sơn.

– Có lý, bởi tại cái tính tao bông lông quen rồi.

Ngọc Salem về hòa với Sơn:

– Ai lại cả năm trời anh ấy chẳng có lấy được một lời thăm gửi về nhà hết. Đối với gia đình anh ấy coi như người đứng.

Tịnh Nhốp nhăn mặt:

– Khổ lắm có định tố khổ tôi đây phải không? Tôi ghét hình thức, sự yêu thương gia đình tôi để trong lòng. Tôi không thích nói xoen xoét như vẹt.

Tịnh Nhốp vợ quàng lấy Sơn như muốn níu đồng minh:

– Thật bụng tao nghĩ thế mày ạ, tao ghét giả dối, ghét đạo đức giả. Ở trên đời này tao sống vì bạn nhiều. Chắc điều đó mày hiểu tao hơn ai hết.

Sơn bỗng thấy mình trở nên quan trọng. Chàng không ngờ mình đang bị lừa vào bẫy. Sơn nghĩ mình cũng cần phải nói một câu gì đỡ đòn cho Tịnh Nhốp:

– Không anh Tịnh là người tốt, giữa anh ấy và tôi đã quen biết nhau lâu.

Tĩnh Nhốp làm ra bộ khổ sở:

– Chỉ tại tao nghèo, sự nghiệp tao chưa thành nên chưa muốn vác mặt về gia đình đó thôi. Cái nghèo nó làm khổ con người ta đủ điều đủ chuyện.

Đến lượt Ngọc Salem cần phải bổ túc thêm:

– Thì em có nói gì đâu mà anh than thân trách phận.

– Cô mĩa tôi?

– Mĩa anh hồi nào, ơ hay, anh Sơn xem thế có chán không?

Sơn, vỗ vai Tĩnh Nhốp:

– Câu chuyện đang vui, mày làm...

– Nhưng tao tủi thân.

Sơn cười lớn:

– Việc chó gù mà phải tủi thân.

Ngọc Salem cười theo. Tiếng cười của nàng nhẹ và trong. Nàng nhìn thấy bao thuốc lá Winston của Tịnh Nhốp để trên bàn, nàng bỗng thấy thèm. Chẳng lẽ ngồi trước mặt Sơn. Ngọc Salem lại rút ra hút một cách sành sỏi thì hồng hết kế hoạch. Nàng cầm bao thuốc lên tay, mở ra đẩy vào, nàng rút một điếu đưa mời Sơn. Sơn lắc đầu. Ngọc Salem cười nhẹ:

– Anh không biết hút à?

Sơn vẫn nhìn Ngọc Salem:

– Tôi hút không quen.

Ngọc Salem nhìn Tịnh Nhốp hóm hỉnh, nàng quay lại đề nghị với Sơn:

– Hay là thế này nhé, tụi mình đều không biết hút thuốc lá, em với anh hút

chung một điều thử xem sao nghe anh?

Tĩnh Nhốp làm mặt ông anh:

– Không biết hút thì đừng có tập, có hút vào rồi thì ho sặc gạch ra.

Dĩ nhiên Sơn muốn làm vừa lòng cô gái tinh quái nên phải can thiệp:

– Thuốc lá Mỹ nhẹ ăn thua gì, cứ để cô ấy hút thử một vài hơi đã chết chóc ai mà sợ.

Tĩnh Nhốp cãi:

– Anh lại còn nổi giáo cho giặc. Tôi biết tính con bé này, nó phá như giặc cờ đen.

Ngọc Salem kéo ghế lại gần Sơn, nói dối với ông anh “hờ”:

– Nghỉ anh ra đi, bao nhiêu năm xa

anh chẳng sao, trông thấy mặt chỉ kiểm chuyện mắng mỏ. Em chơi với anh Sơn, anh ấy hiền chứ đâu như anh.

Nàng ngược lên nhìn Sơn

– Tụi mình hút chung nghe anh, tụi mình là anh em, anh chịu hôn.

Sơn cười vui vẻ:

– Nếu được như vậy?

Ngọc Salem cầm điều thuốc gắn lên môi. Nàng lấy bật lửa của Tịnh Nhốp đánh một cách lỏng ngóng. Tịnh Nhốp làm ra bộ bức mình giằng lấy:

– Thôi đưa đây.

Ngọn lửa ở chiếc Ronson gaz xòe lên bắt cháy vào đầu điều thuốc. Ngọc Salem hút một hơi khói rồi trạo cho Sơn. Nàng nhìn cái bật lửa ra vẻ lạ lùng, nàng cầm

lên bật thử. Nàng nghiêng đầu nhìn vào ngọn lửa:

– Bật lửa không có bác anh Tịnh à, lạ đấy.

Tịnh Nhốp và Ngọc Salem cố tình đùa phép bằng những trò sơ đẳng với Sơn. Nhưng Sơn tuyệt nhiên không hiểu gì vì Ngọc Salem đóng kịch khéo quá. Trước mắt Sơn bây giờ chỉ thấy Ngọc ngây thơ, trong trắng dễ thương. Nàng vui vẻ như con chim sơn ca, ánh mắt nàng trong vắt không vương buồn. Sơn bỗng nghĩ đến vợ mình, nàng thì âu sầu, lúc nào cũng âu sầu. Ít khi Sơn thấy vợ vui vẻ, nàng còn trẻ lắm nhưng nàng có vẻ nhẵn nại chịu đựng như người đàn bà ba mươi. Nhất định Nhi phải có tâm sự gì buồn. Một đôi khi Sơn có dò hỏi, nhưng nàng chỉ lắc đầu trả lời bằng giọng cố làm ra vui vẻ:

– Không, có gì đâu, có lẽ tại người em yếu.

Sơn đã bỏ đi hai ngày hôm nay vì Hoạt say rượu. Chàng không về nhà ngủ như mọi khi. Những công việc làm ăn buôn bán Sơn vẫn xúc tiến đều đặn ở xưởng thợ. Sơn định bụng trưa nay phải về qua nhà. Mặc dầu giận Hoạt, không lẽ Sơn bỏ đi biệt biệt sao tiện. Vả lại Hoạt phải hết say rượu, dĩ nhiên hẳn phải nghỉ lại và không còn hung hăng nữa. Trông dáng dấp vui vẻ của Ngọc Salem, Sơn bỗng ao ước nếu Nhi cũng được như vậy thì Sơn vui biết mấy.

– Này anh Sơn, anh đoán chiếc bật lửa này chừng độ bao nhiêu tiền?

Sơn như người tỉnh mộng:

– À... chịu, tôi không hút thuốc nên cũng chẳng dùng cái đó bao giờ.

Ngọc Salem tung tung chiếc bật lửa trong tay.

– Em thì đoán chừng độ hơn trăm bạc.

– Còn lâu.

Tĩnh Nhố giăng lại cái bật lửa với vẻ mặt vênh váo. Ngọc Salem nhăn mũi:

– Vậy thì anh bảo những bao nhiêu lận?

– Cho cô đoán đấy.

Ngọc Salem quay lại hỏi Sơn, nàng rất tự nhiên đưa tay sang cầm lấy cổ tay Sơn lay.

– Anh làm đồng minh với em nhé! tụi mình cùng đoán.

Sơn vui lây với cái vui có vẻ ngây thơ

của cô bé, chàng không còn ít nói như lúc đầu:

– Được rồi, tôi sẽ đoán một giá, cô một giá. Nếu tôi trúng hoặc cô trúng tại mình là đồng minh thì coi như cả hai cùng thắng.

Ngọc Salem nói như reo lên:

– Rồi chịu, bây giờ em nhường cho anh đoán trước đây.

Tịnh Nhốp nói chen:

– Ai lại thế, anh Sơn nhường cho em nói trước đây.

Ngọc Salem ngẫm nghĩ, nàng nhìn Tịnh Nhốp cười, mắt tròn xoe, mặt nàng nghiêng nghiêng:

– Em chỉ đoán một câu thôi.

– Dĩ nhiên, đoán đi.

– Ba trăm.

Tịnh Nhốp quay sang Sơn ;

– Xong rồi, còn bạn Sơn nữa.

Mặc dầu Sơn không biết hút thuốc lá, nhưng chiếc bật lửa này bày bán ở cửa hàng trong TAX nên chàng cũng biết qua giá cả. Nhưng Sơn sợ mình nói trúng thì Ngọc Salem lại buồn, chàng cố tình nói xa giá tiền:

– Năm trăm

Ngọc Salem lay tay Sơn;

– Đắt giữ vậy, coi chừng anh nói hơi quá đấy.

Tịnh Nhốp chờ hai người bàn luận với nhau xong mới từ tốn nói:

– Các ngài nói sai hết, xin thừa một ngàn hai trăm năm chục đồng đây ạ!

Ngọc Salem ngoan cố:

– Dóc tổ.

Tịnh Nhốp cãi:

– Các người không tin hả, uống xong xin mời đi với tôi vào Passage Eden.

Ngọc Salem và Sơn cười. Tiếng cười hơi lớn làm bọn con trai ngồi bên cạnh quay sang nhìn. Ngọc Salem im bật, làm ra vẻ e lệ. Nàng giơ tay che miệng:

– Chết mình cười lớn quá.

Trời đã trưa, nắng lên cao, không khí bắt đầu oi bức. Ngọc Salem ngồi dựa vào lưng ghế nệm da đỏ. Nàng bỗng thấy mệt mỏi, cái mệt mỏi còn rớt lại từ đêm hôm qua sau một giấc ngủ không đầy. Nàng

còn cười đùa, nàng lơ đãng nhìn người đi, lại ngoài đường. Sơn ngồi ngắm Ngọc Salem tủm tỉm cười: Cô Ngọc hình như buồn ngủ.

Ngọc Salem giơ tay che miệng ngáp:

– Tại đêm qua em thức khuya quá.

Nàng nhìn lên chiếc đồng hồ tròn treo trên tường:

– Mười một giờ mấy rồi, chắc em phải về.

Tĩnh Nhốp hút thêm một điếu thuốc nữa:

– Ủ về đi, mai mốt đến anh.

– Ngại quá, anh đưa em về nhé!

Tĩnh Nhốp gạt đầu nhìn sang Sơn:

– Nhờ anh Sơn đưa về, cùng đường đó.

Ngọc Salem nhanh nhẩu:

– Thế à! Anh Sơn đưa em về nhé?

Sơn gật đầu. Tịnh Nhố chỉ chiếc xe sơn trắng đậu ngoài đường:

– Anh Sơn có xe kia kìa.

Sơn gọi bồi ra trả tiền. Ngọc Salem nhìn vào phía quầy, thấy cô giữ két nàg khen:

– Cô kia đẹp ghê anh nhỉ!

Tịnh Nhố thản nhiên:

– Già rồi, tại khéo trang điểm.

Ba người ra khỏi quán. Tịnh Nhố bắt tay Sơn:

– Cậu làm ơn đưa giùm cô em tôi về nhé!

Sơn niềm nở:

– Yên chí!

Ngọc Salem ra xe, Sơn mở cửa mời nàng lên trước. Khi xe bắt đầu rồ máy, Sơn hỏi:

– Em đi đâu nữa không?

Ngọc Salem ngẫm nghĩ, nàng nghĩ bụng phải bấu lấy Sơn lúc này. Nàng không thể để Sơn về nhà, Sơn về nhà là không còn dịp nào gặp lại. Ngọc Salem quay mặt lại nhìn Sơn trù mẩn:

– Anh có bận gì không?

Sơn lắc đầu, Ngọc Salem bỗng nhiên ngã sát đầu vào vai Sơn:

– Vậy thì anh có chịu đưa em gái anh đi chơi một lát không?

Sờn đập ga, chiếc xe vọt đi:

– Sắn lòng, nhưng đi đâu?

– Đi đâu cũng được, miễn là em khỏi phải về. Xe tăng tốc lực, gió mát hây hẩy, những sợi tóc thơm mát của nàng lất phất qua mũi Sơn. Sơn lái chiếc xe vào con đường vắng nắng đứng bóng chiếu những đốm sáng vàng lung linh xuống mặt đường nhựa. Hai bên đường hàng cây sao cao vút. Một lúc sau Ngọc Salem từ từ ngã đầu vào vai Sơn. Nàng hát nhỏ:

– Ngày đó... có em đi nhẹ vào đời... và mang theo trăng sao đến cuối trời thơ núi... ngày đó... có anh mơ lại mộng đời... mà se tơ kết tóc giam em vào đời thôi...

Tiếng hát của Ngọc Salem nhẹ, êm như ru hồn Sơn vào một cõi mộng mơ nào đó. Nàng vuốt ve nhẹ nhàng trên tay áo Sơn. Nàng cười nhẹ, ngẩng lên nhìn Sơn. Tiếng nói của nàng êm dịu:

– Anh Sơn, anh có em gái không?

Sơn lắc đầu:

– Có mỗi một cậu em trai.

Sơn thở dài, bỗng dưng chàng thấy buồn, chàng muốn tâm sự, chàng thấy cần phải giải bày, chàng chưa từng tâm sự với ai:

– Một đứa em hoang tàng...

– Sao?

– Một đứa em hoang tàng, nhưng làm sao được.

Ngọc Salem vẫn ngồi dựa đầu vào vai Sơn thân mật. Nàng giả vờ như không để ý đến những câu tâm sự của Sơn, nàng tiếp tục hát: “Ngày đôi môi đã trôi cuộc đời... ôi những cánh tay đan vòng tình ái...” Xe chạy êm êm trên con đường thẳng tắp, vắng vẻ. Từ lúc ngồi bên Ngọc Salem, Sơn cảm thấy lòng mình thư thái. Trong đời chàng chưa từng hưởng phút êm dịu như thế. Sơn buột miệng khen:

– Ngọc hát hay quá!

Ngọc Salem ngưng hát, cười nhẹ:

– Em hát thế mà hay à?

– Hay thật đó.

Ngọc Salem nhìn con đường thẳng trước mắt

– Nhạc Phạm Duy đấy anh, em yêu nhạc.

Nói xong Ngọc Salem im lặng, một lát sau nàng hỏi Sơn đột ngột:

– Anh có vợ chưa?

Sơn gật đầu, Ngọc Salem ngồi bật dậy ngay ngắn:

– Chết em ngồi thế này có ai trông thấy...

Sơn chăm chú nhìn phía trước:

– Có sao.

– Anh không sợ chị ấy à?

– Sao lại sợ.

Ngọc Salem cười tủm tỉm:

– Anh hùng nhỉ!

– Chẳng phải anh hùng nhưng vợ anh hiền lắm.

Sơn lái vòng xe sang một con đường khác. Chàng không muốn Ngọc Salem hỏi về chuyện vợ chàng. Ngọc Salem đoán được tâm trạng Sơn, nàng nói tiếp:

– Nếu quả thật như vậy thì anh hạnh phúc quá rồi.

Sơn làm thinh, chàng hỏi sang chuyện khác:

– Tại sao nghỉ hè em lại vào Sài Gòn chơi?

Đột nhiên Ngọc Salem cười thành tiếng:

– Kỳ cục phải không anh, hè thường thì người ta ra Đà Lạt nghỉ, nhưng em lại bỏ vào Sài Gòn mới chớ chứ. Nhưng em cũng có lý do..

– Lý do gì?

– Ở Đà Lạt suốt năm suốt tháng cũng chán, nhân tiện được nghỉ, em muốn vào Sài Gòn chơi ít hôm... Xin phép mãi ba má mới cho đi đấy.

Ngọc Salem giơ tay che miệng ngáp:

– Buồn ngủ quá.

Sơn hỏi nhỏ:

– Anh đưa em về nhà nhé?

Ngọc Salem lắc đầu

– Em ao ước cứ được vừa đi vừa ngủ thế này thì thú biết mấy.

Sơn như chợt nhớ ra, đề nghị:

– Anh mời em đi ăn, tụi mình đều chưa ăn cơm trưa.

Ngọc Salem làm bộ do dự:

– Em cũng chẳng thấy đói, nhưng cũng được.

Sau khi ăn uống no nê Ngọc Salem lại yêu sách:

– Bây giờ thì anh đưa em về nhà em, nhưng...

– Nhưng gì?

Ngọc Salem bạo dạn:

– Em muốn hẹn gặp lại anh, để anh đưa em đi chơi Sài Gòn.

Sơn ngân ngai một lúc liền hỏi:

– Hẹn lúc nào?

– Tối nay được không anh?

– Tối anh hơi bận.

Ngọc Salem làm mặt giận dỗi:

– Thì thôi vậy, em chỉ còn được ở Sài Gòn có mấy ngày.

Sơn nhìn sâu vào đôi mắt sáng long lanh của cô gái nhỏ:

– Cũng được.

Ngọc Salem làm giả:

– Cũng được là thế nào, hay sợ vợ thì em để anh về.

Bị chạm tự ái bất tử, Sơn mạnh dạn:

– Em nói thế thì anh đánh đòn đấy.

Ngọc Salem tươi ngay nét mặt:

– Đùa anh tí mà. Nói thiệt, em mến anh hiền chứ không như anh Tịnh của em.

Nét sung sướng hiện trên nét mặt của Sơn. Chàng nhấn ga cho xe chạy vọt

lên, chàng muốn đi với Ngọc, muốn ngồi cạnh Ngọc mãi. Tới đầu một con đường vắng, Ngọc Salem ra hiệu cho Sơn dừng xe:

- Anh cho em xuống đây, chiều nhé!
- Ủa chiều!
- Mấy giờ và ở đâu?
- Sáu giờ đi, lại ở chỗ cũ nhé!
- Pagode?
- Vâng Pagode.

Ngọc Salem giơ tay lên vẫy vẫy, nàng cười thật tươi. Chiếc xe của Sơn vọt đi. Ngọc đứng nhìn theo mỉm cười, nàng nghĩ bụng phải đến anh chàng Tịnh Nhố ngay để báo cáo tình hình. Kế hoạch đã thi hành được một nửa rồi.

Sơn về đến nhà đã ba giờ chiều. Chàng mệt mỗi bước lên bậc thang. Nhi nghe tiếng xe của chồng đã chạy ra đón ở cửa phòng. Nàng thấy chồng mệt mỗi nên hỏi bằng giọng âu yếm:

– Anh ăn uống gì chưa?

Sơn không buồn trả lời vợ, chàng chỉ gật đầu. Nhi lại tưởng chồng còn giận Hoạt về chuyện hôm nọ nên nói lấy lòng:

– Chú Hoạt chú ấy biết anh buồn nên định xin lỗi anh đấy.

Sơn bỗng thấy nóng đầu khi Nhi nhắc về em, chàng gay gắt:

– Cám ơn!

Sơn vào phòng thay quần áo. Chàng dặn vợ:

– Em để cho anh ngủ, bảo người ở

sửa soạn nước tắm cho anh, năm giờ anh phải đi.

– Anh đi đâu?

Nhi mon men đến gần giường Sơn nằm, nàng vuốt tóc chồng:

– Có thể mà anh cũng giận, bỏ đi biển mấy ngày trời.

Sơn nhắm mắt:

– Để yên anh ngủ.

Nhi thở dài đứng dậy, giấc ngủ Sơn mệt nhọc. Nhi vẫn thấy chưa yên chồng, nàng chỉ thương hại, nàng thương sự tủi thân của chồng, nỗi nhọc nhằn của chồng.

Nhi đi ra cửa đứng nhìn xuống đường. Buổi trưa vắng, nắng gắt, bầu trời gòn gợn mây trắng. Vẫn bầu trời đó, cao

thăm thẳm và buồn bã. Thời gian đã đi qua trong đời Nhi với sự chán chường. Nhi không thể quên những buổi trưa đẹp đẽ trong đời nàng. Những buổi trưa nàng tới chàng. Căn nhà đường Hoài Đức. Cánh cửa sổ mở rộng, bầu trời xanh. Cánh cửa sổ đó cũng nhìn ra một tháp chuông nhà thờ. Chàng nằm ngửa nhìn lên ống máng xối bằng kẽm bên trên. Ở đó có một tổ chim se sẻ, chàng lắng nghe tiếng kêu líp nhíp. Chàng không để ý đến nàng đã tới ngồi bên cạnh. Nhi thở dài, thời gian qua mau thật.

– Chị!

Nhi ngoảnh lại, Hoạt đứng sau nàng. Khuôn mặt hần mệt mỏi như người vừa ngủ dậy. Hoạt nhìn Sơn đang nằm ngủ trên giường:

– Anh ấy mới về?

Nhi lặng lẽ gặt đầu. Hoạt tiếp giọng lo lắng:

– Chắc anh ấy còn giận em?

Nhi không trả lời, nàng chỉ nhìn Hoạt bằng con mắt đồng tình. Hoạt thở dài:

– Biết làm sao được, em muốn giải bày với anh ấy.

Nhi ra vẻ ngẫm nghĩ, nàng lên tiếng, giọng thật nhỏ:

– Tôi thiết nghĩ nên để lúc khác, tôi sẽ nói với anh ấy trước. Từ lúc anh về tôi cũng chưa kịp nói gì.

Hoạt ra cửa sổ đứng nhìn xuống đường. Chàng không quay lưng lại.

– Chị cũng nên đi nghỉ một lúc, tôi ra bây giờ.

– Không sao, tôi cũng chẳng thấy buồn ngủ.

– Nhưng đầu sao em cũng phải ra.

Nói xong Hoạt đứng đứng bỏ đi, chàng ra tới cửa còn nói chỗ vào:

– Em sẽ nói chuyện với chị sau.

Tới 6 giờ kém 20 chiều Nhi mới gọi Sơn dậy, Sơn cuống cuống:

– Chết muộn quá.

Bực tức, Sơn quay sang vợ gắt:

– Sao đến giờ này em mới gọi anh dậy?

Nhi nhỏ nhẹ:

– Em thấy anh ngủ say quá nên không nổi.

– Khỉ lắm.

Khi Sơn tới chỗ hẹn, Ngọc Salem vẫn chưa tới Sơn lắm lắm:

– Vậy mà con bé làm mình quỳnh cả lên.

Sơn vào quán ngồi chờ, chàng suy nghĩ không hiểu tại sao mình lại mong đợi một cách quan trọng đến thế. Người con gái mới gặp có một ngày vậy có gì quan trọng đâu khiến Sơn phải hồi hộp, phải gắt gỏng với vợ phải làm mặt giận với em. Sơn chợt nhớ mình đã có vợ, một người vợ rất ngoan, rất hiền thực. Nhưng tại sao Sơn lại mong mỏi?

Tại sao lại hồi hộp? Tại sao Sơn lại ngồi đây! Chọn một bàn ngồi nhìn được ra hai mặt đường để đón chờ hình bóng Ngọc? Tâm hồn chàng thấy nao nao,

nhưng chàng không thể cắt nghĩa được trạng thái đó.

Tim Sơn bỗng thấy rộn lên khi Ngọc hiện ra ở đầu đường. Nàng đi từ phía nhà thờ Đức Bà lại. Buổi chiều trời không nắng, và áo dài màu lá chuối non của Ngọc Salem cuộn lên lất phất. Gió đánh bạt từ phía trước mặt, lại làm vạt áo dài và màu quần trắng ôm sát lấy thân hình nàng. Nàng đang đứng bên kia đường chờ dòng xe chạy qua hết. Khuôn mặt Ngọc Salem ngơ ngác làm nàng cở dánh ngây thơ lạ. Đôi chân nàng dài, song song hằn lên dưới lớp vải quần mỏng.

Khi nhận ra Sơn đã ngồi trong quán, nàng cười. Sơn quên mất không đứng dậy đón, khi chàng nhớ ra thì Ngọc Salem đã kéo ghế ngồi xuống trước mặt chàng:

– Anh chờ em lâu chưa?

– Chừng năm phút.

Đôi mắt Sơn vẫn không rời thân thể Ngọc Salem. Nàng có vẻ hơi ngượng cúi nhìn lại mình. Nàng nói chừa thẹn:

– Anh thấy em mặc áo dài kỳ quá hả?

Sơn chớp mắt, nàng cũng hơi ngượng, chàng nghĩ Ngọc Salem đã đoán được tư tưởng mình, chàng muốn chối, nhưng lại thành ra nói nịnh:

– Không, em mặc thế đẹp chứ!

Ngọc Salem liền thoáng hệt như một cô gái ngây thơ:

– Kỳ hả anh, em chuyên môn mặc đồ đầm từ nhỏ, bây giờ mặc áo dài thấy ngộ ghê cơ. Áo dài lại có hai cái vạt, gió đánh lất phất nghe vui tai ghê.

Lớn đầu như Sơn, nhưng khi nghe Ngọc Salem nói chuyện đặc giọng trẻ con, chàng lại cảm thấy vui vui. Chàng muốn hòa mình vào sự ngây thơ tuổi trẻ, chàng mở to mắt nghe nói chuyện. Chàng chăm chú để hết tâm hồn vào đó, không khác chi khi chàng tính một cú áp phe bạc triệu.

Ngọc Salem nhìn ra ngoài đường những tà áo màu bay phất phới ở phía công viên có một đôi trai gái đi thơ thẩn, những chiếc lá úa lao chao trong gió rơi đầy lối đi của cặp tình nhân. Ngọc Salem mơ màng:

– Buổi chiều đẹp ghê, hồi nãy em đi bộ chơi. Em tưởng anh đến muộn, biết thế cùng rủ anh đi dạo mát thì vui biết mấy.

Sơn nhìn thấy một khoảng da trời

màu bên ngoài. Lần trong tiếng xe cộ có tiếng chim gọi đàn ríu rít. Những con chim đó làm tổ trong công viên và ở dưới những mái nhà cao.

Sơn muốn diễn tả cảnh buổi chiều đẹp, nhưng chàng không biết nói thế nào cho hay, chàng chỉ ngồi im lặng nhìn ra ngoài trời và nghe Ngọc Salem nói. Giọng nàng trong mát rượi, Tiếng nói đó thấm vào hồn chàng làm chàng náo nức. Trong đời Sơn, chưa lần nào chàng gặp trạng thái đó khi đối diện một người con gái. Sơn nhẹ thở phào... Ngọc Salem tròn xoe đôi mắt nhìn chàng, môi nàng thấm nước bọt bóng nhẫy. Khuôn mặt nàng hơi nghiêng nghiêng:

– Anh nghĩ gì vậy?

Sơn ngượng ngập, chàng đưa tay xoa chiếc cằm nhẵn thín của mình:

– Không, anh nghe em nói.

Tiếng Ngọc Salem cười giòn:

– Vậy hả, em nói dở lắm sao?

Sơn lắc đầu, gương mặt chàng thoáng nét vui:

– Không... anh muốn khen em nói duyên quá.

Tiếng Ngọc Salem cười lớn hơn, nàng chột để ý đến người xung quanh giơ tay lên che miệng im bật. Đôi mắt nàng đảo thật nhanh ra những bàn bên cạnh xem có ai để ý đến mình không. Nàng che miệng nói nhỏ:

– Chết em cười to quá!

Lời nói và dáng điệu đó càng làm tăng vẻ duyên dáng trẻ thơ của Sơn như kẻ bị hớp mất hồn. Bỗng nhiên chàng

thấy buồn, chàng nâng ly nước ngọt lên uống từng hớp nhỏ. Chàng buột miệng hỏi:

– Em có người yêu chưa?

Đôi mắt của Ngọc Salem tròn xoe nhìn thẳng vào mặt Sơn. Ngọc Salem thầm nghĩ cả đã cắn câu. Nàng cố tình dồn Sơn vào ngõ bí:

– Anh nói sao?

Sơn hối hận vì đã buột miệng nói câu đó. Lúc này bản tánh nhút nhát của chàng trở lại. Nhưng chàng đành phải làm ra cứng cỏi. Chàng nín thở hỏi lại:

– Anh hỏi em có người yêu chưa?

Ngọc Salem cười thật tươi, nàng nháy mắt:

– Đố anh biết.

Sơn cảm thấy trống ngực mình đập mạnh, chàng khổ sở vì Ngọc Salem không hiểu tâm trạng của mình lúc này. Sơn không cười nữa, chàng đưa tay lên bóp trán nhẹ lắc đầu. Ngọc Salem tàn ác hỏi tới:

– Ô hay sao anh lại lắc đầu.

Sơn cứ yên lặng lắc đầu.

Trời dần tối, đèn nê ông trong quán bật sáng càng làm cho khuôn mặt Ngọc Salem thêm rạng rỡ. Ngọc Salem khôn khéo, nàng không để Sơn phải trả lời, nàng mơ màng:

– Hồi đó... hai năm trước...

Sơn có cảm tưởng máu chàng chảy mạnh hơn, chàng ngẩng lên, Ngọc Salem kể tiếp:

– Có một anh sĩ quan là bạn em, hai đứa thân nhau lắm. Bỗng một hôm anh ấy ngỏ lời...

Sơn cướp lời:

– Yêu em!

Ngọc Salem gật đầu. Sơn có vẻ nóng nghe chuyện. Ngọc Salem cứ chậm rãi kể:

– Em cũng thấy nôn nao, nhưng không...

– Tại sao không?

– Không thấy yêu anh đó.

Sơn vừa như kẻ ở trong lửa bước ra. Nét mặt chàng trở lại bình tĩnh. Ngọc Salem nhận thấy tất cả biến chuyển đó. Giọng Ngọc Salem đượm buồn:

– Em phải từ chối, không biết tại sao nữa. Cho đến bây giờ em cũng không biết. Em kỳ cục phải không anh. Kỳ cục quá đi, rồi một năm sau thì anh ấy từ trần. Cho đến bây giờ em vẫn còn thấy thương hại.

Sơn nhìn vào mặt Ngọc Salem, nhìn vào vẻ rạng rỡ vô tình của nàng:

– Em ác.

Ngọc Salem làm ra vẻ thụ động:

– Vâng, em ác, nhưng làm sao được, một điều nữa là em sợ bạ em. Cứ nghĩ nếu em trót đại với người nào em sẽ đi luôn, em nghĩ như thế từ lâu.

Vô tình Ngọc Salem nói trúng tâm sự mình, nguyên nhân sự bỏ đi của nàng. Nàng cảm động thật tình. Sơn như kẻ được cứu vớt, chàng mặc nhiên trở

thành kẻ an ủi:

– Việc đã rồi làm sao được.

Ngọc Salem tâm sự:

– Tại anh ấy hiền quá, anh ấy bỏ đi ngay và không nhìn mặt em nữa, sau khi em lắc đầu từ chối. Em thích có người yêu mạnh dạn, người đó phải biết dùng cái quyền chiếm đoạt của đàn ông.

– Như vậy nghĩa là em yêu người ta rồi đấy,

Ngọc Salem im lặng, nàng cúi đầu nhìn xuống bàn, ngón tay trở nàng đưa lên môi cắn nhẹ. Sơn trông Ngọc Salem lúc này bé bỏng, Bỗng nhiên Ngọc Salem ngẩng lên, nét mặt tươi tỉnh trở lại:

– Thôi không nói chuyện đó nữa nghe.

Sơn cũng cười xòa, Ngọc Salem tiếp:

– Hơi đầu mà nói chuyện buồn.

Ngọc Salem bỗng thấy thèm thuốc lá, nàng chợt nhớ đến bao thuốc của mình để trong bóp ra lục lọi. Nàng rút bao thuốc hút dở ra cầm ở tay đưa lên trước mặt Sơn:

– Anh thấy không?

Sơn nhìn Ngọc Salem rồi nhìn bao thuốc:

– Thuốc ở đâu đó?

– Em hút.

– Em hút!

Sơn nhắc lại câu nói, chàng chặt lưỡi:

– Chết thật, em lấy ở đâu đó?

Ngọc Salem cười, vành môi chỉ hơi nhếch lên để hở một vài cái răng trắng bóng:

– Thì đã sao, em “thuổng” của ông cô con bạn đấy. Hút thuốc Salem này thấy se se ở cổ như ngậm kẹo bạc hà em thú ghê!

Sơn lắc đầu:

– Chịu. Em quý quái thật.

Ngọc Salem ngồi tùm tùm thản nhiên lấy một điếu thuốc gắn lên môi. Nàng không có lửa, vẫy tay gọi anh hầu bàn, anh ta hiểu ý cúi thấp người xuống bật lửa mỗi vào đầu điếu thuốc. Sơn ngạc nhiên nhìn Ngọc Salem hút thuốc một cách thiện nghệ. Ngọc Salem nhìn chàng bằng con mắt giễu cợt:

– Anh hút thử một điếu coi, chết

chóc gì mà sợ.

Sơn lơ đi như không nghe thấy. Trời đã tối hẳn, đèn néon trong quán bật sáng, màu sáng nhồn nhột dài trên những khuôn mặt khách hàng phè phỡn. Giây phút im lặng kéo dài giữa Sơn và Ngọc Salem. Dáng ngồi của Ngọc Salem lười biếng, nàng ngã đầu vào tựa ghế, đôi mắt lơ đãng nhìn theo những sợi khói mỏng tan loãng vào bầu không khí đục đục. Tàn điệu thuốc, Ngọc Salem ngồi thẳng lại hỏi:

– Mình đi đâu không anh?

– Tùy em!

– Em đề nghị tụi mình đi xem xi nê, có phim nào hay không anh?

Sơn lắc đầu:

– Không biết có phim nào coi có được không, nhưng mình cứ đi.

Khi ra xe, Ngọc Salem còn nói thêm:

– Em chưa ăn gì cả, nhưng lát nữa về tụi mình đi ăn bánh cuốn ở Phan Đình Phùng anh nhé. Rồi em sẽ đưa anh đi thăm nhà mới của em.

* * *

7

Cơn mưa đến bất chợt, Sơn quay kín cửa kính xe hơi. Bên trong xe không khí ẩm áp, Ngọc Salem ngồi tựa đầu vào vai chàng thiêu thiêu ngủ. Mùi nước hoa từ tóc, cổ nàng hắt lên thơm dịu. Hương thơm đầy quyến rũ, mời mọc. Bỗng nhiên Sơn thấy lòng mình rạo rực, chàng muốn đặt tay vòng qua vai Ngọc Salem, nhưng chàng ngần ngại, chàng tự thấy xấu hổ. Mưa mỗi lúc một lớn, những hạt mưa rơi van vát qua ánh đèn pha xe hơi như

từng nắm bụi thủy tinh ném xuống mặt bùn. Nhìn qua cửa kính, cảnh vật ban đêm mờ đục nhòe nhoẹt.

Ngọc Salem cựa mình, ngồi sát thêm vào người Sơn:

– Lạnh quá anh!

Nàng tự nhiên cầm tay Sơn khoác qua vai mình:

– Anh, người anh ấm ghê.

Sơn hoang mang trong trạng thái vừa thích thú vừa hối hận. Chàng tự hỏi, tại sao lại thế này được nhỉ? Nàng đang nghĩ gì về mình? Mới có một ngày qua, chưa đầy 12 tiếng đồng hồ, Ngọc đã làm xáo trộn hẳn cuộc sống an phận của chàng. Sơn muốn biết, muốn dò hỏi phản ứng của nàng. Có thật Ngọc coi chàng như một người anh không hay có sự gì khác

trong đầu óc bé nhỏ của nàng. Nghĩ vậy, Sơn khẽ nhích người lại, giở tay đặt vào vô lăng.

Ngọc Salem mở bừng mắt, nàng nhìn Sơn ngơ ngác. đôi mắt nàng tối, bí ẩn, giọng nàng thẳng thốt:

– Sao vậy anh?

Sơn không trả lời vào câu hỏi:

– Sắp tới nhà mới của em chưa?

Ngọc Salem sa sầm mặt:

– Anh đuổi em phải không?

Nàng cười nhạt, rồi ngồi thẳng người dậy:

– Anh dừng đây, tới rồi.

Lời nói của Ngọc Salem đột ngột. Sơn không biết mới sao, đành lái xe đậu

từ từ vào bên đường. Nhanh như một con sóc, nàng mở tung cửa xe, hấp tấp nhảy xuống:

– Cám ơn anh!

Mưa như trút xuống mặt lộ. Sơn hoảng hốt gọi lớn:

– Ngọc, sao thế em?

Chàng nhảy theo ra khỏi xe, mặc cho mưa ướt, lao mình chạy theo Ngọc Salem. Chàng vúi được cánh tay ướt sũng của nàng dẫn mạnh:

– Sao thế?

Mưa xối xả trên mặt Ngọc Salem, nàng ngược mắt nhìn lên, đôi mắt giận hờn:

– Anh mặc tôi, cảm ơn.

Sơn lôi Ngọc Salem vào dưới mái hiên, giọng chàng lạc đi:

– Sao vậy? Bỗng dưng sao kỳ cục vậy,

Ngọc Salem vùng vằng một lát, rồi người như mềm nhũn. Nàng giấu mặt vào tường, rồi đôi vai như rung lên mặc sự vuốt ve của Sơn mãi một lát sau nàng mới nói:

– Tôi muốn biết anh nghĩ gì về tôi? Có phải chẳng anh khinh tôi vì thấy tôi tự nhiên và thân mật với anh không? Tôi thừa biết, thừa biết anh đang nghĩ gì!

Câu nói sau cùng của nàng như gào lên vì uất ức. Sơn bỗng thấy mình hèn yếu trước cơn thịnh nộ của người con gái. Sự suy nghĩ của chàng nhũn ra:

– Không phải, không phải thế!

Đôi mắt Ngọc Salem chiếu thẳng vào mắt chàng, cảm tức, giận hờn, đôi môi nhợt nhạt của nàng run lên:

– Tôi biết tất cả rồi.

Sơn bỗng thấy mình bị hành hạ, khổ sở:

– Anh xin lỗi.

Nét mặt của Ngọc Salem dịu lại, những giọt nước từ chân tóc nàng chảy dài xuống cằm, đọng ở đó long lanh sáng. Trông Ngọc Salem lúc này có vẻ náo nức, những sợi tóc dính bết ở trán nàng. Thốt nhiên Sơn đưa tay lên vuốt, vòng tay của chàng khép lại:

– Anh xin lỗi rồi mà!

Sơn đã quên tất cả, lúc này trước mắt chàng chỉ còn khuôn mặt buồn tủi của Ngọc Salem phóng lớn. Chàng dịu

người thiếu nữ trở lại xe mà lòng thấy buồn mênh mang. Chiếc xe lại vọt đi, chạy vòng vèo trên đường phố vắng hoe. Mưa mỗi lúc một lớn thêm. Tới trước khách sạn Hải Đồng xe dừng lại. Ngọc Salem và Sơn ra khỏi xe vào khách sạn. Con đường nhỏ dẫn lên lầu vàng vọt ánh điện. Sơn hỏi:

– Em ở đây à?

Ngọc Salem không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Tiếng giày nàng khua âm vang trên bậc cầu thang âm âm làm gã gác-dan thức giấc. Hắn nhìn Ngọc Salem rồi nhìn Sơn dò xét: Ông cho tôi ghi số thẻ căn cước.

Ngọc Salem lén nháy mắt với gã:

– Anh tôi đẩy mà, lên chút xíu thôi rồi xuống,

Khi Sơn quay lưng lại, Ngọc Salem lén dúm vào tay gã những tờ giấy một chục. Ngọc Salem kéo tay Sơn lôi đi:

– Lên anh!

Nàng đi sát vào người Sơn thân mật:

– Đời kỳ thật.

– Gì em?

– Thằng chả hiểu lắm, nhưng họ có biết đâu em chỉ coi anh như một người anh.

Dừng lại trước cửa phòng, Ngọc Salem mở khóa:

– Kể ra em cũng liều, đêm hôm mà dắt đàn ông vào phòng thì kỳ thật. Nhưng thầy kệ, em cóc cần, chỉ biết là em quý mến anh.

Ngọc Salem mở đèn, căn phòng tràn đầy ánh sáng. Nàng quay lại hỏi Sơn giọng giễu cợt:

– Anh có sợ phiền không?

Mãi lúc này Sơn mới lên tiếng:

– Không nhưng anh sợ em còn giận anh.

Ngọc Salem lại làm đổi:

– Ai lại bảo anh hiểu lắm em làm chi.

– Đâu có...

Ngọc Sa lem tủm tủm:

– Em biết anh chối, nhưng thôi bỏ đi.

Sơn đành ngồi lặng thinh. Ngọc Salem biết mình đã thắng thế, nàng đã

hoàn toàn điều khiển được gã đàn ông to xác nhưng ngu đần:

– Anh cởi quần áo ngoài ra cho đỡ ướt, lát mặc lại... Anh chờ em một lát, em tắm xong rồi anh về nhé!

Nói xong Ngọc Salem mở va-li lấy quần áo rồi tới buồng tắm. Ở phòng bên này Sơn chỉ nghe thấy nước xối ào ào. Chàng ngồi nhìn căn phòng ngủ xinh xắn. Nhìn va-li của Ngọc Sa lem ném bữa bọn, chứng tỏ nàng mới đến đây. Tâm hồn Sơn lúc này vô cùng hoang mang. Thật tình, chàng chẳng hiểu gì về người em gái của bạn. Chàng hơi ngờ vực, nhưng sự ngờ vực đó không thành nỗi ở trong đầu chàng. Cơn thịnh nộ của Ngọc vừa rồi như một bức tường kiên cố, vừa dựng lên chặn đứng mọi ý nghĩ về nàng thoáng hiện ra trong đầu óc Sơn.

Ngoài hành lang tiếng dép của nàng đang lẹp xẹp đi vào. Cửa kẹt mở, Ngọc Sa lem hiện ra ở đó, trong bộ áo ngủ màu hồng.

Sơn nhìn không chớp mắt, Ngọc Sa-lem đứng vịn tay vào cửa, nghiêng đầu nhìn Sơn cười tủm tỉm. Bộ quần áo nàng vận trên người mỏng dính sát trên da thịt.

– Anh nhìn em kỳ vậy?

Sơn như người chột tỉnh, chàng nhìn đi chỗ khác luống cuống ;

– Không!

Ngọc Sa lem như không để ý đến cử chỉ của Sơn. Nàng khép cửa phòng lại, đi vào, bước chân êm đềm các như dáng đi của giống mèo xiêm. Nàng thu gọn

những đồ đạc trên giường xếp xuống một góc phòng.

– Nhà cửa bừa bộn quá.

Sơn vẫn ngồi chết ở ghế, chàng không nói câu nào, lặng lẽ theo dõi hành động của Ngọc Salem phía sau lưng nàng. Xếp dọn xong xuôi, Ngọc Sa lem ra khép nốt cánh cửa sổ:

– Trời mưa hoài.

Sơn ngồi ở chiếc ghế độc nhất ở trong phòng. Ngọc Sa lem ngồi ở giường lặng lẽ nhìn chàng. Nàng ngồi thu hai chân lên, vòng tay ôm lấy đầu gối. Dáng dấp nàng thơ bé và dễ thương. Khuôn mặt nàng hồng lên dưới ánh đèn điện hơi yếu. Nàng đưa mắt nhìn khắp phòng rồi thì cảm vào đầu gối:

– Em ở tạm đây ít hôm rồi về Đà Lạt. Kể ra ở đằng nhà con bạn em cũng chẳng có điều gì phiền nhiễu hết, nhưng em không thích, vả lại tính em thích riêng rẽ và không ưa ồn ào.

Tiếng nói Ngọc Salem êm ả như rót vào tai Sơn. Chàng muốn lên tiếng nhưng không biết nói gì nên đành ngồi im.

– Con gái mà ở như thế này là liều lĩnh phải không anh?

– Há?

Ngọc Salem tròn xoe mắt:

– Ô hay, từ nãy giờ anh không nghe Ngọc nói gì à!

Sơn ngượng ngịu lắc đầu. Ngọc Salem cười khanh khách, tụt xuống khỏi giường đến bên Sơn:

– Cô nào hớp mất hồn anh mà ngần ngợ ra vậy?

Sơn nhìn Ngọc Salem thật nhanh, chàng lắc đầu, Chàng thầm trả lời câu nói của Ngọc Salem trong lòng: “Em chú ai”. Nhưng Sơn không thể nói được. Ngọc Salem tiếp:

– Chắc anh buồn ngủ rồi phải không?

Chộp được câu nói của Ngọc Salem, Sơn gật đầu:

– Ủ, anh buồn ngủ quá!

Ngọc Salem như chột nhớ ra:

– À phải rồi, để em pha cà phê cho anh uống. Cà phê nanh chồn ở Đà Lạt mang về đặc biệt lắm. Anh cần phải uống để lát nữa còn tỉnh táo mà lái xe về nhà chứ.

Ngọc Salem không quên đòn thêm một câu trước khi trở gót đi:

– Anh mà ngủ gật đụng xe có sao thì em ân hận lắm đó.

Sơn ngần ngại:

– Có phiền em không?

– Không, phòng có bếp điện mà, chỉ một lát thôi, xong ngay. Em có mang theo cả phin.

Ngọc Salem mang cái ấm nhôm mở cửa ra khỏi phòng rồi một lát trở vào. Nàng cắm điện, trong khi chờ nước sôi, Ngọc Salem cho cà phê vào hai cái phin. Mưa nhỏ hạt dần, Ngọc Sa lem ra mở hé cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Nàng vội thụt đầu vào, đóng cửa, lè lưỡi:

– Eo ơi, lạnh quá.

Sơn vẫn ngồi nguyên trên ghế. Ngọc Salem tới bên cạnh:

– Quần áo anh ướt hết, cởi ra một lát cho khô rồi mặc lại.

– Nhưng... hơi bất tiện.

Ngọc Salem cười khanh khách:

– Bất tiện cái gì, em có bảo anh cởi hết quần áo đâu mà sợ, cởi quần áo ngoài thôi mà.

Lời nói của Ngọc Salem quá bạo dạn khiến Sơn hơi sửng sốt. Sơn vội vàng đánh tan tư tưởng hắc ám trong đầu mình. Sơn nghĩ Ngọc còn ngây thơ nên không ý tứ trong lời nói.

– Chết, nước sôi rồi.

Ngọc Salem chạy lại xách ấm nước, nằng lén nhìn thật nhanh ra phía Sơn,

nàng lấy ở bàn một viên thuốc nhỏ màu nâu. Đôi mắt nàng long lanh, muốn ăn chắc, nàng đứng chắn người ở chỗ để phin cà phê, Sơn vẫn vô tình không để ý, Ngọc Salem bỏ lọt viên thuốc vào ly rồi đổ nước sôi vào phin. Muốn cho khỏi quên, Ngọc Salem đổ sữa vào ly không có viên thuốc. Ngọc Salem thản nhiên trở lại, nàng không ra chỗ Sơn ngồi, nàng tới giường nằm giờ một tờ tuần báo ra xem. Nàng đặt tờ báo lên ngực:

– Cà phê xong, anh gọi em nhé! Hay nếu tiện anh cho đường luôn hộ em. Em nằm một chút cho đỡ mệt.

Ngọc Salem nằm quay mặt vào tường. Sơn ngồi ở ghế tha hồ nhìn ngắm thân thể nàng. Chiếc quần bó sát hông, nhưng chiếc áo lại rộng thùng thình. Nàng nằm nghiêng, hông tròn và bắp chân trắng nõn như bẹ chuối. Tất cả những hình

ánh khêu gợi đó đều đập vào đầu óc Sơn sâu đậm. Chàng gắng gượng không để ý đến, nhưng chàng không thể dừng đứng nhìn đi nơi khác. Sơn lẩm bẩm, mình nên về. Nhưng chàng không thể ngó ý đó với Ngọc. Những giọt cà phê nhỏ một cách chậm rãi trong chiếc ly trắng bóng là cái cớ giữ Sơn lại ít phút. Sơn thấy sốt ruột.

Ở giường Ngọc Salem tựa mình, nằm duỗi hai chân, hai tay vươn lên khỏi đầu vặn vẹo mình, nàng ngáp, đưa tay lên che miệng.

– Chao ơi, buồn ngủ quá!

Tờ báo rơi xuống sàn nhà gây một tiếng động nhẹ, Ngọc Salem nghiêng cổ nhìn ra bàn, nàng tuột xuống giường ra nhắc hai cái phin, nàng khuấy đường, một lát sau bưng lại để table de nuit.

Nàng ngẩng lên nhìn Sơn.

– Kìa anh không chịu cởi áo ướn ra à? Vẽ có quái gì mà ngại. Anh không thể coi em như một cô em gái hay sao?

Sơn bị Ngọc Salem dồn vào thế bí đành đến gần nàng. Ngọc Salem nâng ly cà phê lên trước mặt Sơn: Anh uống một hớp đi đã cho tỉnh ngủ, em thấy anh bết quá đấy!

Sơn ngoan ngoãn làm theo lời nàng như một đứa trẻ nghe lời mẹ. Chàng đỡ ly cà phê uống đến phân nửa. Ngọc Salem nhìn vào khuôn mặt chàng quan sát. Vẫn chưa có gì lạ. Nàng cần phải nhẫn nại chờ đợi. Hai vành môi Ngọc Salem thấm ướn bọt bóng nhẫy, nàng ngửa mặt lên nhìn Sơn cười:

– Để em cởi dùm áo cho anh nhé.

Không chờ Sơn đồng ý, Ngọc Salem đứng dậy đối diện Sơn, người nàng cách Sơn có một khoảng cách ngắn. Mùi thơm da thịt ở người nàng tỏa ra khiến Sơn cảm thấy ngây ngất. Dần dần Sơn thấy trong người mình khang khác, nóng dần và những thớ thịt hơi chuyển động mạch máu chạy nhanh hơn. Hai cánh tay trần trắng của Ngọc Salem huyền diệu, như vô tình, như cố lẩn tránh những nút áo, tay mát rượi của nàng lần lên cổ, dừng lại ở mặt chàng:

– Ở này mặt anh có trứng cá, để em nặn cho nhé!

Thân thể Sơn hầu như bị rũ liệt, chàng ngồi phịch xuống giường Ngọc Salem vô tình đứng giữa vào hai đùi chàng. Chiếc áo Sơn đã bị lột khỏi người quăng ở giường. Ngọc Salem nói dây lưng quần của Sơn.

Thần trí Sơn còn một chút tỉnh táo, chàng giữ lấy dây lưng:

– Thôi...

Tiếng nói của chàng hấp tấp. Tiếng cười của Ngọc Salem lại vang lên, sắc và nhọn:

– Để nguyên nào, anh cứ ôm mãi lấy bộ quần áo ướt này lại cảm mất thôi.

Chất thuốc kích thích hầu như mỗi lúc một thấm mạnh hơn vào cơ thể Sơn. Chàng mím môi, cắn chặt răng. Da thịt chàng có cảm giác như bị truyền nhiệt. Hai bàn tay Sơn run bắn lên. Thân thể Ngọc Salem vô tình vừa ở gọn trong vòng tay ôm của chàng. Hai cánh tay Sơn mới đầu buông thõng, chàng ngửi thấy mùi thơm dịu từ tóc, cổ Ngọc Salem tỏa ra. Hơi thở chàng nặng nề và gấp rút. Như

một động tác tự nhiên, hai bàn tay run run của Sơn đưa lên, bấu vào hai bờ vai tròn mát của Ngọc Salem. Ngọc Salem ngược nhìn lên, hai mắt Sơn đỏ ngầu, lơ lơ... Ngọc Salem vội đẩy Sơn ra tiếng nói nàng thảng thốt:

– Anh!...

Mười ngón tay Sơn bấu chặt hơn trên vai Ngọc. Ngọc Salem quấy người như một con cá nằm trên mặt thớt.

– Kỳ vậy anh!

Hàng nút bấm phía sau lưng Ngọc Salem bị bứt ra kêu bứt bứt. Sơn như bị chóa mắt trước tấm lưng trần trắng nhẽ nhại của người con gái.

– Ái!

Ngọc Salem thoát khỏi vòng tay Sơn, nàng bò lùì dần vào phía cuối giường. Hai cánh tay nàng còn ôm được những mảnh vải sót lại che trước ngực. Nàng vừa nhìn Sơn bằng đôi mắt kinh dị vừa thở hổn hển Giọng nàng. sắp sửa chết khiếp trước sự đam mê tột độ của Sơn:

– Tôi là lên đó!

Trước mắt Sơn giờ đây chỉ có hình ảnh của Ngọc Salem thốn thẹn, nét sợ hãi của nàng, đôi chân có móng đẹp như kết bằng san hô. Sơn tự nhủ: Không thể để nàng kêu.

* * *

Sơn ngồi dậy, chàng ôm đầu quay lưng lại phía Ngọc nằm. Sơn nghe một tiếng rơi cách nhỏ xuống gầm giường

hình như có tiếng một chiếc lọ nhỏ lăn nhẹ, nhưng chàng thông để ý đến. Tâm hồn Sơn lúc này vô cùng hoang mang phút cảm khoái tột độ đã trôi qua và mất hút. Sơn ôm lấy đầu, mình chàng muốn vò nó nhàu nát ra như vò một tờ giấy. Tiếng nấc nở của Ngọc Salem mỗi lúc một vang lớn. Thật tình Sơn không thể bào chữa, không thể nói gì, cũng như không xin lỗi. Sơn biết chuyện này không thể dễ dàng như thế. Bây giờ Sơn chỉ biết ngồi im lặng trong dáng điệu khổ sở, chàng chờ đợi cơn thịnh nộ của người con gái, một câu chửi hay dăm bảy cái tát. Trong lúc quá phiền muộn, quá rắc rối. Sơn trở nên lì lợm. Chàng biết việc sẽ xảy ra như thế và không còn cách gì cứu vãn. Ngọc Salem đã ngừng khóc, rồi tiếng giường chuyển động. Có lẽ Ngọc Salem đã ngồi dậy, nàng đang chùi nước mắt. Một bàn tay đặt nhẹ vào vai Sơn:

– Anh Sơn, anh đừng dấu mặt đi, anh hãy quay mặt lại đây.

Sơn ôm chặt lấy đầu. Tiếng nói của Ngọc Salem cảm giận:

– Anh ngẩng mặt lên đi.

Tóc Sơn bị níu chặt, gặt ngửa mặt lên. Trước mắt Sơn chiếc khăn trải giường vò nhàu, thấm máu. Ngọc Salem ném xuống đất:

– Đó anh coi, trinh tiết tôi đó, anh đã cướp mất tuổi con gái của tôi rồi.

Sơn tuyệt vọng, chàng ngẩng lên nhìn Ngọc Salem bằng đôi mắt khổ sở. Đôi mắt Ngọc Salem chỉ còn lại những ngón lệ rướm quanh vành mi.

– Anh không nói gì sao?

Sơn lắc đầu bên lén:

– Bây giờ... anh phải làm sao?

Ngọc Salem cười nhạt:

– Ô hay, chính anh rước vạ vào thân, anh lại hỏi tôi vô lý quá!

Nói xong Ngọc Salem tuột xuống giường, nàng bỏ đồng quần áo của Sơn, nàng ném vào trước mặt Sơn.

– Quần áo anh đó mặc vào đi rồi nói chuyện.

Sơn lấy bầy vớ đồng quần áo. Chàng không dám nhìn Ngọc Salem. Tiếng nói của nàng như những mũi kim châm vào da thịt của Sơn:

– Thật nhục nhã, tôi không ngờ sự thể lại xảy ra như thế.

Sơn lên tiếng rụt rè:

– Anh cũng vậy... anh không biết tại sao.

Ngọc Salem đập câu nói của chàng bằng tiếng cười khẩy:

– Thật hả? Anh cũng không biết tại sao?

Sơn lập cập nói:

– Vâng, thật tình anh cũng không biết tại sao. Tự dưng anh thấy trong người...

Ngọc Sa lem chồm đến, vung tay tát vào giữa mặt Sơn một cái, áp đảo tinh thần:

– Láo, anh không thể chống chế như thế...

Dáng điệu của Ngọc Salem tức tối, nàng dẫn mạnh những bước chân trên sàn nhà:

– Anh là bạn của anh Tịnh phải không? Anh xác nhận điều đó đi?

Sơn gật đầu, Ngọc Salem tàn ác hỏi tới:

– Tôi là thế nào với anh Tịnh?

Sơn như một đứa trẻ bị người lớn cầm roi hăm dọa bắt thú tội, chàng trả lời trong rụt rè:

– Em gái.

– Sao? Anh nhắc lại nghe coi.

Sơn ừ ừ nhắc lại:

– Em gái.

Ngọc Salem cười nhạt, nàng thản

nhiên đến nâng ly cà phê sữa lên uống.
Sự thần nhiên làm cho Sơn không thể
ngờ.

– Ủ, vậy ra tôi là em gái của anh Tịnh
chứ không phải là điểm.

Lời nói của Ngọc Salem đồng dục:

– Anh hãy xét lại hành động anh ban
nãy coi anh hành động như vậy có được
không?

Sơn ngồi chết trân như một bị thịt,
mãi một lúc sau chàng mới ngẩng lên,
ngập ngừng nói:

– Bây giờ sự đã rồi, anh lờ ra...

Ngọc Salem xua tay:

– Đâu có thể giản dị như vậy được.

Sơn hấp tấp:

– Bây giờ em muốn sao anh cũng chịu hết.

– Muốn sao?

Sơn đã mặc xong quần áo:

– Bây giờ anh về, chuyện này anh sẽ giải quyết.

Ngọc Salem ấn Sơn ngồi xuống.

– Tôi đã nói chuyện này không dễ đâu, đêm nay anh ở lại đây rồi mình còn nói chuyện nhiều mà.

Sơn thở dài phân trần vớt vát:

– Thật tình lúc đó anh không hiểu tại sao...

Ngọc Salem nhấn nhục ngồi nghe, nhưng nghe tới câu đó nàng làm như không thể chịu đựng được òa lên khóc, nàng tức tưởi:

– Anh nói sao? Anh đổ tại tôi. Hu... hu...

Sơn quỳnh lên, chàng không còn kể đến thể diện của mình, chàng phủ phục xuống chân Ngọc Salem:

– Không phải, không phải anh muốn nói thế... anh xin lỗi em.

Khuôn mặt Ngọc Salem chan hòa nước mắt, nàng mím chặt môi, tàn nhẫn giơ chân đạp vào mặt Sơn:

– Khốn nạn, anh phá hoại đời tôi, tôi không ngờ.

Sơn ngã bật ngựa ra sàn, chàng ôm lấy đầu, chàng không còn phản ứng chống đối. Trong lúc đó Ngọc Salem tha hồ làm mình làm mẩy. Ngọc Salem bỗng ngừng khóc.

Nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt vừa lo lắng vừa sầu não của Sơn:

– Bây giờ anh tính sao đây?

Sơn vẫn chưa hoàn hồn sau cơn thịnh nộ của Ngọc Salem:

– Thì..... thì anh đã nói, anh chịu lỗi...

Ngọc Salem vén áo lên chùi nước mắt, cười khẩy:

– Chỉ có vậy thôi hả?

Sơn khổ sở:

– Thật tình, anh không biết làm sao bây giờ.

Ngọc Salem thở dài, quay mặt đi:

– Anh không giải quyết được chuyện này?

Sơn thành thật trong dáng điệu khổ sở gật đầu. Ngọc Salem lại cười khẩy:

– Giản dị quá nhỉ, nếu anh không có cách thì tôi tìm lối thoát cho.

Sơn như kẻ chết đuối với được cọc:

– Sao? Em có cách gì, nói anh nghe.

Nước mắt Ngọc Salem ráo hoảnh, nàng đứng dậy thủng thẳng ra bàn lấy cái sắc. Sơn lén đưa mắt theo dõi từng cử chỉ người con gái. Ngọc Salem mở sắc tay, nàng lục lọi, lấy ra một bao thuốc Salem, rút một điếu gắn lên môi. Nàng liệng bao quẹt cho Sơn. Nàng ngậm điếu thuốc tới ngồi đối diện Sơn. Nàng dẫu mở ra chờ đợi Sơn mồi lửa. Sơn rơi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác cuối cùng chàng đành đánh diêm thắp lên đầu điếu thuốc Ngọc Salem. Nàng hít

một hơi thuốc, nhả khói thẳng vào mặt Sơn bằng một dáng điệu rất du dương:

– Việc này tôi phải nói lại với anh Tịnh tôi...

Sơn hoảng hốt đến độ bỏ rơi bao quẹt xuống sàn, hai tay chàng bấu lấy hai vai Ngọc Salem.

– Ấy chết, không được... em giải quyết như vậy thì giết anh mất.

Ngọc Salem nhẹ nhàng gỡ tay Sơn ra, nàng cười khùng khỉnh:

– Anh thấy không ổn hả?

Sơn gật đầu như máy:

– Không ổn, thật tình em tính như thế không được.

Ngọc Salem hút tiếp một điếu thuốc

nữa, nàng ngửa mặt nhả khói lên trần nhà;

– Chịu!

Sơn khổ sở:

– Anh lạy em, em giải quyết cách nào cho gọn.

Ngọc Salem hừ một tiếng, nàng nói thủng thẳng:

– Vô lý không, việc này ai gây ra?

Sơn cúi gầm mặt, Ngọc Salem nói tiếp:

– Anh nói sao mà dễ dàng quá, anh biết anh can tội gì không? Nếu việc này tôi đưa ra tòa...

Sơn run lên, chàng nhận lỗi một cách hấp tấp:

– Anh biết mình có lỗi nhưng...

Ngọc Salem gạt ngang, nàng đánh thêm một đòn cân não:

– Người ta sẽ đàm tiếu về anh, về tội lỗi của anh. Anh là một kẻ hiếp dâm gái vị thành niên ghê tởm. Mọi người sẽ phỉ nhổ vào mặt anh.

Sơn chồm lên, như một kẻ vô ý thức, chụp tay bịt miệng nàng:

– Thôi!

Ngọc Salem bình tĩnh, nàng gỡ tay Sơn ra, nhìn thẳng vào mặt chàng:

– Anh tính làm gì tôi nữa đó, chưa đã sao?

Sơn không ngờ Ngọc Salem lại dám nói như thế. Chàng chịu thua, cúi mặt, chàng thở dài thườn thượt:

– Không ngờ...

Ngọc Salem bỗng trở nên hung hăng như một con hổ cái, nàng đẩy Sơn lùi lại:

– Anh nói không ngờ cái gì, anh giờ mặt phải không?

Sơn cuống cuống cải chính:

– Không phải anh nói thế, anh không ngờ là...

Ngọc Salem mồm năm miệng mười:

– Anh định đổ tội cho tôi phải không?

Ngọc Salem bật khóc, nàng lăn ra giường ôm đầu làm mình làm mẩy:

– Trời ơi, sao tôi sao tôi nhục nhã đến thế này được.

Sơn lật đật chạy lại lay vai Ngọc Salem dỗ dành:

– Anh xin Ngọc, anh lạy em đó, anh có lỗi...

Ngọc Sa lem còn nằm khóc tằm tức thêm một lúc nữa. Nàng vùng vằng đẩy tay Sơn. Khi Ngọc thôi khóc Sơn ngồi vuốt những sợi tóc dính bột trên má nàng.

– Anh nói anh không ngờ mình lại đồn mặt đến thế kia.

Ngọc Sa lem nằm úp mặt xuống gối:

– Từ nãy đến giờ tôi mới thấy anh nói một câu nghe được.

Sơn chột xuống nước nên đành buông xuôi luôn:

– Thật tội anh không đáng tha thứ, nhưng anh xin em bây giờ em muốn gì hãy nói cho anh biết để anh liệu giải pháp cho êm đẹp.

Ngọc Sa lem đã chùi sạch nước mắt:

– Việc đó của anh lo mà..

– Anh sẽ hết sức, nhưng cũng còn phải tùy em, anh cần biết em muốn gì?

Sơn nhìn Ngọc Salem lắc đầu:

– Anh làm sao biết được, vì anh đâu phải là em.

Ngọc Salem cười nhạt:

– Nhưng tôi biết anh đang nghĩ gì về tôi.

Sơn hơi chột dạ, nhưng chàng vẫn hỏi tới:

– Anh nghĩ gì?

Ngọc Salem im lặng, đôi mắt nàng chiếu thẳng vào mặt Sơn:

– Anh nghĩ anh phải đền tội.

Sơn gật đầu:

– Đúng, anh phải đền bù cho xứng đáng.

Ngọc Salem phát cười lớn, tiếng cười sắc nhọn như xoáy thẳng vào tim Sơn. Sơn ngỡ ngác không hiểu.

Ngọc Salem lại nhìn thẳng vào mặt Sơn:

– Anh đang nghĩ đến tiền phải không, cái mặt anh là mặt tiền, tất cả mọi thứ đều đánh giá bằng tiền hết.

Bị nói trúng tim đen. Sơn ngồi im lặng chịu đựng lời day dứt của Ngọc Salem.

– Cả một cuộc đời của một người con gái đâu phải giải quyết một cách dễ

dàng thế được. Sự trinh trắng của tôi đã mất rồi... anh công nhận vậy chứ? Nếu gia đình tôi biết chuyện này, anh Tịnh biết chuyện này...

Sơn khổ sở, nhưng chàng không biết nói gì, chàng không thể tỏ thái độ. Sự thể đã rành rành như ban ngày, chàng phản ứng một cách yếu ớt, không phải là phản ứng nữa mà là một câu nói chêm:

– Bây giờ em muốn nói sao cũng được.

– Anh hiểu chứ, cuộc đời tôi không phải mua được bằng tiền. Không, vì tôi không phải là loại gái đó. Cần phải nói rõ nếu anh có ý nghĩ ấy, anh nên bước ra khỏi phòng này ngay, tôi không còn gì để bàn tính với anh.

Sơn không biết làm cách nào hơn là gật đầu liền:

– Vàng, anh không nghĩ thế.

Ngọc Salem có vẻ trầm tĩnh hơn trước, giọng nàng nhỏ nhẹ lại:

– Việc xảy ra như vậy rồi, nếu qui tất cả tội lỗi vào anh cũng không phải, tại em một phần nữa.

– Đúng! Đúng!

Ngọc Salem phải gắt lên vì tính hấp tấp của Sơn:

– Đúng cái gì? Có muốn nghe không hay muốn bước ra khỏi cửa?

Bị kê ngang. Sơn đâm hoảng nên vội vàng cải chính:

– Ấy không, em cứ nói đi.

– Vậy phải im mà nghe chứ.

– Anh đang nghe đây.

Ngọc Salem ngồi thờ người, ra điều nghĩ ngợi, một lát nàng mới chậm rãi nói:

– Cái tôi mất cũng chẳng có đòi lại được, anh lỡ hay trót đại cái đó tôi không cần biết. Bây giờ sự thể đã như vậy rồi tôi muốn giữa chúng ta nên dàn xếp với nhau...

– Đúng, em nói như vậy nghe được quá.

Ngọc Salem lừ mắt:

– Anh mà xấu xa thì tôi cũng chẳng tốt đẹp gì. Mà vụ này tôi cũng không muốn phanh phui ra làm gì.

Sơn sau một hồi bị gái hành hạ, mãi tới lúc này chàng mới lấy lại được bình tĩnh:

– Ủ, em nói vậy hợp lý lắm.

Ngọc Salem xì một tiếng:

– Có im để người ta nói không nào, cứ xía xía vô hoài.

– Thì em cũng phải cho người ta thừa thốt chứ.

Ngọc Salem vui vẻ trở lại ;

– Thấy mặt anh đáng ghét hết sức vậy đó, mặt trơ trán bóng không còn biết xấu hổ là gì.

– Thì anh đã nói là mình trót đại rồi kia mà, xấu hổ thì cũng đến thế mà thôi. Tốt hơn là lúc này mình phải bình tĩnh, thà rằng anh chịu để riêng em xỉ vả còn hơn là để người ngoài...

Ngọc Salem lườm xéo:

– Đừng xạo!

Sơn ngồi cúi đầu chịu trận:

– Em muốn nói sao cũng được hết miễn anh thấy em vui là anh đỡ lo.

– Sao lúc này anh ăn nói lẻo mép thế? Chả bù với lúc nãy...

Sơn cười méo mó:

– Tại anh thấy em hé cho anh một tia sáng.

Ngọc Salem hừ một tiếng, gắt:

– Thôi đi ông, đừng có tưởng bở, chuyện này rắc rối lắm chứ chẳng phải chơi đâu. Khi anh nghe tôi nói anh lại không phát sốt phát rét lên thì tôi cứ đi bằng đầu.

– Được mà, cứ nói miễn là đừng ngắt quá.

Ngọc Salem nhìn xéo:

– Nếu ngật thì sao?

Bị đồn vào nước bí nhưng Sơn vẫn vớt vát:

– Anh biết em chỉ dọa thế thôi chứ em đâu nỡ...

Ngọc Salem tàn ác:

– Nay đừng tưởng bỏ, tôi không hiền lành như anh tưởng đâu. Nếu con gái đều hiền lành cả thì chỉ thiệt thân thôi.

Đối với Sơn, không khí lúc này dễ thở hơn lúc nãy nhiều, chàng được quyền thừa thốt. Chàng ăn nói mạnh bạo:

– Điều kiện của em ra sao, em nói đại đi coi.

Ngọc Salem nhìn sâu vào mắt Sơn, đang vui, nàng lại buồn đột ngột, nàng khẽ lắc đầu:

– Điều kiện của em chắc anh không làm nổi.

Sơn hấp háy mắt:

– Em cứ nói đi.

Ngọc Salem lắc đầu!

– Em biết không nổi đâu, bây giờ thì em thương anh hơn là ghét anh. Em hiểu nếu anh bồi thường bằng tiền bạc thì dễ quá, năm ngàn, mười ngàn đối với anh có vào đâu. Điều mà em sẽ không phải là vấn đề tiền bạc. Em không phải là loại gái đó anh hiểu chưa?

Sơn nhẹ gật đầu, trống ngực chàng đập mạnh hơn, tâm hồn chàng hồi hộp:

– Thế em muốn gì, em nói đi, nếu anh có thể giải quyết được.

Ngọc Salem đưa khăn tay lên chấm giọt nước mắt long lanh ở khoé mắt. Nàng cúi gằm mặt xuống, nàng đang ngồi bó gối ở giường cảm tì vào đầu gối:

– Điều mà em nói ra, chắc gì anh đã làm nổi. Em sợ rằng sự hy sinh của em trở thành vô ích. Em nói ra em ngượng miệng.

Sơn chỉ tay vào ngực mình:

– Em hy sinh... hy sinh cho anh?

Ngọc Salem bỗng nhiên òa lên khóc. Sơn quỳnh quáng:

– Sao thế em, sao thế? Em cứ nói đi nếu không ngoài sức của anh, lúc này anh tự biết mình là kẻ phạm tội: Em hoàn toàn phán xử.

Ngọc Salem nức nở:

– Thật không?

– Thật!

– Nếu ngoài sức của anh, anh làm nổi không?

Sơn hoang mang. Ngọc Salem lại thở dài:

– Đó, em biết mà, anh còn ngại ngùng. –

– Không, anh không ngại ngùng nữa.

– Thật chứ?

– Thật!

– Vậy thì anh thể đi, để tay lên đầu thể đi.

Sơn như cái máy, để tay lên đầu mình.
Nhưng Ngọc Salem đã giữ tay chàng lại:

– Thôi khỏi cần, em tin anh, hoàn toàn tin anh. Em không nghĩ là anh nỡ phản bội một đứa em gái khốn khổ như em. Từ lúc biết anh, em vẫn nghĩ rằng anh là người thành thật.

Đột nhiên Ngọc Salem ngã hấn đầu vào ngực Sơn, nàng vuốt ve trên cánh tay nung núc mỡ của Sơn:

– Từ nay em thuộc hấn về anh.

Sơn rùng mình, giọng thảng thốt:

– Sao? Thuộc hấn về anh?

Ngọc Salem mỉm cười ừ nhỏ. Sơn không dám đẩy nàng ra khỏi lòng mình:

– Anh có vợ, em biết rõ điều đó chứ?

Hơi thở ấm áp của Ngọc Salem phà trên ngực Sơn:

– Biết, thì đã sao chưa?

Giọng Sơn buồn buồn:

– Vậy anh phải bỏ vợ?

Bàn tay mát rượi của Ngọc Salem sờ nắn trong lồng ngực Sơn:

– Em đâu bắt anh phải làm việc tàn nhẫn đó, đàn bà tui em thương nhau lắm.

Sơn thở phào nhẹ nhõm:

– Vậy em sẽ tỉnh sao cho êm đẹp?

– Em tính hết rồi, em sẽ làm phận lẽ mọn. Nghĩa là anh hai vợ.

Sơn trở nên bối rối trước sự bình tĩnh thản nhiên của Ngọc Salem.

– Em sẽ không bắt anh phải xách em về nhà đâu, em tránh cho anh tất cả mọi phiền phức. Em biết anh mới lấy vợ, anh còn thương yêu vợ. Anh không thể nào...

Nói đến đây Ngọc Salem lại sụt sùi khóc:

– Em đã bỏ lại tất cả tuổi trẻ của em, tương lai em và còn bao nhiêu thứ khác nữa, Kể cả gia đình bè bạn. Vậy mà em có dám đòi hỏi gì ở anh đâu... Em không còn gì hết, nếu anh chỉ nói một tiếng thôi. Em sẽ không dám phiền anh, không dám kêu gọi đến sự thương tình của anh. Một là em chết, hai là em sẽ trả thù đời đến cùng. Anh đành tâm nhìn em lao đầu xuống vực sâu không?

Sơn xúc động, bàn tay chàng luôn vào mái tóc rối của Ngọc Salem gãi nhẹ nhẹ:

– Anh hiểu, anh hiểu, không bao giờ anh muốn làm em khổ, anh là kẻ phạm tội, em xử anh như vậy quá nhẹ. Thật tình anh không dám nghĩ là em đề nghị với anh như thế. Em đã hy sinh tất cả cho anh... sự đền đáp lại của anh không biết có bằng được một sự hy sinh đó không?

Ngọc Salem mơ màng trong mộng tưởng:

– Em bỏ tất cả, cha mẹ, bè bạn, anh em để sống với anh. Em đau xót lắm nhưng làm sao được. Dù là em khổ đến đâu, em cũng phải nhẫn nhục, và anh cho thế nào em sẽ hưởng như vậy, em không đòi hỏi. Em đã nguyện từ lâu, đời em chỉ có một lần lấy chồng. Kẻ nào chiếm được thể xác em, người đó sẽ là chồng em.

Sơn bỗng thấy ngượng:

– Chiếm như anh đâu có đẹp để gì?

Ngọc Salem thở dài:

– Chẳng qua là số mạng, số mạng em phải chịu như vậy. Em còn nhớ rõ số tử vi em nói rằng: “Về đường tình duyên của em trắc trở lắm. Tiền dâm hậu thú”.

Sơn vỗ về Ngọc Salem:

– Bây giờ anh phải làm gì cho em, cho tương lai chúng ta?

Ngọc Salem dụi đầu vào ngực Sơn:

– Anh khỏi phải làm gì hết, anh mặc em, em sẽ đi làm để tìm cách tự nuôi sống thân mình. Nhưng em vẫn là vợ anh, em biết anh còn gánh nặng gia đình.

Sơn ôm chặt Ngọc Salem vào lòng:

– Em nói như vậy không được, anh

phải lo cho em chú, anh không thể để em sống bê bối. Em đã hy sinh. cho anh quá nhiều.

Ngọc Salem ngược mặt lên, khuôn mặt dễ thương phảng phất u sầu.

– Anh lo cho em những gì?

– Trước hết là lo nơi ăn chốn ở.

– Thật hả?

– Thật!

– Đấy nhé! Từ miệng anh nói ra. Em không hề đòi hỏi, nhưng em sợ tổn kém cho anh nhiều quá, hãy từ từ...

– Không sao.

Nhưng Sơn chợt nghĩ đến những rắc rối khác khi đã chung sống với Ngọc Salem:

– Ngọc này, nếu câu chuyện này đến tại Tịnh thì sao?

Ngọc Salem tươi tắn, nàng đặt một ngón tay lên miệng Sơn:

– Lo gì chuyện ấy, em đã tính hết rồi.

– Tính sao, có thể cho anh biết được không?

– Tại sao lại không nhỉ, kể từ giờ phút này em là vợ của anh rồi mà. Điều anh nghĩ đến, em đã nghĩ đến cả rồi, quyết định theo anh bắt buộc em phải dứt bỏ tất cả.

– Nhưng làm sao để qua mặt được anh Tịnh em?

Ngọc Salem cười:

– Dễ ợt, thế này nhé! Em gạt anh Tịnh bằng cách lấy vé xe về Đà Lạt. Anh

ấy sẽ đi tiễn em tận bến xe. Em lên xe
đàng hoàng, một lúc ra khỏi Sài Gòn
một quãng, em xuống, rồi lại bò về Sài
Gòn với anh. Chỉ có trời biết.

Sơn buột miệng khen kế hoạch của
Ngọc Salem rồi rít:

– Tuyệt diệu, không ngờ em lại thông
minh đến thế. Anh như kẻ đang bị trói
được cởi dây lần lần, bây giờ thì sợi dây
cuối cùng đã cởi hẳn, anh có thể duỗi
chân tay được rồi.

Ngọc Sa lem nghiêm mặt:

– Đừng vội tưởng bỏ.

– Sao nữa?

– Một cái còng sắt vô hình đang sẵn
sàng còng tay anh lại đó.

Sơn ngơ ngác:

– Anh làm gì ai đâu?

– Anh quên là anh đã quyến rũ gái vị thành niên à? Năm năm tù ở và còn bồi thường thiệt hại nữa kia.

Sơn cười giả lả:

– Em đâuỡ vậ phải không em?

Ngọc Salem lườm Sơn một cái thật dễ thương:

– Coi chừng, nếu ngoan ngoãn thì tha, còn giở mặt với con này thì đừng có trách trời xanh không có mắt.

Sơn không biết nói gì hơn, chàng vỗ vỗ tay vào lưng Ngọc Sa lem. Ngọc Sa lem nhìn Sơn dịu dàng:

– Đêm nay anh có quyền ngủ lại đây, đêm động phòng hoa chúc đầu tiên trong đời em. Chiều em nhé anh!

Phút chốc Sơn bị những lời ngọt ngào, da thịt thơm mát của Ngọc Salem mê hoặc, Sơn không hề hay biết ở dưới gầm giường có một chiếc lọ nhỏ còn dính phẩm đỏ đã quyết định đời chàng.

* * *

S

Chị có nhận thấy hồi này anh ấy thay đổi nhiều không?

Nhi ngồi nhìn mâm cơm canh nguội ngắt, nàng thở dài, cầm đũa lên mời Hoạt:

– Thôi mình ăn đi, chắc tối nay anh không về đâu.

Nhi không muốn trả lời vào câu hỏi của Hoạt. Điều đó nàng đã nhận thấy

từ một tháng nay. Sơn thay đổi nhiều, ở xưởng thợ về ít khi Sơn ăn cơm nhà. Thỉnh thoảng lại có đêm Sơn không về. Mới đầu Sơn còn e ngại với vợ nên tìm lời chống chế. Sau rồi Sơn không cần nói với nàng một lời nào cả.

Hoạt thường tỏ ra bất mãn, bức tức về hành động kém tế nhị của anh.

– Không ai như chị, hiền quá khiến anh ấy được thể làm tới.

Trong những lúc ấy Nhi chỉ cười hiền hậu và vẻ chịu đựng Nhi đã có mang được hai tháng, nàng thường tỏ ra mệt mỏi. Suốt ngày nàng ngồi trên phòng riêng tần mẩn may những chiếc tã xinh xinh.

Hoạt hồi này không đi chơi nữa, hẩn quanh quán ở nhà. Thỉnh thoảng hoặc

có đi chơi đâu hử Nhi cùng đi. Hôm Nhi báo tin cho Sơn biết nàng có mang, trái với ý nghĩ của Nhi, Sơn chỉ nói:

– Thế à? Nếu có được đứa bé thì nhà đỡ buồn.

Sau những ngày mưa, Sài Gòn lại âm âm nóng. Và buổi chiều hôm nay thời tiết thay đổi bất chợt, Lạnh, trời xám, với những cơn gió làm se sắt lòng người. Mưa bụi rắc xám trên thành phố như sương, làm mặt đường ướt loang loáng...

Ăn xong bữa cơm chiều Hoạt ra đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường. Một lát sau hắt quay trở vào thở dài:

– Hứ! Buồn thối ruột gan.

Nhi vẫn ngồi trong bóng tối, nàng đang uống nước, nàng ngồi thu gọn

người trong chiếc ghế bành rộng:

– Sao chú không đi chơi cho đỡ quần chân?

Hoạt lắc đầu. Nhi tiếp:

– Hay mở nhạc lên nghe vậy?

Hoạt tới gieo mình xuống một chiếc ghế bành khác:

– Chán bỏ mẹ, quanh đi quẩn lại vẫn mấy bản nhạc cũ rích.

Nói xong, hắt lăm bầm hát:

– Nếu một mai... anh sẽ qua đời...
hoa nở đầy trời...

Tiếng hát của Hoạt ngân dài, âm âm trong căn phòng mờ tối. Nhi với tay lên cái công tắc điện, nàng nói khi ánh đèn bật sáng.

– Chú Hoạt buồn thì cứ đi chơi, tôi ở nhà một mình đâu có sao,

Hoạt ngừng hát:

– Kể thì cũng muốn đi chơi cho đỡ quẩn chân. Nhưng chẳng có mục gì hấp dẫn hết, hồi này Hoạt chán tất cả, không còn thích gì hết.

Nhi tò mò hỏi:

– Tại sao vậy chú?

– Hoạt không còn thấy chán gia đình nữa. Chị hiểu chứ, sự cám dỗ bên ngoài không còn lôi cuốn nổi Hoạt nữa... Hoạt đã thay đổi nhiều. Nhưng có một điều buồn là khi Hoạt trở lại với gia đình thì anh Sơn lại đi, lại bê bối...

Tự nhiên Nhi bào chữa cho chồng:

– Chắc gì anh Sơn đã bê bối, tôi nghĩ là anh ấy bận việc làm ăn.

Hoạt lắc đầu:

– Không đâu, tôi lo cho anh lắm, bao nhiêu năm nay anh lo làm ăn, không bao giờ anh ấy nghĩ đến việc ăn chơi. Nay bất chợt gặp phải, khó có thể mà thoát được. Nói trắng ra là anh ấy kém “giơ”. Hoạt đã thấy nhiều trường hợp như vậy.

Nhi ngồi im lặng, nàng thấy Hoạt nói có lý, nhưng nàng biết làm gì. Nhi vẫn ươn hèn từ xa, nàng không thể quyết định được bất cứ điều gì liên quan đến mình. Nhi lắc chán nản:

– Kệ anh ấy muốn làm gì thì làm.

Thốt nhiên Hoạt nói cộc:

– Nói như chị, thà vạch đầu gối lên

nói chuyện còn hơn. Chị là vợ anh ấy mà chị không biết phải làm gì à? Chị không nghĩ đến tương lai con chị sao. Chị thấy chứ, gia đình mình hồi này sa sút nhiều. Tiền bạc anh Sơn bê đi đâu? Trong khi sự buôn bán của cửa hàng phát đạt hơn trước.

Nhi vẫn ngồi cúi gằm mặt, nàng khẽ thở dài.

Hoạt đứng dậy, đi đi lại lại:

– Hoạt biết hết, nếu Hoạt đoán không sai thì chị không hề yêu anh Sơn. Chị lấy anh Sơn chẳng qua là do một áp lực nào đó. Chị về gia đình này với tất cả nỗi chán chường thất vọng. Có đúng vậy không?

Khi Hoạt ngừng lời thì gò má xanh xao của Nhi đã đầm đìa nước mắt. Hoạt

thấy mình bỗng đứng hối hận, chàng ra cửa sổ đứng ngửa mặt nhìn bầu trời lấp lánh sao.

– Chị Sơn à, Hoạt đề nghị với chị điều này nhé?

– Chú cứ nói.

– Lâu lắm chị em mình không đi chơi, tối nay ở REX có phim hay, mình đi xem nghe chị?

– Vâng, tùy chú.

Hoạt quay vào:

– Chị chờ Hoạt 15 phút nhé!

Nói xong Hoạt mở cửa phòng đi ra.

15 phút sau Hoạt trở lại. Nhi đã trang điểm xong. Hoạt đứng ngoài cửa phòng ngoắc chị dâu:

– Thôi đi chị, có lẽ cũng muộn rồi đấy,

Nhi nhìn cậu em chồng khen ;

– Chà, sao hôm nay chú ăn mặc đúng đắn vậy?

Hoạt nói pha trò:

– Du đang hoàn lương đó chị à!

Bầu không khí vui vẻ trở lại giữa hai người.

Hơn 12 giờ đêm hai chị em mới về. Nhìn thấy chiếc xe hơi của Sơn để trong nhà. Hoạt nói:

– Ông ấy về đó.

Khi hai chị em lên tới phòng riêng thì Sơn đã ngồi ở đó quay lưng ra cửa. Nghe tiếng chân bước nhẹ vào phòng. Sơn vẫn không quay lưng lại:

– Hai người đi chơi sướt nhỉ?

Nhi thấy giọng chồng có vẻ khác lạ nên dừng bước lại một chút. Còn Hoạt bình tĩnh đi vào phòng:

– Tôi thấy chị ấy ở nhà mãi cũng buồn, nên rủ chị ấy đi chơi cho khuây khỏa.

Giọng Sơn đầy gay gắt:

– Hừ buồn, ai làm gì mà buồn, các người chỉ kiếm cớ đi chơi với nhau.

Hoạt lặng người, mặt chàng sắt lại:

– Anh ăn nói thế mà nghe được à?

Sơn cười nhạt:

– Nói thế nào mới nghe không được?

Nhi bỗng thấy mặt mình nóng lên, nàng chen vào:

– Tôi không ngờ anh lại có thể ăn nói như thế.

Mặt Sơn vẫn lạnh lùng:

– Cô cấm cả tôi nói phải không?

Giọng Nhi run lên:

– Không ai cấm anh hết, nhưng anh phải tùy lời mà nói, anh đi suốt ngày đêm có ai nói gì đâu.

Sơn cười nhạt:

– Ghê thật! Tôi hiểu cô coi tôi có ra cái thá gì, cô lấy tôi nhưng vẫn khinh tôi.

Hoạt đập tay xuống bàn:

– Anh muốn gì, muốn kiếm chuyện với tôi phải không?

– Tôi không cần phải kiếm chuyện với chú.

– Anh nói ngang như cua, nhưng thôi...

Hoạt nhìn sang chị dâu:

– Hoạt sẽ đi khỏi nhà này chị ạ.

Nhi ngược lên lo lắng:

– Chú đi đâu?

Mặt Hoạt lạnh lùng:

– Chị đừng lo cho tôi, tôi đi không dám chúc chị hạnh phúc mà chỉ chúc chị mạnh khỏe.

Sơn chợt trở nên hung dữ, chàng có cảm tưởng đang bị xúc phạm đến tự ái. Sơn dậm chân xuống sàn:

– Đồ em mất dạy, muốn cút đâu thì cút đi..

Hoạt quay lại, chàng cười nhạt:

– Anh chẳng phải đuổi, kể từ giờ phút này cái nhà bán áo quan này là của anh. Tôi chẳng cần sống với mấy cái hòm này làm quỷ gì. Anh đừng lo tôi kiện đòi chia gia tài.

Thế là Hoạt đã ra đi. Mười phút sau Sơn cũng đi nốt. Còn lại mình Nhi trong căn nhà vắng vẻ, nàng không khóc được, nàng ra mở rộng cửa sổ. Nàng bắc chiếc ghế bành ra ngồi ở đó ngửa mặt nhìn sao khuya. Nàng tắt hết những ngọn đèn trong phòng. Nhi tựa đầu trên ghế bành, nàng nhắm mắt lại lắng nghe tiếng động từ dưới đường văng lên. Nàng sờ tay lên bụng, nàng nói khẽ:

– Con ơi, mẹ chỉ còn con thôi, mẹ đã mất hết cả rồi.

Đêm yên lặng Nhi chợt thấy lòng mình buồn mênh mang. Rồi thời gian sẽ

trôi qua. Nếu hai ba mươi năm nữa cuộc đời Nhi không có gì thay đổi nàng sẽ ở mãi đây... ở mãi đây cho tới già tới chết.

* * *

9

Chú Hoạt thân.

Chú đã ra đi được trên một năm rồi. Mãi tới hôm nay chị mới nhận được thư của chú. Chị rất mừng là vì chú đã gia nhập vào quân đội. Chị xin nói ngay là chị đã sinh một cháu gái. Chị đặt tên nó là Thế Quyên, cháu được ba tháng và rất khỏe mạnh. Còn anh ấy thì vẫn thế, gia đình lúc này sa sút nhiều. Anh bỏ đi tối ngày.

Chị nói ngay với Hoạt là chị không hề có hạnh phúc. Nhưng chị phải cam chịu, nguồn hy vọng độc nhất bây giờ của chị đều dồn vào Thế Quyên, chị mong mỗi từng giờ, từng phút nó chóng lớn, chị mới 25 tuổi, chị có cảm tưởng mình già rồi.

Mỗi buổi tối khi ăn cơm xong chị lại bồng cháu ra ngồi ở cửa sổ. Chắc chú còn nhớ cái ghế bành bọc da ở nhà chú, nó bây giờ là người bạn thân nhất của chị đấy. Chị ngồi ghế bồng cháu ru, đôi khi chị nói chuyện thật nhiều với cháu, mặc dầu nó chưa biết nói. Chú biết chị nói gì không? Chị kể chuyện chú Hoạt cho cháu nghe đấy.

Con bé hóng chuyện coi hay đáo để. Nó không hiểu chị nói gì, nhưng thấy chị nói chuyện với nó cũng toét miệng cười. Nụ cười nó tươi lắm chú ạ! Chỉ mười mấy

năm nữa thôi, khối cậu chết mê chết mệt vì nụ cười của nó cho mà xem. Còn chú thì bao giờ mới chịu lấy vợ, đã để ý đám nào chưa? Chắc chú cũng chẳng thèm để ý đến ai, chị hiểu tính chú quá rõ mà. Và lại nơi chú đóng quân thì chắc heo hút lắm nên làm gì có con gái trông ra hồn phải không! Nghe chú tả nơi đóng quân chị ớn cả người. Hãy giữ gìn lấy mình nhé, khi được phép về Sài Gòn thế nào chú cũng phải về thăm cháu đấy. Chú giận anh, nhưng chẳng lẽ giận mãi suốt đời sao, nhưng, chị xin chú, tin ở lòng đại lượng của chú. Chú vẫn có tình thương ấy từ xưa kia mà.

Thôi bây giờ chị nói về chị trong suốt thời gian chú bỏ nhà đi nhé. Chị đã làm đúng theo lời nhắn nhủ của chú. Chị biết chú hy vọng chị sẽ đẻ một mống con trai để nối dõi tông đường. Vậy mà khi đứa

trẻ ra đời lại là gái. Nhưng con nào chẳng là con. Nó là gái chị lại càng thương yêu nó hơn, thân phận con gái biết bao nhiêu là thiệt thòi. Chị chẳng nói đâu xa, ngay thân phận của chị. Chị muốn Thế Quyên tránh được con đường mà chị đã qua.

Mãi đến giờ phút này, chị mới thú thật với Hoạt, chị đã coi Hoạt như người em ruột mình, không lý gì chị lại giấu Hoạt. Vả lại chị cần có người để tâm sự. Bao nhiêu năm nay chị chỉ nín câm, chị chịu đựng một mình. Khi chị còn là con gái, chị không có bạn thân. Lớn lên chị yêu một người, nhưng rồi tình yêu không thành. Chị lấy anh Sơn, tưởng là đã yên phận. Rồi những gì xảy ra Hoạt đã biết đó.

Trong bức thư này, có biết bao nhiêu chuyện để nói với Hoạt. Nhưng thôi; chị chờ Hoạt về. Chị em mình thế nào chẳng

phải gặp nhau. Chị chẳng biết nói gì hơn là gửi lời chúc Hoạt được mạnh khỏe.

Chị dừng bút ở đây.

Hoạt gấp bức thư lại đút túi. Chàng đốt một điếu thuốc lá. Buổi chiều đang xuống chầm chậm. Hoạt ngồi dựa lưng trên lô cốt nhìn ra phía rừng núi trước mặt. Mặt trời ở phía đó gác đỉnh núi dãi ánh sáng vàng nhạt xuống cánh rừng chập chùng. Bao quanh đồn là hàng rào dây thép gai và các hố giao thông hào. Hoạt đã ở đây ngót một năm trời. Một năm trời Hoạt không về Sài Gòn Mới đầu Hoạt nghĩ là mình sẽ đi hẩn, không bao giờ còn ngó lại những người thân ở lại Sài Gòn. Nhưng thời gian trôi qua sau những trận đụng độ, sau những cuộc hành quân, tâm hồn loạt bình tĩnh trở lại. Chàng rất thích nhận những bức thư từ hậu tuyến gửi tới. Mỗi tuần lễ một

chuyển trực thăng ghé xuống chiếc đồn lẻ này. Hoạt thấy ghen tức với các bạn, những khuôn mặt hớn hờ khi đọc thơ.

Những lúc đó Hoạt thường đi tản bộ trong đồn hay leo lên lô cốt ngồi nhìn cảnh rừng núi nhuộm nắng chiều. Hoạt thấy lòng mình buồn mênh mang. Hoạt không còn giận anh nữa, Hoạt thương chị dâu, có lẽ chị đã sinh rồi. Ngày Hoạt ra đi chị có thai được mấy tháng. Thế rồi đêm hôm đó Hoạt ngồi viết thư cho Nhi. Nửa tháng sau Hoạt nhận được thư trả lời của Nhi.

Điều thuốc đã tàn trên môi Hoạt, chàng cầm mẫu thuốc thừa búng rơi xuống chân đồn. Chàng lẩm bẩm: “Có thể chứ, trước đây mình đã từng nghi ngờ về tình yêu của chị Nhi đối với anh Sơn. Nhưng người con trai nào đã in đậm hình ảnh trong lòng chị Nhi. Với

tâm hồn chị, hẳn nhiên người con trai đó phải có gì đặc biệt lắm. Chàng thấy thương hại anh mình. Anh Sơn chỉ lấy một cái xác không hồn về nhà. Chắc anh đã hiểu rõ điều đó nên mới sinh ra chuyện chơi bời”.

– Ngồi nghĩ gì đó Hoạt?

Hoạt ngẩng nhìn lên khuôn mặt r ám nắng của Đại úy chỉ huy trưởng đang cúi xuống, nụ cười của ông cởi mở. Hoạt vội đứng dậy, Đại úy Hanh ấn chàng ngồi nguyên chỗ cũ:

– Cậu cứ việc ngồi mơ mộng, hôm nay nhận được thư “em” phải không?

Đại úy Hanh thân mật ngồi xuống cạnh Hoạt. Hoạt trả lời ngượng nghịu:

– Dạ không, thư của bà chị.

Đại úy Hanh rút bao thuốc lá quân tiếp vụ ra mời Hoạt. Ông nhìn ra khoảng rừng núi xa xa:

- Cậu ở đây lâu có buồn không?
- Dạ cũng chẳng gì có đáng buồn...

Hoạt nhìn Đại úy ngẩn ngại:

– Nhưng hôm nay nhân tiện gặp Đại úy tôi xin đại úy một ân huệ.

Đại úy Hanh nhìn Hoạt chờ đợi:

- Được, cậu cứ nói.
- Tôi muốn xin Đại úy một cái phép chừng một tuần.

Đại úy Hanh vỗ vai Hoạt thân mật:

– Được, tưởng chuyện gì, cái đó thì dễ, hình như cậu chưa xin tôi nghỉ phép bao giờ.

– Dạ!

Đại úy Hanh nhìn con đường đất đỏ uốn quanh đồn:

– Chờ có dịp mở đường tôi ký phép cho cậu liền. Mình ở đây heo hút quá, lâu cũng cần về Sài Gòn xả hơi một bận...

Nắng đã tắt trên cánh rừng mênh mông. Màu xám nhàn nhạt bắt đầu bao phủ lên cảnh vật. Điều thuốc lá dần tàn. Đại úy Hanh vỗ vai Hoạt:

– Thôi mình xuống.

Hoạt theo đại úy leo xuống dưới tường vào trong đồn. Anh em binh sĩ từng nhóm đang ngồi quây quần ở nhà ăn. Thấy Hoạt và đại úy vào họ đứng lên nhao nhao:

– Chào đại úy, à kìa cả trung sĩ Hoạt. Vô đây nhậu với chúng em cho vui.

Hoạt nhìn những cà mèn thịt bê thui bày ê hể trên chiếc toan đồ tăng, mỉm cười. Phút chốc, sự vui vẻ trở lại với Hoạt:

– A, thịt bê thui, quý hóa quá.

– Của bà xã thượng sĩ Lương đó, tiếc rằng rượu hơi “yếu”.

Đại úy Hanh vui vẻ:

– Tạm tạm vậy thôi, đêm nay không biết có gì không đây.

– Ô, thầy kệ, đại úy, tội nó mà tới thì thấy mẹ luôn. Rượu vào thẳng nào cũng lòng xùng đánh hăng ra gì ấy chứ lì.

Trung sĩ Thành đưa chiếc điều cây mời đại úy:

– Mời đại úy một điều cho đời lên hương.

Đại úy Hanh vui vẻ đỡ lấy chiếc điếu:

– Tôi không biết hút thứ thuốc này, nhưng... hôm nay làm một điếu thử coi.

Tiếng cười phá lên khi chiếc que đóm đốt cháy điếu thuốc trong nỏ điếu cây. Đại úy Hanh buông ống điếu ra, ông thấy người mình như lên cơn sốt, mồ hôi rịn trên trán. Ông thở dốc ngã ngối xuống. Những vòng tay thân mật quàng lấy người ông. Xung quanh ông những tiếng người nổi lên như phá.

Buổi chiều đã buông hẳn. Đèn điện phòng ăn bật sáng

* * *

10

Xuống khỏi xe, Hoạt nghĩ ngay đến việc ăn. Chàng mỉm cười, nhằm đem lại trong đầu những món mình từng ao ước suốt một năm trời xa thành phố. Mới đêm qua, trong phiên gác lúc 4 giờ sáng, Hoạt nói chuyện với một tân binh quân dịch:

– Về tới Sài Gòn việc đầu tiên tao tìm một quán nhậu trước khi về nhà.

Anh tân binh hỏi nhỏ:

– Trung sĩ thích nhậu món gì nhất?

Hoạt trả lời hăng hái:

– Uống Vĩnh Sanh Hòa pha sô-đa, nhậu với canh lươn nấu chua rau chuối.

Anh tân binh nuốt nước bọt:

– Chà, trung sĩ nói em thấy ớn ớn ở cổ họng. Nhưng nè, theo em thì nên nhậu cái đòn thịt giò heo bán ở xe bánh mì.

– Ý, sao cậu lại có ý nghĩ kỳ cục vậy?

– Trung sĩ không biết chứ, nhậu cái đó là cả một nghệ thuật đó.

Hoạt hỏi tới:

– Nghệ thuật sao, chú mày nói tao nghe coi. Nhưng trung sĩ công nhận cái đòn giò heo đó coi hấp dẫn không đã.

– Thì mình ở rừng hoài coi món gì chẳng thấy hấp dẫn.

– Không, món này hấp dẫn nhiều, bì thoa mỡ đỏ ngầu... í cha... thịt vừa béo vừa ngọt. Tuyệt diệu hả trung sĩ, nếu mình bê cả khúc đó mà đớp mới thấy cái ngon của nó.

– Tại sao vậy?

– Trong sách có nói, cái ông tổ sư ba Tàu nào đó có bàn về cách ăn uống sao cho ngon. Ông biểu nếu bê nguyên con gà rô ti, tự mình xé ra ăn ngon hơn là để người ta chặt sẵn. Em có “thí nghiệm” rồi trung sĩ, em thí nghiệm bằng cách bắt con vợ em mua nguyên khúc giò heo đó cho em hồi học ở Quang Trung. Ngon tổ mẹ, trung sĩ ơi. Không tin trung sĩ thí nghiệm thử coi.

Hoạt chợt nhớ đến ý kiến ăn nhậu của gã tân binh. Chàng mỉm cười nhìn quanh. Một hàng bánh mì đậu ngay ở góc đường. Hoạt đi tới hỏi mua khúc thịt giò. Anh chàng bán bánh mì ngạc nhiên hỏi:

– Dữ vậy xếp, xếp mua hết tui lấy gì bán bánh mì.

– Thì anh bán với các món khác.

Anh bán bánh mì ngần ngại:

– Nể xếp lắm tôi chỉ có thể bán được nửa khúc thôi.

Hoạt chắt lưỡi:

– Cũng được, nhưng đừng có thái nhỏ ra đấy.

Khi cầm khúc thịt trên tay, Hoạt lại ngần ngại vì thấy đường quá đông người.

Bến xe An Đông vào buổi tối cũng đông người, cảnh vật vẫn thế không có gì đổi khác Hoạt vào quán chú Bảy, kêu một tô canh lươn và một ly Vĩnh Sanh Hòa. Trong khi chờ nấu canh. Hoạt ngồi ăn ngẫu nhiên khúc thịt. Quả nhiên Hoạt thấy ngon. Lỗi ăn uống man rợ này có một cái ngon đặc biệt mà Hoạt chỉ cảm thấy chứ không thể giảng giải một cách rành rọt. Chắc chắn khi có ai hỏi đến, Hoạt chỉ trả lời được một cách hết sức dấm dớ như anh chàng tân binh hồi đêm qua Thốt nhiên Hoạt nghĩ đến những người bạn còn ở lại tiền tuyến. Chàng thầm hỏi: Trong lúc mình ngồi tự do ăn uống thì chúng phải làm gì? Hình ảnh chiến trường còn sâu đậm trong trí nhớ của Hoạt quá chưa thể mỗi lúc đã phai nhòa được ngay. Hoạt trở lại trong thành phố chàng lần lần tự hỏi mình: Tại sao mình lại ở đây được? Hoạt biết mình vô

lý nhưng chàng không thể chối bỏ sự vô lý đó. Chàng không nghĩ đến những đoạn đường di chuyển, chàng chỉ nghĩ đến khoảng thời gian ban đêm. Phải rồi mới đêm qua mình còn dỗi mắt vào bìa rừng âm u, vậy mà đêm nay mình đã ngồi đây thỏa thích không lo, không nghĩ.

Làn khói thơm ngậy ngậy mùi hành phi mỡ làm Hoạt suốt ực nước bọt. Hoạt cầm cái muống khuấy váng mỡ rên tô canh. Một khúc lươn lớn bằng ngón chân cái thấp thoáng hiện ra trong màu nước váng mỡ và đồ gia vị. Màu thịt lươn trắng lẫn với màu da đen chưa tuốt bóng dầu trên đầu lưỡi. Hoạt cố gắng vừa nhai vừa thổi, béo ngậy. Hoạt húp tiếp theo một muống canh, vét vài cọng rau chuối vị chan chát nhai nuốt theo. Chàng khà một tiếng, chiêu bằng một ngụm rượu lạnh.

– Chà thú vị!

Hoạt có cảm tưởng tất cả mọi dây thần kinh trong cơ thể chàng đều đang làm việc một cách nồng nhiệt. Tất cả đều tiếp sức cho vị giác làm tăng thêm sự ngon ngọt, béo ngậy. Mồ hôi bắt đầu vã ra trên trán Hoạt. Những tiếng nói chuyện ồn ào trong quán không còn bao vây chàng. Một tiếng động mạnh, tiếng đáy một chiếc ly lớn dằn trên mặt bàn gỗ. Rượu trong ly sóng sánh:

– Ăn ngon dữ!

Hoạt từ từ ngẩng lên:

– Mày. Minh đầu bạc...

– Ủ, tao đây!

Minh đầu bạc kéo ghế ngồi đối diện Hoạt, hẩn mặc chiếc áo thun có tay màu ngà. Hẩn gỡ chiếc ly trên tay Hoạt, cười:

– Thôi mà... thử thế làm gì, tội mình huế.

Hoạt cười, khuôn mặt bóng nhảy mồ hôi, nói lảng:

– Tao mới ở mặt trận về.

– Mà đi lính hồi nào vậy?

– Lâu rồi!

– Thảo nào, tao thấy mày mất mặt ở Sài Gòn.

Hoạt cười dễ dãi:

– Mày ngồi nhậu với tao luôn thế cho vui. Bây giờ mày ở đâu?

– Tao có vợ trong xóm này, tao có nuôi em út. Đêm nay về tao bao mày một châu...

Hoạt cười hì hì, với tay cầm muống

gõ vào miệng ly lạnh canh.

– Ly Vĩnh Sanh Hòa nữa nghe, có đồ nhậu mang ra thêm.

Hoạt trầm tĩnh một cách lạ lùng:

– Tao xa Sài Gòn hơn một năm nay, hôm nay mới lại trở về thăm nhà.

– Mà về nhà chưa?

Hoạt lắc đầu, Minh đầu bạc cười tán đồng:

– Về làm quái gì vội, đã đời rồi về chơi một hai tiếng cũng xong,

– Ủ, tao cũng nghĩ vậy, giữa tao với ông anh hơi có điều bất hòa.

– Vậy hả, hồi này tao gặp ông luôn.

– Gặp ở đâu?

– Các nơi chơi bởi ăn nhậu.

Hoạt trộn tròn mắt:

– Mà lại xạo, ông anh tao mà chơi bởi cái nổi gì.

Minh đầu bạc trấn tĩnh uống nốt hớp rượu trong ly:

– Mà không tin hả?

– Dĩ nhiên, tao hiểu ông anh tao thuộc típ người gì.

Minh đầu bạc cười hì hì:

– Mà dần bỏ mẹ, tao còn biết hiện giờ ông cặp với con nào, nhà ở đâu kia, mai tao xách mà đi coi.

Hoạt tò mò hỏi tới:

– Ông cặp với con nào?

Minh đầu bạc trả lời không suy nghĩ:

– Con Ngọc Salem, mày biết con Ngọc Salem chứ?

Hoạt ra vẻ suy nghĩ, chàng nói gần từng tiếng:

– Con Ngọc Salem với thằng điểm đực Tịnh Nhố. Vô lý, ông anh tao tài cán gì mà lại cặp bồ được với nó, con bé cũng có mác đấy chứ!

Minh đầu bạc nốc cạn ly rượu:

– Mày dần quá, ông anh mày có tiền bộ chưa đủ sao?

Hoạt ngồi gục mặt trên ly rượu:

– Có lý! Có lẽ tình trạng đó đã kéo dài cả năm trời nay.

Hoạt tự kiểm điểm lại thái độ của anh mình trước ngày chàng bỏ đi. Bức thư của chị Nhi viết cho Hoạt. Hoạt ngồi gằm mặt suy nghĩ, gõ chiếc muống nhôm vào miệng ly:

– Có lý! Tao hiểu rồi... tao muốn tìm sự thật về việc này. Thú thật tao không ưa gì ông anh tao, nhưng tao thương bà chị dâu. Trong đời tao chưa gặp được một người đàn bà nào như chị. Tao muốn chị được hạnh phúc...

Hoạt ngẩng phắt lên, đôi mắt đỏ ngầu dữ dội. Nhưng rồi đôi mắt chàng như nặng trĩu, chàng gục mặt trên ly rượu, màu rượu vàng sóng sánh. Hoạt chum môi thổi phù phù trong ly rượu, rượu tản rộng thành những vòng tròn, nó bị giới hạn trong miệng ly thủy tinh. Hoạt nắm tay đập nhẹ nhẹ trên mặt bàn. Tiếng Minh đầu bạc nghe xa xôi:

– Thôi về mày, tao thấy mày say quá rồi đấy.

Hoạt đứng dậy, đi nghiêng ngã bên cạnh Minh đầu bạc. Hoạt thấy ánh sáng chóa trên đầu:

– Trái châu sáng đủ, đêm nay tội nó lại tấn công, mày đưa cho tao khẩu trung liên ba, ria chết mẹ tội ruồi này.

– Rồi, lát mày sẽ có liền một khẩu trung liên ba, mày sẽ bắn thả ga nghe Hoạt.

Bỗng Hoạt thấy bóng tối dày đặc vây quanh:

– Trái châu tắt rồi, coi kia kìa pháo binh yểm trợ.

Con đường hẻm gập ghềnh sáng lên những vũng nước. Hoạt cười nằng nặc:

– Xáp lá cà tụi bây ơi, xung phong!
Tiếng hò hét của Hoạt nhỏ dần...

* * *

11

Quán cà phê xê xế ở góc đường, đối diện với căn nhà gạch nhỏ hai tầng, cửa sổ sơn xanh, tường li tô. Trước cửa có một giàn hoa giấy nở đỏ ối.

Hoạt đã ngồi trong quán cà phê này từ trước buổi chiều để quan sát căn nhà. Cửa đóng kín mít. Hoạt nghĩ hay con bé Ngọc Salem đi đâu? Trời đã xâm xẩm tối, trong nhà cũng chưa bật đèn. Hoạt đã nhẫn nại ngồi chờ suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng đến giờ phút này chàng khô-

ng khỏi bốn chôn. Chàng móc tờ giấy gấp tư trong túi ra xem lại địa chỉ. Sổ nhà Ngọc Salem mà Minh đầu bạc viết cho chàng rành rành. Minh đầu bạc còn tả rõ ràng cả hình dáng căn nhà.

Anh hầu bàn đứng vờ vẫn ở quầy. Hoạt vậy tới hỏi:

- Này anh cho tôi hỏi một chút.
- Gì?

Hoạt hất đầu nhìn sang nhà trước cửa:

- Làm ơn cho hỏi chút xíu chú!
- Hỏi gì?
- Chú có biết người ở căn nhà trước cửa kia không?
- Hờ, biết chứ, mà hỏi chi vậy?

Hoạt lơ đi không trả lời câu hỏi của anh ta:

– Nhà đó có mấy người?

Anh hầu bàn đứng chống tay lên bàn:

– Nhà cô hai, có một người thôi, cô là vợ nhỏ của một ông bự nào đó. Ý cha cô chịu chơi hết sức, cô còn bắt bồ với một anh chàng đẹp trai nữa kia.

– Ông lớn đó đến thường không?

– Đến hoài, ngày nào cũng đến.

– Mỗi ngày vào khoảng mấy giờ?

– Tối chút xíu nữa.

– Còn anh chàng đẹp trai?

– Không chừng, chỉ những lúc không có ổng. Mà hỏi chi vậy?

Vừa lúc đó chiếc xe hơi của Sơn xịch đến, đậu lại trước cửa nhà Ngọc Salem. Hoạt nhận ra ngay anh mình. Gã hầu bàn nhanh nhẩu:

– Đó, ông đó!

Sơn vẫn mập như hồi một năm trước, chàng bước xuống xe tới nhận chuông. Đèn trong nhà lúc này mới bật sáng. Cánh cửa hé mở, Ngọc Salem hiện ra, nàng mặc bộ quần áo lụa hồng mặt mũi không được tươi tỉnh cho lắm. Có lẽ mới ngủ dậy. Sơn vào nhà trước khi cánh cửa lớn khép lại. Hoạt còn thấy anh mình quàng tay qua vai cô nhân tình trẻ.

Anh hầu bàn cười nhe cả chiếc lợi xám xịt:

– Có tiền sướng thiệt hả ông.

Hoạt lăm lì không nói chuyện với hấn ta nữa:

– Cho chai la ve nữa đi.

Khi mang rượu ra, hấn nhìn Hoạt có vẻ bối rối:

– Nè cha nội, cha tính làm chi vậy?

Hoạt cau mày, nhưng cũng nói để hấn yên lòng:

– Đừng lo không có chi hết đâu.

Anh ta đứng lùi lại, tựa lưng lên quầy hàng cười vui vẻ.

Chừng một tiếng đồng hồ sau: Hoạt mới thấy Sơn trở ra, Ngọc Salem đứng dựa đầu vào ngực Sơn ở cửa, hai người nói chuyện gì với nhau rất nhỏ. Hoạt thấy Sơn cười trước khi ra xe.

Sơn đi khỏi được một lát. Hoạt tính đứng dậy đi về nhà. Vừa lúc ấy Ngọc Salem lại ra cửa, nàng trang điểm thật đẹp, hình như sắp sửa đi đạu. Ngọc Salem lên một chiếc xích lô đạp, Hoạt vội vàng trả tiền rồi cũng ra theo.

– Mình theo dõi, xem con tiện tì đi đạu?

Hoạt vẫy một chiếc xích lô khác, chàng nói với gã phu xe:

– Anh đi theo chiếc xe trước cho tôi.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau đi vòng vòng thành phố. Ngọc Salem vào đạng-xinh Đại kim Đô. Hoạt cũng theo vào. Một lát, Hoạt nhìn thấy Tịnh Nhốp trong đạm khách đồng đạo. Hấn ra đón Ngọc Salem vào bàn ngồi. Hai người có vẻ thân mật, Ngọc Salem luôn luôn mỉm cười và gậu đầu.

Hoạt ngồi bàn đối diện, chàng theo dõi từng hành động nhỏ của hai người. Một lát sau, Hoạt hắng giọng, tiến tới đứng trước bàn hai người:

– Xin lỗi, cho tôi nói chuyện một lát được không ạ?

Ngọc Salem và Tịnh Nhố cùng ngẩng lên nhìn Hoạt lạ lùng. Tịnh Nhố lạnh lùng:

– Tôi không được biết ông, nhưng được rồi ông cần gì cứ nói.

Rất tự nhiên, Hoạt kéo ghế ngồi nhìn thẳng vào mặt hai người:

– Xin tự giới thiệu tôi là Hoạt, em ruột của anh Sơn tôi...

Hoạt nhìn thẳng vào mặt Ngọc Salem, nàng trợn tròn mắt nhìn lại Hoạt:

– Cô Ngọc chắc biết anh tôi quá rõ. Tôi mong cô chấm dứt ngay việc mà cô đang làm với anh tôi. Anh tôi đã có vợ con, chắc cô rõ điều đó.

Ngọc Salem luống cuống. Tịnh Nhốp thản nhiên:

– Sao anh ăn nói kỳ cục vậy?

Hoạt cười nhạt, nhìn thẳng vào mặt Tịnh Nhốp:

– Tại sao lại kỳ cục, tôi nói sự thật. Mà sự thật thì hay mất lòng.

Tịnh Nhốp cau mặt:

– Bây giờ thì tôi có thể mời anh đứng dậy và ra chỗ khác.

Hoạt ngồi giữa người ra ghế cười:

– Các người đóng kịch khá lắm

nhưng không thể qua mặt tôi được đâu.

Tịnh Nhốp thấy Hoạt có vẻ ngang tàng nên nghĩ bụng chẳng nên găng quá.

– Bây giờ anh muốn gì? Thôi cứ nói trắng ra có phải anh cần tiền không?

Hoạt quắc mắt nhìn Tịnh Nhốp:

– Hồn!

Hoạt dẫn mạnh chai bia xuống bàn hất hàm bảo Ngọc Salem:

– Từ giờ phút này trở đi, tôi mong cô buông anh tôi ra.

Nói xong Hoạt xô ghế định đứng dậy thì Tịnh Nhốp không dẫn nổi cơn nóng:

– À, du đang hả? Tôi có thể kêu lính hốt anh tức thì.

Hoạt kéo ghế ngồi lại:

– Vậy hả? Kêu lính đi!

Hoạt điểm tay vào mặt hai người:

– Tao biết rõ từng đứa chúng mày, mày là thằng điểm đực Tịnh Nhốp còn con này là Ngọc Salem. Tao muốn dàn xếp với tụi bây tử tế... qua mặt sao được tao.

Lời nói của Hoạt hơi lớn làm bao nhiêu khách hàng đều quay nhìn lại. Ngọc Salem nước mắt rưng rưng như muốn khóc đến nơi. Nàng vúi tay Tịnh Nhốp:

– Thôi anh ơi, mình đi.

Tịnh Nhốp gỡ tay Ngọc Salem:

– Em yên nào để anh cho nó một trận.

Tịnh Nhốp nói to:

– Đó ông bà cô bác coi cái thằng cao bồi này tới bắt địa chúng tôi. Chúng....

Chưa kịp nói hết câu. Tịnh Nhộp bị ngay một cú đấm của Hoạt dội vào giữa mặt. Tịnh Nhộp ngã lộn nhào xuống sàn. Tiếng ồn bỗng nhiên nổi lên lớn hơn. Tịnh Nhộp lồm cồm bò dậy trong khi Ngọc Salem luống cuống tìm đường tháo thân. Khuôn mặt Tịnh Nhộp be bét máu Đám đông xôn xao, nhiều người bỏ chạy, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, Tịnh Nhộp hăng máu quơ chai bia không, thẳng cánh xáng mạnh xuống đầu Hoạt.

Chiếc chai bia bay thẳng vào đầu Hoạt nghe cái bộp Hoạt choáng mắt lúi lại. Chàng sờ tay lên đầu. Máu. Tịnh Nhộp hơi ngừng tay, nhưng chỉ một giây sau, hấn nghĩ phải đánh Hoạt cho gục! Sự thể đã vỡ lẽ rồi.

Hắn lại quơ chai bia lên. Hoạt nhảy tránh, thuận tay quơ chiếc ghế, chàng quật mạnh xuống đầu Tịnh Nhộp. Chai bia giơ lên đỡ vỡ tan tành. Hoạt nghe tiếng kêu ngán ngủi của địch thủ. Rồi Tịnh Nhộp ngã sấp xuống sàn Hoạt quăng ghế, xô đám đông chạy ra ngoài. Không khí về đêm mát lạnh. Hoạt chạy theo con đường Đồng Khánh quẹo vào một ngõ hẻm bẩn thỉu do người Tàu cư ngụ. Chàng chạy miết, một lát sau thấy bờ sông hiện ra trước mặt. Phía sau chàng không còn nghe tiếng bước chân đuổi theo, Một chiếc xích lô máy đang chạy rề rề Hoạt, nhào lên không cần hỏi:

– Anh chạy gấp.

Anh phu xích lô thấy máu be bét ở mặt Hoạt vội vàng hỏi:

– Ông sao thế!

Hoạt nói dối đại:

- Cao bồi đánh.
- Tôi chở ông đi nhà thương!
- Không ông cứ chạy theo lối tôi chỉ.

Chiếc xe rú ga vọt thẳng. Hoạt rút khăn mùi xoa bịt vào chỗ chảy máu. Hoạt hơi lo ngại không biết số phận Tịnh Nhố ra sao? Đầu Hoạt nhức như búa bổ. Máu tràn cả xuống mắt Hoạt cay cay.

Tới nhà, Hoạt thấy cửa đóng kín mít. chàng giơ tay đập vào cửa sắt rầm rầm. Một lát sau cửa mở, Nhi thò đầu ra nhìn thấy Hoạt kêu rú lên:

- Chú Hoạt, sao thế này?

Hoạt xua tay:

- Chị cho Hoạt vào nhà đã, cháu đâu?

Nhi vừa dìu Hoạt lên cầu thang vừa càu nhàu:

– Thật khổ, chú không bỏ được tính ngày xưa. Về phép không chịu về nhà ngay còn la cà để đến nỗi này.

Hoạt chỉ trả lời vắn tắt:

– Câu chuyện còn dài lắm chị ơi. Rồi chị sẽ biết tất cả sự thật. Hoạt không thể thoát khỏi đâu, chỉ lát nữa thôi cảnh sát sẽ đến đây.

Hoạt bước chân vào phòng, căn phòng vẫn như xưa. Ở góc phòng một chiếc nôi sắt buông màn trắng, Nhi lấy cuộn bông bít vào vết thương cho Hoạt và băng lại. Hoạt tới nhìn vào cái nôi:

– Cháu đây phải không?

Nhi xót xa nhìn em chồng, nàng

bồng con lên trao vào tay Hoạt nói:

– Anh ấy không có nhà.

Hoạt khẽ gật đầu:

– Hoạt biết, đã gặp anh ấy hồi chiều.

– Anh ấy có nói gì không?

– Anh ấy không thấy Hoạt, có sự xảy ra đầu đuôi là ở anh ấy hết. Chắc Hoạt không đủ thời giờ để nói với chị hết được. Nhưng chị sẽ biết.

Hoạt ra ghế ngồi, chàng bông cháu trong lòng, đứa bé ngo nguậy trong tay chàng. Nó choàng mở mắt nhìn Hoạt ngơ ngác. Hoạt quên cả đau đớn cúi xuống nựng cháu. Nhi đi pha một ly sữa đưa cho Hoạt, nàng có vẻ thắc mắc không yên tâm về vết thương của Hoạt.

– Chú nằm nghỉ nhé!

Hoạt lắc đầu:

– Thôi khỏi chị ạ.

Hoạt ngồi im lặng nhìn chị và nhìn cháu. Một lát sau có tiếng xe hơi đậu trước nhà, tiếng xôn xao của nhiều người rồi tiếng đập cửa dồn dập. Hoạt mặt lạnh lùng như tiên:

– Đó họ tới rồi đó chị xuống mở cửa cho người ta đi. Nói có Hoạt chờ ở trên này nghe.

Nhi bỗng thấy thương em chồng xót xa, nàng đề nghị:

– Hay là chú trốn đi còn kịp.

Hoạt lắc đầu:

– Không, Hoạt không trốn đi đâu hết. Hoạt về đây chỉ cần nhìn thấy chị và cháu, dầu chỉ một phút.

Tiếng đập của mỗi lúc một gấp hơn,
Hoạt giục:

– Thôi chị xuống mở cửa đi.

Nhi đành nghe lời em chồng, nàng bước xuống thang gác như kẻ mất hồn. Một lát sau, hai người cảnh sát và một người công an lên theo Nhi. Hoạt vẫn ngồi nguyên trên ghế nệm chấu. Đứa cháu toét miệng cười. Người cảnh sát tới cạnh Hoạt, nhìn chiếc đầu băng bó của Hoạt nói:

– Ông vừa đánh lộn ở Đại Kim Đô.

Hoạt thản nhiên gật đầu. Người cảnh sát tiến gần hơn:

– Nạn nhân đã chết!

Hoạt rùng mình:

– Nó chết rồi à, tôi không ngờ sự thể lại như vậy.

– Nạn nhân bị vỡ xương sọ, đã chở đi nhà thương nhưng không cứu kịp.

Hoạt thở dài đứng dậy:

– Thật đáng tiếc, thật tình tôi không cố ý. Nếu các ông không tới tôi cũng sẽ tới quận cảnh sát một mình.

Một người cảnh sát cười móc chiếc còng nhôm trong túi quần tới gần Hoạt:

– Đừng có đạo đức giả, không ai còn lạ gì thành tích bất hảo của chú.

Hoạt đứng dậy, bình tĩnh nói với gã cảnh sát đó:

– Khoan đã, tôi không chạy mất đầu mà sợ!

Hoạt trao trả đứa cháu cho chị dâu:

– Chị bế cháu đi, chắc vài năm nữa Hoạt mới về lúc đó cháu đã lớn. Hy vọng sau vụ này, anh Sơn sẽ hiểu và chị sẽ hạnh phúc, Hoạt chỉ mong có thế. Thôi chị ở lại mạnh giỏi nhé!

Hoạt đã lồng tay vào còng. Chàng đi trước, hai người cảnh sát kèm sau lưng xuống cầu thang. Nhi bế con đi theo Hoạt ra tận cửa. Hoạt bị đẩy lên chiếc xe hơi xanh. Nhi đứng gục đầu vào cửa sắt, chiếc xe chạy miết mất hút ở một khúc quanh cuối đường. Gió đêm lao xao, chạy dài trong con đường đêm. Nhi cúi xuống úp mặt vào ngực con.

* * *

Mưa suốt từ chập tối. Nhi ngồi trên chiếc ghế bành lạng lẽ đan áo. Thỉnh thoảng nàng dòm chừng bé Thế Quyên đang đùa nghịch với con búp bê “nhắm mắt mở mắt” ở dưới đất. Bé Quyên ngồi bệt dưới đất nó nghịch ngợm vạch vành mắt con búp bê ra xem, nó đập mạnh tay vào đầu con búp bê, khiến Nhi phải ngẩng lên cau mặt:

– Phá hỏng bây giờ con.

Bé Thế Quyên ngẩng đầu lên cười:

– Mẹ ơi! Bé nhắm mắt hoài à, con không thích vậy đâu.

Nhi ngừng tay đan giải thích:

– Muốn nó mở mắt con phải cho nó đứng lên chứ nó nằm tức là nó ngủ, như con vậy đó.

Thế Quyên đã chán chơi, nó đứng dậy chạy sà vào lòng mẹ:

– Mẹ ơi! Ba lâu quá sao không về?

– Ba đi làm, có lẽ sắp về bây giờ.

Nhi nhìn đồng hồ:

– Chín giờ rồi con phải đi ngủ đi.

Thế Quyên phụng phịu:

– Thôi, con muốn chờ ba về cơ.

Nhi áp đầu con vào lòng mình:

– Con hư lắm, mai con có đi thăm chú Hoạt không hay muốn ở nhà?

Thế Quyên reo lên:

– Phải đó mẹ, chắc chú mong lắm hả mẹ?

Nhi gạt đầu vuốt tóc con:

– Lần trước vào thăm chú, chú khuyên con những gì nhắc lại cho mẹ nghe nào?

Thế Quyên ngửa mặt lên nhìn mẹ nói leo leo:

– Chú bảo con phải ngoan, phải nghe lời ba mẹ.

– Ủ, vậy con có ngoan không! Con có nghe lời mẹ không?

Thế Quyên gật đầu:

– Có chứ!

– Thế sao con không đi ngủ sớm, con hư mẹ mách chú Hoạt cho mà coi.

Thế Quyên rúc đầu vào lòng mẹ nũng nịu:

– Thôi, con đi ngủ đây.

Nhi cúi xuống ôm con, hôn vào má phình phính của nó:

– Như vậy con mới ngoan chứ!

Nàng bông con lên tay, định bế tới giường đặt. Vừa lúc ấy Sơn về. Chàng cởi áo mưa giữ nước, nhìn thấy vợ bế con, Sơn đi lại định bế, Nhi không cho:

– Người anh ướt thế mà bế con sao được.

Sơn cười, cúi xuống hôn con:

– Anh đi suốt ngày, nhớ con định bế một tí mà em không cho.

Nhi bông con đưa sát lên mặt Sơn:

– Con hôn ba đi rồi đi ngủ.

Khi Nhi đặt bé Thế Quyên vào giường. Sơn vào buồng tắm xối nước tắm. Chàng ra ngồi cạnh vợ hỏi:

– Ngày mai em vào thăm chú Hoạt phải không?

– Dạ.

– Anh có mua cho chú ấy một bịch thuốc lá còn để dưới nhà, đi thì em nhớ mang theo nhé!

Nhi gật đầu, nàng thấy lòng mình dịu dịu. Kể từ ngày Hoạt bị bắt giam. Sơn trở lại nếp sống cũ, nếp sống mục thước và chăm chỉ như ngày xưa. Sơn đã hiểu rõ tất cả âm mưu của cặp Ngọc Sa-lem và Tịnh Nhộp. Hiểu rõ cả tâm hồn bao dung của người em trai, nhưng đã muộn. Hoạt đã phải đánh đổi năm năm tù khổ sai để tìm lại hạnh phúc cho gia đình. Một gia đình tưởng chừng không còn cách nào để cứu vớt. Hoạt đã hy sinh. Nhưng Nhi vẫn không thể hiểu nổi tại sao Hoạt lại hy sinh một cách lớn lao

như thế? Nhưng Nhi vội xua đuổi ngay ý nghĩ đó đi. Nàng muốn yên phận, nàng tự biết tuổi trẻ đã vượt khỏi tầm tay nàng từ lâu. Tất cả mọi hình ảnh khác đã đến với đời sống Nhi từ trước đều phai nhòa. Kể cả hình ảnh của Nguyên.

Trong đêm tối, Nhi nằm cạnh con, đứa bé giật mình ôm choàng lấy mẹ, Nhi đưa tay ra vỗ vỗ vào lưng con để giấc ngủ. Ngoài trời mưa vẫn rả rích rơi. Sơn nằm ở giường bên kia khế cửa mình, Nhi nghe thấy tiếng thở dài của chồng, Nhi hỏi với sang:

– Anh chưa ngủ hả?

Sơn trở mình:

– Ừ, không hiểu tại sao đêm nay khó ngủ thế. Mọi khi anh cứ đặt mình xuống là ngủ rồi.

Sơn yên lặng một lúc:

– Anh mấy lần định vào thăm chú Hoạt, mà chưa lần nào có thì giờ đi.

– Em đi thay anh không được sao?

Có tiếng Sơn tắc lưỡi:

– Thì đã đành, nhưng lâu quá anh không được thấy mặt chú ấy nên cũng thấy nhớ nhớ.

Nhi cười nhẹ:

– Chỉ cũng nhớ thôi à?

– Ấy là anh nói thế chứ...

Sơn bỏ lửng câu nói, chàng vẫn vậy, ăn nói chậm chạp và không nhanh trí khôn. Tự nhiên Nhi thấy thương chồng. Nàng biết nếu cứ bắt bẻ Sơn quanh quẩn mãi thế nào cũng đưa đến chuyện Sơn

những cuội với Ngọc Salem hồi trước... Sơn sẽ bối rối sẽ bào chữa một cách yếu ớt, sẽ thở dài suốt đêm... Và Sơn sẽ hối hận rất nhiều về việc Hoạt ở tù. Trong mọi câu chuyện Nhi luôn tránh. Sơn càng yêu quý vợ hơn. Chàng vụng về, nhưng nhiều khi những vụng về đó lại rất cảm động.

– Mai em đi lúc mấy giờ?

Câu hỏi của Sơn cắt đứt nguồn tư tưởng của Nhi. Nhi nằm xoay người lại, nhắc cánh tay ra khỏi đầu bé Thế Quyên.

– Em định đi buổi chiều, tiện thể làm món gì ăn cho chú ấy chứ?

– Ừ phải đấy.

– Tiện thể em đi từ sáng sớm, đi chợ rồi về nhà mẹ em luôn, lâu quá em cũng chẳng về thăm cụ. Em sẽ làm đồ ăn ngay

ở nhà mẹ cho tiện.

Sơn chỉ ừ hử. Chàng ngáp dài:

– Tùy em đó, em muốn làm sao cho tiện thì làm.

Một lát sau, Nhi nghe tiếng chồng ngáy đều đều. Mưa cũng tạnh dần. Đêm không nghe một tiếng động nhỏ ngoài tiếng gió chạy dài trong đường phố, luồn trong lá cây.

Nhi ôm sát con vào lòng, những ngón tay mềm rờ rẫm trong mái tóc mỏng như tơ của con. Nàng thao thức mãi cho đến khi chuông nhà thờ đổ hồi. Tiếng động cơ xe cộ cũng bắt đầu chuyển động trong thành phố. Một trận mưa khác lại kéo đến. Nhi ngủ thiếp trong âm thanh êm đềm.

Hoạt ngồi bó gối trong góc phòng giam. Tiếng ồn ào ngày thăm nuôi vang vọng khắp nơi. Xung quanh Hoạt những giỏ đồ ăn, những bộ mặt hớn hở, tuy rằng vừa rớm lệ. Họ nói về vợ về con, một vài tin tức nghe được ngoài đời. Chín Râu cà rà bưng bình thuốc Lào đến ngồi phệt xuống cạnh:

– Hà! hà! Chú mày rít một “bi” không?

Hoạt cười dễ dãi:

– Rít thì rít.

Hoạt hỏi trong làn thuốc Lào đang tỏa ra mờ nhạt:

– Kỳ này bà xã không “dô” sao?

Chín Râu lắc đầu chán nản:

– Không, và mãi mãi không dô!

– Sao vậy?

Chín Râu nhét một liều thuốc vào nỏ diều, châm lửa rít một hơi dài. Nước trong diều réo sôi sòng sọc:

– Nó đi lấy chồng mất tiêu rồi.

– Tuần trước tôi còn thấy chị ấy vào mà.

Chín Râu gật gù:

– Ủ tuần trước có dô, dô cho trọn tình trọn nghĩa lần cuối cùng.

– Chị ấy thú thật với anh hả?

– Không, nhìn mắt con mẹ tôi biết. Lần đó nó khóc nhiều, tôi biết nó còn thương tôi, nhưng hoàn cảnh. Mình nghèo quá lại hoạn nạn. Nó cần phải sống,

cần nghĩ tới tương lai chứ.

Hoạt đưa mắt nhìn ra buổi chiều đang xuống dần bên ngoài chấn song sắt. Nắng đã thành từng vệt dài vàng nhạt trên hành lang. Chín Râu sau khi rít một hơi hết ba bốn điều thuốc lào. Anh ta say lơ mơ, ngồi dựa lưng vào tường:

– Hôm nay bà chị có vào không?

– Không biết, nhưng chắc có.

– Kỳ này có được ra lười không?

– Được, nhưng sao giờ này vẫn không thấy bà ấy tới. Lâu quá không được bế cháu. Không biết bà chị có ẵm cho con nhỏ đi không đây?

Chín Râu cười khà khà:

– Cậu sướng hơn tôi nhiều, tôi như cậu ấy à, nếu chẳng may có phải bị thêm

năm mười năm nữa cũng chịu gấp.

Hoạt nhìn bạn cười, khuôn mặt phong trần của người bạn đã điểm nhiều nếp nhăn, tóc muối tiêu.

Anh tù công vụ từ dưới cầu thang đi lên. Anh cầm mảnh giấy nhỏ đi đến từng phòng gọi tên người được thăm nuôi, Hoạt đang ngồi với Chín Râu nghe thấy gọi tên mình liền dạ lớn. Chàng tới xách chiếc giỏ không chạy đi. Chín Râu háy mắt, giơ một tay lên chào chàng, mắt hẳn đượm buồn.

Xuống tới phòng thăm nuôi, Hoạt phải đứng sắp hàng nối đuôi chờ chuông reo mới được ra cửa. Về mặt ai nấy đều vui vẻ, họ lóng ngóng nhìn ra hàng chắn song sắt. Nhiều tiếng xì xào quanh chàng.

– Không biết hôm nay con vợ tôi có nhớ cho thắng nhỏ vô không?

– Nóng ruột quá chừng.

Một người bạn tù cùng phòng kêu tay hỏi Hoạt:

– Hôm nay mày được ra lưới hả?

Hoạt gật đầu. Chuông reo, đoàn người ùn ùn ra cửa, Hoạt đưa mảnh giấy chứng nhận cho người giám thị, ông giám thị già vỗ vai Hoạt thân mật:

– Chúc vui vẻ.

Lâu lắm Hoạt mới được nhìn bầu trời rộng. Sân cỏ xanh nhuộm nắng vàng nhạt. Ở đó nhiều thân nhân đã cầm giỏ đồ tiếp tế đứng chờ sẵn. Buổi chiều bầu trời xanh ngắt cao thăm thẳm. Bức tường cao không ngăn nổi tiếng động từ ngoài đời vọng vào. Hoạt thấy lòng mình phơi phới, chàng đứng ngơ ngác nhìn ra cửa ngắm đợi. Một lát sau Nhi mới bỗng con

từ một ngách cửa nhỏ vào tới. Nàng mặc áo dài màu xanh dịu. Bé Thế Quyên chột nhìn thấy chú vội reo ầm lên:

– Mẹ ơi. Chú Hoạt kìa!

Hoạt vội chạy lại xách giỏ đồ ăn nặng trĩu cho chị dâu, bé Thế Quyên cũng nhảy lên đeo lấy cổ chú tíu tít. Nhi gắt con:

– Nặng chú con.

Hoạt hôn cháu, ôm sát vào lòng, nhắc bổng cái giỏ lên và nói:

– Không sao đâu chị, chị chờ Hoạt có lâu không?

Nhi nhìn Hoạt mỉm cười:

– Suốt từ ba giờ chiều đến giờ đó, cái con ranh này lại cứ hỏi chú luôn miệng.

– Chị biết tin Hoạt được ra lưới không?

– Có. Khi vào đến cửa họ mới cho biết.

Hoạt dắt chị và bế cháu đến một góc sân:

– Chị cho những gì mà nhiều thế này?

– Đồ ăn và thuốc hút.

Hoạt đặt cháu xuống, lấy trong giỏ ra một vuông vải ni lông trải ra cỏ:

– Mình ngồi đây nhé chị!

Nhi bày một ít đồ ăn ra:

– Còn cái giỏ phải gửi vào cho người ta khám, chú ngồi đây ăn trước những thứ này.

Nói xong Nhi xách giỏ đồ vào cửa, đưa cho một người tù công vụ, Hoạt ôm cháu vào lòng hôn lên hai má phính phính của nó:

– Cháu có chuyện gì kể cho chú nghe không?

Thế Quyên cong môi lên nói:

– Vô khối, chú ơi!

– Thế cháu kể đi.

– Ba mới mua cho cháu một cái cạc-táp đẹp ghê lắm, mai mốt cháu sẽ được đi học.

– Vậy hả, năm nay cháu mấy tuổi rồi nhỉ?

– Dạ, cháu bốn tuổi.

Hoạt xoa đầu cháu, Thế Quyên ôm lấy chú nũng nịu:

– Bao giờ chú mới về nhà hả chú?

Hoạt nói trong mái tóc lúa thừa của cháu:

– Bao giờ cháu thật ngoan thì chú mới về.

Vừa lúc ấy Nhi cũng đi ra, nàng ngồi xuống rót nước cam từ túi ni lông ra cái ca nhôm:

– Chú uống đi.

Hoạt nhìn chằm giò bấy ê hề nói:

– Tiếc quá, không có la ve nhậu.

Nhi lườm em chồng:

– Chú vẫn thế, chú tù tội cũng chỉ vì nhậu nhẹt thôi mà cũng chẳng chữa.

Hoạt không biết nói sao, đành mỉm cười, chàng gấp chằm giò đút cho cháu.

Nhi cản:

- Chú đừng chiều nó rồi hư đi.
- Chị cho cháu ăn một miếng thôi.

Bé Thế Quyên lem lém:

– Đó, mẹ thấy không, chú Hoạt đâu có ghét con.

Nhi lườm con:

- Con hư thì chú ghét con liền.
 - Con đâu có hư.
 - Cãi mẹ lem lém ra mà không hư à?
- Liệu hồn lần sau mẹ không cho đi nữa đấy.

Hoạt vừa ăn vừa mời chị:

- Chị ăn với Hoạt đi.
- Thôi chú ạ!

Nàng ngồi bó gối nhìn Hoạt và con ăn:

– Hồi này chú vẫn được mạnh đấy chứ?

– Dạ!

– Nếu cần gì chú cứ nhắn ra.

– Ở trong này Hoạt cũng chẳng cần gì, vả lại Hoạt còn sung sướng hơn nhiều người đồng cảnh ngộ. Trong hoàn cảnh này Hoạt mới biết kẻ có gia đình sung sướng đến bậc nào. Trước kia Hoạt không hề nghĩ đến, Hoạt thấy gia đình là một gánh nặng, một sự khó chịu không thể tưởng tượng được. Khi vào đây, sống giữa cảnh khốn cùng, nhưng Hoạt không thấy cô đơn. Hoạt biết, ở ngoài đời còn có những người nghĩ đến Hoạt và thương yêu Hoạt. Điều vui nhất của Hoạt

là anh Sơn trở lại, yêu thương chị, ngó đến gia đình. Hoạt đâu có mong mỗi gì hơn. Năm mười năm tù không có nghĩa lý gì đối với Hoạt hết. Dù Hoạt có phải hy sinh nữa để có một gia đình êm ấm cũng còn được kia mà.

Gương mặt Nhi thoáng buồn, nàng nhìn vu vơ trên bầu trời gợn mây trắng. Nắng nhạt màu dần trên bãi cỏ xanh mơn mẫm:

– Chú hy sinh quá nhiều cho gia đình này. Tôi áu có xứng đáng để nhận sự hy sinh của chú. Thật tình tôi chỉ lấy anh Sơn chứ tôi đâu có yêu anh ấy.

Bé Thế Quyên nằm lệt thềm trong lòng Hoạt, nó ngáp rồi lim dim ngủ. Hoạt đốt một điếu thuốc hút, chàng nhìn cháu:

– Tất cả chúng ta đều phải hy sinh, chúng ta dù thiệt thòi, dù ích kỷ đến đâu cũng không thể nhẫn tâm làm khổ một đứa bé. Nó ra đời để thành một người chú không phải để chịu tất cả mọi thảm kịch do chúng ta gây ra. Trong suốt mấy năm trời nằm trong khám Hoạt đã suy nghĩ nhiều. Định mệnh đã an bài tất cả cho chúng ta. Vùng vẫy làm gì, dấn vạt nhau làm gì. Hãy cắn răng mà chịu đựng đến cùng. Đứa trẻ sẽ lớn lên, đừng để nó nhìn thấy thảm kịch do chúng ta gây nên. Hoạt chỉ cầu mong có thể, Hoạt đã hy sinh rồi, nhưng còn phải hy sinh nữa, nếu quả thật đời Hoạt đã hỏng thì Hoạt còn hy vọng vào cháu.

Nhi cầm một ngọn cỏ non vò nát trong tay, nàng lên tiếng thở dài, nàng nhìn Hoạt:

– Chú nói rất phải, nhưng chú đừng vội thất vọng. Tôi hứa với chú khi chú trở về, chú sẽ thấy gia đình ta khác hẳn ngày xưa. Chú chỉ còn có hai năm nữa thôi là hết hạn.

Hoạt nhả khói thuốc trả lời lơ đãng:

– Vâng, chỉ còn có hai năm nữa.

Chàng cúi xuống hôn cháu:

– Anh Sơn hồi này thế nào hả chị?

– Anh ấy thay đổi nhiều, rất chịu khó làm ăn, ngoài cửa hàng ra anh còn buôn bán gì thêm nữa. Gia đình ta có hy vọng khá trở lại.

Hoạt nhìn sâu vào mắt chị dâu:

– Chị nói thật đấy chứ?

– Ô hay, chị nói dối Hoạ làm gì. Anh nhắc đến chú luôn, rất tiếc đơn xin thăm nuôi chỉ có mình chị được vào.

Hoạ ngồi trầm ngâm:

– Hôm vừa rồi Hoạ có nhận được thư của anh.

– Chú ở trong này cố gắng giữ gìn sức khỏe.

Hoạ cười, búng mẩu thuốc thừa ra phía xa.

– Dĩ nhiên!

– Chú nên nghĩ đến tương lai.

Hoạ cười thành tiếng:

– Ô hay, bây giờ lại đến lượt chị khuyên nhủ Hoạ đây hả?

Nhi cười ngượng ngập:

– Tính chú cũng ầu lăm, ấy là tôi phải nói trước để chú giữ mình.

Hoạt vuốt tóc cháu, Thế Quyên đã ngủ say:

– Nếu ai nói ở tù mà chán đời là nhầm to. Trái lại họ càng nuôi nhiều tham vọng, họ thèm thuồng sống, khao khát tự do. Chị chưa thấy gương kiên nhẫn của họ. Dù trăm cay ngàn đắng họ cũng cắn răng chịu đựng được cả.

Nhi bỗng cảm thấy người em chồng lớn hẳn lên, đôi mắt hẳn sáng cương quyết, khuôn mặt đanh lại, mặc dầu hơi tai tái. Hoạt nói tiếp:

– Có lẽ tháng này Hoạt được xuống công vụ làm bàn giấy. Hoạt sẽ được ra lười mỗi tuần.

– Ủ, nếu được vậy thì đỡ biết mấy.

– Hy vọng rất nhiều chị ạ!

Một hồi chuông rung lên, nắng chiều đã nhạt màu dần.

Ánh nắng còn đọng lại trên bờ tường khám đường làm những mảnh thủy tinh nhon sắc cắm dọc theo tường sáng lấp lánh.

Hoạt bỗng cháu đứng dậy:

– Cháu ngủ say quá.

– Chú đưa cháu cho tôi nào, lần nào đi thăm chú nó cũng đòi theo, suốt cả buổi trưa đứng chờ, tôi đỡ thế nào nó cũng không chịu ngủ.

Hoạt hôn cháu, Thế Quyên mở bừng mắt nhìn chú. Hoạt cúi xuống nói thầm với nó:

– Thôi cháu về, tuần sau vào thăm chú nghe.

Bé Thế Quyên gật đầu, nó bá cổ chú hôn. Nhi nhìn người em chồng lưu luyến trước khi cất bước đi. Buổi chiều nắng tắt, gió mát thoang thoảng. Hoạt vào đến cửa khám đường còn ngoái đầu nhìn lại. Trong đám thân nhân Nhi và cháu ra sau cùng. Bước chân Nhi còn ngập ngừng ở cửa, nàng ngoái cổ nhìn lại. Một cơn gió nhẹ thổi tung tà áo nàng, gió chạy dài xóa nhòa những vết chân nàng vừa bỏ lại ở phía sau.

Gia Định 1965

Nguyễn Thụy Long

Nhà xuất bản NAM PHƯƠNG
tuyển chọn và phát hành:

Đã phát hành:

COM MẮT KẼM GAI

Nguyễn Vũ

NGUYỆT THỰC

Nguyễn Vũ

SẼ PHÁT HÀNH:

BAY VÀO LỬA ĐẠN

Nguyễn Đình Thiều

ĐẤT LẠ

Nguyễn Đình Thiều

